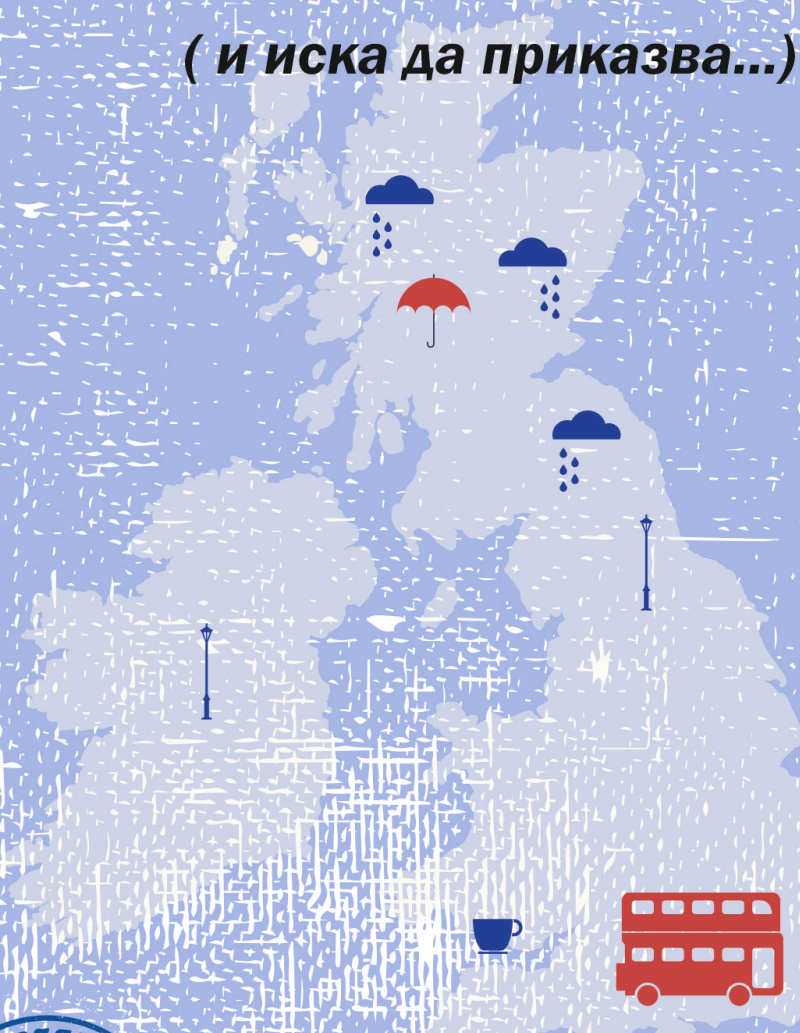

Снежана КЕЛИ

**БАКТИСАЛА ГУРБЕТЧИЙКА
СЕ ЗАВРЪЩА**

(и иска да приказва...)

А дано, ама надали...

С кой акъл започнах да и пипам марулите? Жената на пазара беше отишла някъде отзад зад картонената преграда на щанда, и я нямаше бая време, докато аз се развличах да разглеждам зарзавата. За миг бях забравила, а и след много години навън, че българските търговци по пазарите много се дразнят ако сам започнеш да си избираш това, което искаш да купиш със собствените си пари. Те държат да ти казват от какво имаш нужда. Накрая, не бих казала „за мое удоволствие“ тя взе, че се появи доизяждайки нещо и с наполовина пълна уста почна да ми чете конско да не пипам. Аз планирах по-късно не само да ги пипам тия марули, ами да им приложа сепуко с ножа преди да ги мариновам с оцет и олио и да ги изям. Това така и не стана. Взаимната размяна на изречения протече така;

- Няма да пипаш салатата, да ми я мачкаш...
- Е, нали май ще я купувам?
- Аз ще ти давам – колко марули искаш?
- Аз ще купя каквото аз искам, щото парите са мои.
- Я я виж, прав ти път тогава, като не щеш. Ше ми пипа тука...

Приличаш на курва с това червило – неочаквано ми изстреля за изпроводяк.

Пауза.

- Как се сети да си толкоз любезна? – свалих нивото и аз. С тая тактика сигурно правиш много пари. За твоя информация, аз приличам на курва повече БЕЗ червило, ама няма да ти покажа. Кое то, разбира се имаше за цел само да я обърка. Тя така и не измисли нещо да каже и аз подминах.

Това беше преди години, а сега се вижда че нещата са по-добре.

Думата ми е, че като направиш една голяма пауза от 20-ина години от българската култура с нейните специфични табиети и после се върнеш, няма начин да не видиш разлики, които убягват на хората, които си живеят тук. Има няколко неща, които се виждат бързо.

Най-първото, което ме удари като засилена торба с цимент беше, че по телевизиите няма нито едно предаване за атеисти, но има много религиозни, което май не е честно. Разбира се, България е малка страна, на която и е по-лесно да повтаря като папагал всичко, или повечето от това което идва от Запада, като че ли там всичко е наред. Чела съм, че са правени изследвания и се знае, че вярващите хора разчитат повече на интуиция, на намеци и символи, вярват на зодии и са по-податливи на предразсъдъци и измишльотини, но нищо от това не може да се измерва с никакви уреди и да се прецени дали е вярно или използваемо. Освен това, ако имаш хипотетичен въпрос към „сздателя“, но не намираш задоволителен отговор, се задоволяваш с какъв да е отговор, дошъл от където и да е, който можеш допълнително да си тълкуваш и изкривяваш по своему. Колко от нас могат да назоват имената на хирурзи, които оперират митрални клапи в собственият ни град, правят

трансплантации или ни изписват правилното лечение, благодарение на което оставаме живи? Молитвите може и да са позволени в чакалнята преди да влезеш на операция, но после само докторите решават дали животът ти ще продължи и всъщност правят нещата. И защо много от новите болници (нови за мене) носят имена на светии? Кой светец слиза и ти бие хлофазолина като вдигнеш кръвно? Ако не сте го чули по Нешънъл Джиографик, нека го повторя тук „Хората, които нямат контрол върху собствения си живот, е много по-вероятно да вярват в силата на свръхестественото“. Популярният израз “Прави каквото трябва, пък да става каквото ще“ сумира цялата глупост на интуицията.

Ако искаш ореол на главата си, или летливото чувство за богопомазаност, запали една електрическа крушка и застани пред нея, направи си и селфи! Сега кръстосай крака и почвай да чакаш господ да ти оправи живота. Не е ли смешно, че при последното ми посещение в Атина един поп, който чакаше на зебрата с мене беше единственият, който мина на червено, а ние останалите простосмъртни, като че ли той не е, продължихме търпеливо да чакаме зеленото?

Единствено телевизионните реклами, които виждам, могат да се конкурират по досадност с количеството религия, която някой канали обичат да показват. Разбира се, в света на разюздания капитализъм е добре да си добре информиран и да си по-критичен към околния свят, а не да вярваш на всичко, което ти се казва или показва. Някои реклами са направени така, като че ли българските телевизионни зрителите са по-ниско интелигентни от средностатистическия европейец. Обикновено рекламното време отнема около една четвърт от всеки час, в който гледаш, а поне петдесет процента от всичко, което виждаш в него е реклама на лекарства. Ако гледаш внимателно, се забелязват много малки лъжи. Една млада хубава блондинка от екрана ми изчуруликва превзето „Наясно съм, че имам забавена обмяна на веществата“ на фона на съответното лекарство. Значи казва ми, че е дебела, но тя е слаба, красива и усмихната. Като я гледам така, май нищо и няма, а и звучи доста фалшиво. Едни други пък ти казват, че лекарството им „ти дава динозавърски имунитет“, което си е чист маркетинг и никаква медицина. Освен това динозаврите отдавна ги няма, може би защото са имали калпав имунитет. Тия, които продават „живи витамини“ очевидно предполагат, че всички ние сме имали двойки по химия в училище, защото витамините са химични съединения, които са мъртви по дефиниция.

Най-обезпокоителното е, че както изглежда стратегията на фармацевтната индустрия е да стимулира обикновените хора да си поставят сами диагнози и да се самолечат с техните препарати. Голяма част от така наречените хранителни добавки, за които не се изисква рецепта са пълни с много други вещества - ароматизатори, оцветители, синтетични филъри, медицински талк, ароматични, слепващи и други вещества, чиято цел е да направят таблетките „фотогенични“, но самото активно вещество, което потенциално би ти помогнало, е в много малки дози. Почти никъде по света хранителните добавки не са регламентирани както трябва, но се купуват много въпреки, че ефектите от тях често не са потвърдени. Фармацевтичната индустрия няма интерес да ви образова насилствено, те искат серийни купувачи, а не интернетски многознайковци. Опитай се да провериш колко са истинки ревютата на Фунгитер 5% лак за нокти против гъбички. Колкото и да кликам по звездичките на ревютата нищо не се отваря, но уебсайта Фрамар, който продава лака онлайн обещава, че са истински.

Това далеч не е достатъчно. Предполагам, че не е много вероятно да се намери фармацевтична компания, която да обясни защо въобще се произвеждат таблетки от 1000 милиграма витамин С, след като човешкото тяло може да употреби само около 60 милиграма на денонощие, ако говорим за профилактика за което повечето хора го купуват. Останалото количество просто минава през каранцията ни и излиза на свобода без да води до нещо положително или отрицателно за тялото.

Козметичната индустрия е не по-малко подла. Много добре позната марка за спирали за очи ни казва нещо, което никой от нас не беше чувал „... с нашата спирала очите ви стават с 1,4 пъти по-големи“. Ако това е вярно, всяка жена използвайки такава спирала би изглеждала като че ли има вродена черепно-мозъчна деформация, а и малко страшно. Незнайно защо голяма френска фирма, произвеждаща крем против тъмни петна по кожата, (които се срещат при възрастни) е решила да рекламира продукта си като показва 20-ина годишни усмихнати младежи, за които трябва да се подразбира, че са ползвали крема и са много доволни от него. Изненадващата глупост, че едн кой си шампоан ще излекува „увредената ви от въртене в леглото коса!“ ме остави без думи и до момента води собствената ми класация за идиотизми. Но тук вече навлизаме в дълбочина в козметичната промишленост, чийто изопачавания и лъжи за продуктите им заслужават отделна книга (която вече отдавна е написана).

Лъжите станаха толкова много в ежедневието ни, че дори констатирането им е изтощително – ако някой ви подари чаша за чай с надпис „Най-добрата баба/майка/баща!“ и т.н. я приемаш с усмивка, но това по същество си е лъжа. Никой не познава повече от една майка или баща или баба, добре де, може да са двама- трима бащи и две баби, но на света има, да предположим 1 милиард майки. Твоята може и да не е най-добрата.

Как да манипулираш интелигентните хора и да ги караш да консумират неща, от които нямат нужда е все още проблем за компаниите в световен мащаб, затова те използват друга маркетингова стратегия - натякването. Човешката психика се оказва податлива на това. С броя на повторенията на определена реклама нараства и готовността на потребителя за възприемане. Във Великобритания рекламирането на лекарства не е чак на такава „висота“, както е тук, но когато зрителите забележат подвеждащи реклами, има на кого да се оплачат и те биват сваляни. Контролът работи много по-добре по принцип за всичко.

Друго нещо, което е различно от преди са уличните котки тук в България. Изглежда, че те се радват на много добра плодовитост и раждаемост, също като ромите. За двадесетина години еволюцията е направила чудеса - ромите сега работят по-често на трудов договор, отколкото не, а писанките са станали толкова много, че минавайки покрай теб, ти лъскат недоброволно обувките поради липса на място на тротоара. В Англия животните, които най-много се мотаят по улиците не са котките, а са лисиците. Те са всъщност по-палави, могат да ти развържат чувала с боклука и да тършуват, но също са плашливи и не са опасни. На моменти даже позират за снимки и ако се загледаш може да спечелят някой ден Мис Свят сред животните.

Нищо обаче не може да се сравни с пашването, което ме обзе като видях как се окепазва българския език с навлезлите в него толкова много англицизми. Все още се чудя каква е разликата между кисело мляко и йогурт или стил на живот и лайфстайл?

Има си българска дума за хорър и за булет, но ги чета във вестника, много интересно! „Рекламист“ не бях чувала да има на български, сега обаче има, както и инфлуенсър, пиар, булинг, казерола, паста (което вече не е сладкишче), шеф-готвач, текстура, меренг, аутсорсване и овърдрафт. От всички тия най ми харесва казерола-та, макар че българския синоним на тенджера с нищо не отстъпва по благозвучност. Овърдрафт-ът на английски е банкова дума, която значи най-общо, че си похарчил повече пари от тия, които банката ти е дала като кредитна карта, просто не си обърнал внимание, че си надскочил лимита, поулял си се един вид. Ако не искаме да сме чак такива „дупедав**“, на български това би могло да се нарича с термина „уливателно харчене“, което по западняшки маниер се съкръщава до УХ, което звучи като възклицание за нещо тревожно или като ущипване, каквото всъщност си е. Защо човек трябва да се чекне да казва цели девет букви, след като си имаме потенциално симпатичен български еквивалент?

Наистина ли се налага да взимаме думи от много често нелогичния английски, който като език няма дума за „денонощие“, но има поне двадесет думи за „боклук“? И това е преди да сме погнали идиомите, които рядко имат логика, но те също са се промъкнали в нашия език сега – „да откраднеш шоуто“, „кralица на драмата“ „скелети в килера“ или „слон в стаята“ са изрази, които чух повече от един път. Успоредно с английския е навлязла и много английската култура на извиненията, което по принцип не е зле - казваш сори и всичко някакси става по-добре. Дали наистина съжаляваш е съвсем друг въпрос, но дори и да е така излиза, че имаш пълната свобода да говориш или правиш глупости и накрая ако си притиснат, да кажеш едно фалшиво сори. И на английски и на български звучи малко лицемерно, но пък живота е сложен...

Това, че не всеки може да си купува книги е доста очевидно и нерадостно. По стар български обичай лошите неща се побългаряват – издателите икономисват средства от редактиране на текста и правят книги с печатни грешки, чувам, че на преводачите се заплаща много малко. Българската версия на американското бизнес списание „Форбс“, брой първи 2024г., имаше недопустимо количество печатни грешки в текстовете, а то се чете от бизнес хора, които се предполага, че са образовани. Но проблемите с книгоиздаването и разпространението са комплексни и не свършват дотук.

Понякога, за да намалим напрежението и да си отдъхнем, влизаме в парка и не щеш ли след 20 метра навътре по алеята има инсталирани уреди за леки физически упражнения. Звучи като добра новина, но като знаем какво е нивото на поддръжката на каквито и да са съоръжения в България, никога не можеш да си сигурен, че тази метална рамка с педали е счупена, или ще трябва да използваш фантазията си как аджеба се ползва - това седалка ли е, този лост да го дърпам ли или да се набирам? Защото някой сме непохватни, а като добавим и мързела, че по принцип не ми се спортува, става още по-сложно. Сложете една схемичка, едно надписче или стикерче за какво е този уред и как би трябвало да се чекнеш правилно за здраве, бе хора.

Връзките с клиентите в бизнеса е област, в която България все още има много да учи. Изтезанието, на което понякога те подлагат големите бизнеси е включено в договора - телефонните компании например. Никой двугодишен договор не започва с изречението, че „Клиентът е нашият най-голям приоритет“, защото това би била

мръсна лъжа. Ако звънеш на отдела „Връзки с клиентите“ за каквото и да е, може да ти дадат грешен съвет, който може да ти струва пари, но те не са лицемери и никога не казват „сори“ когато стане ясно, че дори те не са наясно. Просто депозират нахалство и не ти отговарят. Не е зле да се припомни на мениджмънта, че ако нямат доволни клиенти, няма да имат заплати и ще трябва да си търсят нова работа, но засега те печелят, защото българите поголовно не сме свикнали на неща-първо качество. Във Великобритания нивото на „къстъмър сървиса“ е с много деления по-високо от това тук. Някоя телефонна компания няма да те изненада с повишаване на цената на месечния ти абонамент няколко часа преди това да влезе в сила, както направи моя оператор тук, подло е, а и има закон. Там компаниите даже изпадат в крайности, за да удовлетворят клиента, само за да остане техен клиент и да не отиде при конкуренцията. И там „интереса клати феса“, но това значи, че се спазва закона.

Българската политическа мелодрама очевидно ще влезе в рекордите на Гинес като най-пенестата сапунка на 21-ви век. Няма съмнение, че политиката е мръсна работа и това сигурно се вижда от космоса. Не е за вярване количеството на всички телевизионни полемични, политически, икономически, социални и информационни предавания по българските канали, които се въртят по всяко време на денонощието и се преживят отново в събота и неделя. За толкова много приказки нещо трябваше да се случи. Колко хубаво би било тези гигантски количествени натрупвания вече да минат в качествени, защото никой не си хвърля бикините по нашите политици, както се прави на рок концерт като знак на харесване. Ненаправно мнението на Робин Уйлямс (актьора) в „Мъж на годината“, че „Политиците, също като памперсите трябва да се сменят често, по същата причина“ звучи като нелицеприятна истина.

Дали само на мен ми се струва, но толерантността не е нещо, което българите почитат. По правило толерантността е да не харесваш нещо, но и да не правиш нищо срещу това, т. е. понасяш нещо като избягваш конфликт. При такава ситуация има два изхода – да го приемеш или конфронтация. Приемането на нещо, което не харесваш може да се улесни ако си направиш труда да разбереш причините и това, че всеки е 100% човек и никой не е господ, за да дава оценки на другия. За това е нужна емоционална интелигентност, която очевидно липсва при някой от българските политици и партии. Разбира се, България е миролюбива страна, като повечето страни в света и толерантността комбинирана с патриотизъм е много деликатна сфера при която емоциите трябва да са под контрол. Ако се разровиш из световната мрежа обаче може да срещнеш изречения като тези „Патриотът мисли, че неговата страна е по-добра от останалите“ „Това е още един вид съревнование с другите държави, което е ирационално“ или „Всяка държава има своите гении и идиоти поради което е невъзможно да се прави класификация, базирана на любовта към родината“. Естествено е да развиеш привързаност към мястото където си роден, но от друга страна българите са вероятно едни от малкото, които се мразят, когато са в чужбина. Знам!

Разбира се, че не бива да се генерализира, но защо България е най-корумпираната държава в Европа? Защо сервитьорите очакват бакшиши? Тяхната работа е да пренасят съдове в двете посоки, защо точно тази дейност заслужава възмездие, а други не? Де това да бяха всички въпроси, които имам.

Медът, сапунът и батериите имат изключително дълъг срок на годност, поне 10 години, но в България няма проблем да си купиш батерии, които се изтощават след 2 месеца. България все още има голям брой тарикати на глава от населението.

Страната ни щяла била да достигне нивото на Запада след 30 години, дотогава политиците ще трябва да се сменят много пъти, (стискаме палци за по-добри) мъжете ще трябва да престанат да плюят и уринират по улиците (някой мъже) и да се надяваме, съдебната система ще започне да има смисъл. Венсеремос, нали?

Азия

Една от най-големите държави в света Китай изглежда да е по-бамбашка от повечето и е номер едно в много неща, някои от които повече или по-малко спорни. Страната няма никакви притеснения когато става дума за дисциплина, водоснабдяване, иновации, технологии, производство и управление на хора, наред с много други неща. Трябва да знаете какво може Китай иначе не сте в печеливша ситуация. За да се обединят китайците, ако това изобщо е възможно в най-населената страна на Земята, те използват само една часова зона за цялата огромна страна и се отнасят, поне в миналото, към останалия свят просто като територия „извън Китай“ без никаква специфика за държави или континенти. Китай има много плодовито население, което е било в състояние и все още има способността да праща огромен брой работна ръка по света. Страната снабдява света с пораснали момчета, навсякъде където има нужда от ресторантьорска, строителна или черна работна ръка. Китайците са пъргави хора, изобретателни, винаги заети и изключително трудолюбиви. Неизвестно как предишното поколение продуценти и разпространители в киноиндустрията успяваха да предложат съвсем пресни DVD-та, докато в действителност режисьора на филма все още е бил на етап кастинг на актьорите. Абсолютни царе на вкусната храна, те ще ви сервират ястие, пълно с хлебарки, които са там нарочно, като част от ястието и ще ви изчакаат достатъчно дълго докато се назлъндисвате да опитате.

Има поговорка, че всичко, което лети, катери се и плува, може да се яде, като това включва дори пържени скорпиони в одеяло от бок чой, бамбукови стръкове от горчив пълеш и супа от птичи гнезда. За тези, които все още не знаят, птичето гнездо не е бучка кал със сламки, които стърчат от нея, сложени в чинията пред вас и декорирано с малко пиленце отгоре, както си мислят некуитайците. Това е деликатес в Китай и е много скъп. Самото изграждане на гнездото изисква известно птичешко инженерство и финни умения с човка. Птичката, която има този рядък талант е нещо средно между лястовичка и колибра, специфична за Китай. Тя прави тези гнезда от малки рибки и зърна хайвер като ги слепва със слюнка. Ядливото птиче гнездо, след сериозна подготовка и оформяне в ресторант може да се сервира само като деликатес и е много далеч от вредната храна. От хигиенни и данъчни съображения вносът на ядливи птичи гнезда с куфар през летището на коя да е страна на света е много авантюристична постъпка.

Като цяло да имаш дете е много хубаво човешко начинание и затова новородените в Китай подлежат на внимателна и предпазлива система за сортиране, която предпочита момченцата. Процент от тях биват добре измити и сресани и изпратени при родители в други държави, за да живеят различен живот.

След период от няколко десетилетия на наложено ограничено размножаване на хората, която позволяваше само едно дете, през 2016 година този закон се промени и в момента е позволено да имаш две деца. Самите китайци, а и държавата предпочитат да

имаш синове, защото ако имаш син цялото наследство отива при него, а и те продължават да носят името на рода.

С това несправедливостите срещу жените не се изчерпват, но тази има малко по-смешна мотивация. Ако сте млада китайка и ви предстои да се омъжвате, популярен избор е, като част от подготовката за сватбата да се подложите на процедура за възстановяване на химена. Това е възстановителна операция на химена, който преди това е бил унищожен. Казвам ви това като очаквам да не се кикотите, а да си мълчите.

Непал, географски, е тънка като гъсеница държава, която не се интересува от привличането на световния елит или място в световните новини. Една от националните странности е, че непалското време се основава на най-високият връх на тази планета Еверест, а не на часовите зони които ползва останалата част от света. Освен това Григорианският календар не е този, който те използват, техният се нарича Бикрам Самбат и е с петдесет и четири години приблизително по-напред от Григорианския. Връх Еверест е свещено място, и не само за непалците. Легендите и суеверията са залегнали в културата на местните както и кравите и техните изпражнения. Местен обичай е хората да „почитват“ къщите си с „това“ разтворено във вода, за да бъдат хем чисти, хем благословени. По западните хигиенни стандарти това не е точно чисто, но ако чистотата или съпътстващата я миризма те опияни, на помощ може да дойде една цигара от марихуана, за да престане да ти пука. Тук марихуаната е плевел, който расте навсякъде и никой не се грижи да го контролира. Застрашената червена панда, нативна за района, изглежда доста добродушна и сладка, но очевидно нейните изпражнения не са благословени.

Индия е „смесена благословия“, както би се изразил всеки възпитан британец когато иска да каже „клокочещ мишмаш“ защото има много потенциал, но също така и редица не само кравешки проблеми. Опитайте да стигнете до женската тоалетна в голям търговски център и да прецените колко трябва да чакате за голямата тълпа жени с пълни мехури преди вас да излезе, и ще разберете защо. Всички в тази страна бързат, но никой не стига навреме заради прословутите задръствания от рикши, велосипеди, саморъчно направени двуколки, крави, колички и хора, чийто трафик почти няма равен по себе си.

Ако киснеш в трафика, е освежаваща идея да се сетиш колко много бира тази голяма страна произвежда и как две-три биха ти дошли много добре. Мъжете знаят защо, но като доста патриархално общество е истински културен шок да видиш млада индийка да смуче бира Кобра в нощен клуб. Друг вид шок ви очаква по някои телевизионни канали, където красиви силно гримирани жени с халки на пъпа ви приканват да се заредите с добро настроение срещу заплащане, защото защо не? За останалите жени, които са предимно домакини, основното удоволствие си остава да сервираш топла храна на мъжете си, след като са накарали поредното пиле да скочи в тенджерата с изпържените вече подправки.

Ако решите да доказвате на приятелите и семейството си колко люто може да ядете и се надцените, няма страшно. Здравната система е в състояние да се справи с всякакъв вид предизвикателства от този род по същия начин, по който се справя с всяко друго човешко заболяване, като хвърля ръце безпомощно във въздуха и разчита на естествения подбор да реши.

Независимо от това, в тази страна са останали повече от един милиард души и очевидно денят за пране на река Ганг е толкова голямо събитие, че можел да се види от космоса.

Нямам намерение да пренебрегвам кравите като национално богатство, в никакъв случай. На най- глезеното животно в Индия обаче са позволени много неща, които не са позволени на хората. Нито е срамно, нито неподходящо да изчакаш крава на задръстена улица да се облекчи върху собствените ти сандали, защото това те прави благословен и щастлив. От мъжките крави няма никаква полза след като са приключили с кариерата си на жиголо. През последните години индийското животновъдство става все по-модерно след като са въвели целенасоченото изкуствено осеменяване, което в бъдеще би намалило огромния брой волове, които се пречат навсякъде мучейки от скука. Нещо, което всеки е забелязал когато е живял в Лондон е, че има много индийци като в някои райони те са повече от белите, но е похвално, че не са пренесли кравешката екстремистка култура на острова. От която и част на Индия да си дошъл, религията я носиш в горното си джобче и преданно я следваш. Малко стряскащо е да научиш, че свастиката се използва от някои техни религии, но в индийския контекст това е символ на лорд Ганеш „който премахва пречките в живота“. Младите индийци са също толкова религиозни, колкото ги е направило семейството им. Много често ако се возиш в градски автобус в Лондон и хвърлиш око на екрана на телефона на индиеца, седнал до теб, ще видиш кльощав човек завързан на фльонга – ръце, крака всичко, седнал на пода с голям мръсен парцал завит около кръста, за по-голяма автентичност, който говори нещо. Това очевидно парализира тези които го гледат и слушат, защото го видях много пъти. Няма нищо на света, което да ме накара да спра да дишам, когато някой ми говори. Те обаче могат.

Бангладеш е място, за което не е нужно да си хабите шегите. Тук няма нищо лошо, освен че усмивката се смята за признак на незрялост. Както и в съседна Индия, уличното движение е забързано и какофонията от звуци е несравнима и изнервяща за чужденците. Въпреки че има първокласни плажове, страната е най-застрашената от природни бедствия зона в света, което е тъжно. Столицата Дака според статистиката е най-малко удобният за живеене град в света поради пренаселеността и липсата на добра инфраструктура. Традиционната мъдрост твърди, че жените могат да бъдат еднакво добри политици като мъжете и тук жените са добре представени в парламента. Шейх Хасина е най-дълго управлявалият премиер в историята на Бангладеш, преизбирана три пъти. Тя също така се класира високо в списъка на 100-те най-влиятелни жени и глобални мислители в света.

Твърди се, че малката държава Бутан е единствената въглеродно-отрицателна държава в света. Факт, който вече се знае е, че Бутан е първата държава в света, която поставя щастието на гражданите си като по-важен критерий за човешкия живот от богатството на една нация, и не е трудно да се разбере смисълът зад това. Хората могат да достигнат щастие с много малко средства и да са по-доволни от живота си. Дори самия циник и мизантроп доктор Хаус, от сериала казва, че щастието е по-важно от ума.

Ежедневието на хората в Бутан не е по-различно от това на американците или европейците. Ставаш, пиеш кафе, сресваш се и тръгваш нанякъде, гледаш да не се

набутваш в неприятности и се прибираш за вечеря. Мирололюбивото население и благоприятното местоположение на страната са причини Бутан никога да не е бил завладяван от никоя съседна или друга държава. Има ли друга страна, която може да се похвали с това? Ако има, не са много. Освен това е удоволствие да се говори за нивото на престъпността, тъй като то е много ниско. Едно от нещата, които ще накара природозащитниците да се усмихнат е, че е незаконно да се убиват всякакви животни, но населението е месоядно. Лицемерите консумират вносно месо и казват, че обичат животните. Хм...

Не е нужно да си съставяте мнение много бързо, ако видите голям фалос, нарисуван на стена на сграда, това не е непременно публичен дом. Очарователен обичай е това да символизира късмет и добри шансове за забременяване, а и нещо, което предпазва от зъл дух. Има и още – местните дори го използват като плашило, за да прогонят врабчетата. Това ме кара да мисля, че като стане въпрос за сплашване, пенисът е далеч по-страшен от рисунка на женската репродуктивна система на стена, което очевидно само врабчетата могат да обяснят.

Като зловещ признак на цивилизацията броят на разводите напоследък расте. Полигамията, която е била популярна в миналото сега минава за старомодна и може само да се предполага колко бързо ще побелеят косите на мъжете след като жените си извоюват още свободи.

Узбекистан е доста изолирана и все още не много популярна държава, но има с какво да се перчи, тъй като от няколко десетилетия е най-големият производител на енергия в централна Азия. Добре закърмен от бившият Съветски съюз със съоръжения за производство на електроенергия и фактът, че в страната работи най-голямата златна мина в света е много голям плюс. Освен това пътят на коприната е минавал от тук, което е дало сериозен ритник на търговията и технологиите, но също и на болести и религии да се разпространят. Немалка част от гащите и тениските, които носим използват памук произведен там, макар че доскоро невръстни дечица са го беряли, вместо да ритат топка. Има данни, че тази тенденция е понамаляла в последните години както и тази, че бившите деца сега наводняват столицата с шевролети.

Столицата Ташкент сега изглежда модерен, доста приятен и чист град макар че през 1966 година е претърпял тежко земетресение, което е продължило няколко месеца. Като гледам страхотните фонтани, които са направили, гигантските мраморни площади и обществени сгради, започвам да мразя земетресенията по-малко.

Киргизстан е друга мюсюлманска страна, която говори руски език като официален. Понякога я наричат, или тя самата се нарича „Швейцария на централна Азия“ но това се отнася по-скоро за географията на страната, а не за благосъстоянието на населението.

Тук нежният пол има свободата да се кичи със злато колкото си иска, защото има богати залежи от него, както и на много други редки метали, включително уран. Но местният вариант на репресия на жените е, че не е позволено на млади момичета на 23 години да пътуват в чужбина без родител, като целта е да се поддържа морала и да се запази чистотата на генофонда. Въпреки предполагаемият добър морал на жените и

наличието на ценни суровини, нищо не пречи на Киргизстан да е една от най-бедните държави в централна Азия.

Страната няма собствени авиолинии, защото е включена в листа на държавите на които не може да се издаде сертификат за пътуване в Европа, поради факта че засега не могат да достигнат европейските стандарти.

Южна Корея е съвсем друга история. След Втората световна война Корея е разделена на две части като Южна Корея успява да развие масивна автомобилна индустрия, корабостроене, минно дело и технологии. Страната може да се похвали с напълно функционираща либерална демокрация и средна ниво на корупция. Разбираемо е, че границата между Южна и Северна Корея, които имат различна политическа ориентация е много добре патрулирана и остава една от най-опасните за преминаване граници в света поради броя на противопехотните мини, заровени в земята. Трябва да сте безразсъдно смел да си помислите, че може да преминете границата без да бъдете застрелян, буквално. Ако искате да избягате дори в Китай пак няма смисъл тъй като Китай ще ви върне обратно в родината, където режимът ще решава каква прическа искаш и няма да ти позволи интернет или порно.

За Република Корея (Северна Корея) не се говорят дълги изречения, защото информацията е недостатъчна и секретна. Това, за което никой не пита, защото няма кой да отговори е въпроса с измършавяването. Храненето е забранено със закон, така че северната съседка на Южна Корея е очевидно много близко до рулиране в канавката. Фиксирането на собствения ти образ в огледало дава резултат само след особено продължително виране в него. Сегашния диктатор е човек, допускаме, който едва ли има фенове между жените. По сведения на някой от тези, които са успели да дезертират, той е създал „отряд за удоволствие“ от ученички, най-младите от които са около тринадесет годишни, които трябва да задоволяват сексуалните нужди на армията за цели десет години. Има допълнително условието, и то е да престанат да се виждат със семействата си. Истина е.

Тези, които искат да посетят тази тъй-наречена република могат да го направят, но на журналисти и южно корейци най-често им е отказвана такава. Не е изненадващо, че Северна Корея е много добра в производството на статуи на диктатори и износа им навсякъде където режимът ги поиска.

Монголия. Чингис хан се смята за основателят на тази нация и това може да не е комплимент. Твърди се, че самият той е бил неграмотен, но въпреки това въвежда първата писмена система в Монголия. Той заимства „сценария“ от уйгурите, но по-късно, през 1941 година неговата азбука е заменена с кирилица. Това сигурно е вярно, но както изглежда по-вярно е, че той е бил най-жестокият владетел изобщо в азиатската история и е убил около 40 милиона човека.

В наши дни страната е тиха и спокойна и като че ли там нищо не се случва. Това е най-рядко населената страна в света, а столицата Улан Батор е една от най-студените на планетата. Независимо от това, населението обича сладолед и го изяжда толкова бързо, че не си прави труда да купува фризерни. Подобно на много азиатски страни, камилите са по-популярни от всички други животни и се приравняват по престиж с

домашните котки и кучета от западния свят. Има даже фестивал на камилите въпреки че не са големи красавици. Овцете и конете тук значително превъзхождат човешката популация от три милиона и нещо, но към момента на писане няма нито конски нито овчи фестивал.

Лаоската народнодемократична република беше и все още е най-силно бомбардираното място в човешката история, но новите политици, част от които са психопати по учебник винаги биха опитали да подобрят този рекорд. Шокиращо за седемте милиона души на страната е, че все още има 80 000 000 (цифрите от различни източници варират) неексплодирани бомби, заровени в земята. Знам, че ние хората се впечатляваме от големи цифри, но това не е печатна грешка. Все още има чести смъртни случаи.

Хората от република Лаос не са работохолици и приемат живота на по-бавни обороти. Сегашното правителство е еднопартийна социалистическа република, въпреки че са правени опити да се промени курса на политическото управление към по-демократичен. В момента има официален вечерен час, който изтича в полунощ за цялата страна, след който не може просто да се мотаеш по улиците или да зяпаш езерото в парка. Ако сте турист, хотелът може да ви помоли да се върнете до полунощ, но ако закъснеете ще се наложи да ви хвърлят възглавница през прозореца, за да може да спите отвън по-комфортно.

Япония - за нея предполагам, само думите не стигат. Разбира се, че всеки знае малко или много за тази висока колкото бонзайче страна. Добрата новина е, че това е една от най-безопасните страни на планетата, с изключение на факта, че никой не може да ви гарантира безопасно пътуване до в къщи след работа, в случай че ползвате влак за тази цел. Влизането във влака е доста грозна битка с останалите пътници, които също искат да се качат. Може да не сте късметлия при първите няколко опита да се намърдате вътре. Мениджмънта на метрото в Токио обаче е забелязал ежедневната яростна борба и е измислил нестандартно практическо решение. По време на пиковите часове метрото наема специално хора, които да набутват колкото се може повече части от човешки тела във вагоните и да затворят вратите много бързо, така че никой да не успее да изпадне или да увисне. Разкривени смачкани лица в прозореците, липсващи обувки, нежелани петна по полата ви, деформирани пластично направени цици, липсващи копчета или смачкан работен проект са само малка част от проблемите, които ще имате, след като успеете да се отскубнете от вагона и слезете на желаната гара. Съвсем различни са междуградските влакове, които използват не толкова новата вече японска технология на магнитна възглавница, които не докосват релсите изобщо при движение, а локомотивът външно прилича на нова чисто бяла маратонка. Ще ви возят с 500 километра в час залепени за облегалката, защото искат да останете доволни и да се върнете пак.

Японското правителство също иска да сте щастливи и здрави и затова след като навършите четиридесет, те ще измерват талията ви всяка година и ще ви уведомяват за някой евентуални новости със здравето ви. Все в името на щастието и ако работите в офис шефовете ви ще ви насърчават да дремнете в средата на работното време, защото искат да сте максимално производителен. Тъй като всеки иска да изглежда като че ли харесва работата си, а и иска да се харесва на шефа си, офис служителите наистина

подремват, а някои дори симулират това. Лайтмотивът е ако искате повишение, вземайте възглавница и заспивайте, колкото по-силно хъркате, толкова по-добре. Мечтите също са позволени - вие във вана с шоколад, почивка на Гоа, синът ви заспал а не ревящ, диамантена костенурка, почивен ден в къщи, безплатен бар в библиотеката и т.н.

Виетнам – жълта звезда на червен фон ви казва само едно – това е Виетнам, едно от най-новите попълнения към туристическа индустрия. Силно изолиран в миналото сега Социалистическа Република Виетнам има дипломатически отношения със сто седемдесет и осем държави, което я прави сила от среден ранг в глобалните дела. Въпреки че е географски непокътната, страната има висок индекс на човешко развитие. Успоредно с това съществуват предизвикателства като корупция, бедност и замърсяване като навсякъде. Забележителната комбинация от уникална култура, типична народопсихология и огромни оризови плантации ви кара почти да забравите ужасното минало и войната, щом сте там. През последните години Виетнам се превърна в един от най-големите производители на кафе и кашу в света, но е абсолютен аутсайдер в крикета, скибоба или прескачането на кал. Последното също е спорт.

Нещо, което може да бъде хем интересно хем противно, е така нареченото змийско вино. Това е точно това, което си помислихте - змия в малка бутилка вино, така че се подгответе. Прави се като жива змия се постави в бутилка с вино и се оставя да се удави. Точно преди да умре, змията приема отбранителна кълбовидна позиция, гледката на което изглежда привлича потенциални клиенти. Няма обаче никаква научна причина да се смята, че змийското вино подобрява здравето, както мнозина смятат. В подобна ситуация човек даже може да изпразни тазовите си резервоари, само казвам...

Камбоджа упорито се опитва да се справя с живота, но не е толкова лесно. Страната има много бурна история, въввлечена е във Виетнамската война и през седемдесетте години на двадесети век претърпява геноцид. Затова населението е младо, средната възраст е петнадесет години, така че възможностите за растеж и прогрес пред страната са огромни. Не е изненадващо, че няма пазар за кремове против бръчки, пенсионерски скутери, перуки или колички за пазаруване. Страната е сменяла името си четири пъти през последните шестдесет години, опитвайки се да си придаде идентичност. Веригите за бързо хранене, като досадна емблема на нашата цивилизация не бързат да отворят нови ресторанти тук, тъй като това е една от най-слабо развитите държави в света с ниска покупателна способност на населението. Това е единствената страна, в която веригата за бърза храна Кентъки Фрайд Чикен не реализира печалба, въпреки наличието на достатъчно тийнейджъри.

Чужденците в столицата Пном Пен изпадат в шок когато са на улицата или се налага да я пресекат. Шофирането на кола е адско изживяване, конкуренция на българското. Единственото правило, което е в сила е че няма значение какви методи ще използвате за да се докопате до другия тротоар. За радост никой не се ядосва, бие или стреля когато стане инцидент и всеки гледа да се справи със ситуацията и да продължи.

По правило камбоджанците не се интересуват от рождените си дни както ние, но погребенията са съвсем различна история, събитие от доста по-грандиозен мащаб, което трае около месец и струва хиляди евро, долари или риали. Познавайки историята на страната и факта, че все още има пет милиона активни противопехотни мини под земята, които убиват около тридесет души годишно просто така, може би трябва да се празнува повече факта че си жив, отколкото че си мъртъв. Но какво ли знам аз? Те сигурно си имат причина...

Бруней – има нещо в Бруней, което не е пет звезди, както повечето хотели там, макар че стандарта на живот е много висок. Малката държавица е абсолютна монархия, но е класирана като „несвободна“ от Freedom House. Но ако попитате „къде е най-големият жилищен дворец в света?“ правилният отговор ще бъде „тук, в Бруней“. В него живее сегашният султан, който има на разположение 1788 стаи, гараж с място за 110 коли и Бог знае колко бани, персонал и прахосмукачки. Истана Нурул Иман (името на двореца) има златен купол и е в Книгата за рекордите на Гинес като най-големият жилищен дворец на Земята. Твърди се, че сегашният султан на Бруней „печели“ по двеста милиона на месец, но цифрите може да са само приблизителни. Освен това в страната няма данък общ доход. Много е хубаво да не се налагат данъци върху работещите, като се има предвид, че те са изключително учтиви хора, които се подчиняват безпрекословно на шериата. Една от най-престижните длъжности в това малко кътче от рая е тази на генералният директор на султанския дворец, чиято работа е да повтаря на султана, че запасите от петрол стигат чак до Камчатка и че още е рано да започне да си търси някаква платена работа.

Република Сингапур със сигурност е единствената страна в света, която не е била щастлива след получаването на независимост през 1965 г. след политически миш-маш, недоразумение и липса на късмет. Етимологията на името Сингапур обяснява, че името е комбинация от „лъв“ и „град“, така че „град на лъвовете“, което е объркващо и разочароващо за туристите, които пристигат в страната за сафари. След като свикнете с идеята, че ще трябва да си купите лъвска кожа от Икея на връщане, можете да си прекарате все пак чудесно, защото като бивша част от Британската империя, сингапурците са досадно учтиви хора. Ако трябва да кихнете, просто се пригответе, заемете позиция, поемете дълбоко въздух и помолете всички наоколо учтиво за зелена светлина. Това важи за всичко което правите когато сте сред хора. Местните закони трудно могат да бъдат победени, когато става дума за странности. Ето само няколко примера;

1. Незаконно е да ходите гол в собствения си дом. (Ако в момента страдате от особено упорит изблик на уртикария например, това да се разхождате без дрехи облекчава значително състоянието. Ако забравите да дръпнете пердетата и ви хванат обаче, трябва да подготвите добро и правдоподобно обяснение).

2. Физическото наказание е обичайно и прието.

3. Ако не пуснете водата след използване на тоалетната и ви хванат, отидете и си вземете чековата книжка, защото ви предстои да ви глобят.

4. Пеенето на публично място не е позволено

5. Самоубийството е незаконно, но не е просто незаконно, то е престъпление.

Туркменистан е затворена в балон държава, за която е много трудно да вземеш виза. Това все пак се случва, но туристите, които имат нерви да изтърпят цялата процедура се броят на по-малко от 3000 ръце (годишно). Тази страна е доста добре обезпечена енергийно, което е позволявало на правителството да плаща водата и тока на цялото население за доста години. Преди няколко години купона свършил и се комбинирал с останалите политически джумбиши, в които политиките нямат равни. Сегашният държавен глава, който има много дълго име, продължава да не обръща внимание на ширещата се клептокрация (правителство, което краде държавни пари), постоянно контролира интернета, който населението ползва и не позволява на журналистите да коментират неодобрен от него теми, по начинът по който той иска.

Столицата Ашхабат е доста модерен и красив бял град, наследство от предишният държавен глава Ниязов, чието име се свързва с уникалния му политически подход, комбинация от независим национализъм и култ към личността в годините след обявяването на независимостта на Туркменистан от бившият Съветски съюз. От друга страна обаче през 2013 година Ашхабад влиза в рекордите на Гинес за град притежаващ най-много мраморни сгради в света.

На 6400 километра югоизточно от Туркменистан е Малайзия, доста разнообразна страна предлагаща силно и неограничено слънце, освен ако не ви писне от него и не влезете вътре. Тогава какво бихте направили, и къде бихте отишли? На кино? Горещ слънчев ден и каквито и да са ограничения не се съчетават добре. Но след като вече сте тук и излезете навън, не отнема много време да забележите, че публичната проява на любов като целувки и натискане не се толерира много добре. В такъв случай да отидете да гледате филм в кинозал с някого означава спасяване от жегата навън и сваляне на този вид ограничения. Това разбира се не означава, че започвате със сериозното прегръщане още преди инспекторът да пристигне на местопрестъплението, защото какво друго бихте гледали освен някакво криминале? В случай, че петингът по-късно се окаже безрезултатен, винаги може да вземете едно или две други навити момичета от плажа, ако жена ви все още дреме или изтрезнява в хотела. Би било несправедливо да бъдете глобен за това.

Малайзия вероятно е единствената страна в света, където кралят се избира на всеки пет години, а не наследява титлата. Тук се намира и най-голямото кръгово кръстовище в света. Диаметърът му е 3,5 км и лентите никога, ама никога не са празни. Очаква ви глоба, ако ви хванат да паркирате в парка, а шанса полицаят да е корумпиран е само 50%, човек не знае какво да прави. Не прилагайте елементарния трик да кажете, че парк и паркиране звучат еднакво (на английски) и сте се объркали, това е пробвано много пъти преди вас и вече не минава. За нарушения при паркиране не може да бъдете удряни с палка, но в някои случаи като форма на възпитание това се прилага; жените обаче са освободени. Подобно на местното цвете *Rafflesia arnoldi*, най-голямото смръдливо (миришело на изгнило) цвете на Земята, жените изглежда са третираны по-нежно. За цветето обаче въпросът с палката все още стои!

Кувейт притежава най-ценната валута в света и има пълното право да се радва на този факт, тъй като доказаните му запаси от суров петрол възлизат на 104 милиарда барела, което е петнадесет кубически километра. Дано никой не изпусне незагасена

цигара там, защото времето и без това е доста горещо през лятото, за да добавим и експлозия. Жегата е факт, който не се подценява и даже е накарало правителството да премести националния празник на страната, който е бил през юни, на 25 февруари, за да не се налага да пишат толкова много смъртни актове след празника. Едно от нещата, за които не може да се радвате ако сте в Кувейт е пълната липса на прясна вода в страната, която няма никакви естествени реки или езера. Водата се внася или се произвежда чрез обезсоляване на морската вода, но процесът все още не е ефективен тъй като от два кубически метра вода се получава един годен за пиене. По стечение на обстоятелствата излиза, че кувейтците са един вид пионери в това отношение, тъй като това ще е май бъдещето на света. Дори и да успеете да оцелеете с много малко вода в себе си, има и друго за което да се притеснявате. Правилата за движение по пътищата са основани на разюздана анархия и също както в Русия, Китай или Индия всеки се движи както си иска и показва среден пръст на знаците и табелите.

Една от най-сигурните страни в света Оман, е непротиворечива държава, доста малка по размер, но разположена на много тарикатско място на Персийския полуостров. Ормузкият проток, морски коридор с ширина между 40 и 95 километра е най-важният икономически участък на района, тъй като през него минават всички вносни и износни товари за страните в близост. Дори и да нямат петрол, а те имат, това е допълнителен валутен водопад в джобовете на страната, които са и без това претъпкани.

Оман е абсолютна монархия и султанът е готин. Подобно на Йордания, правителството на страната действа като посредник в политиката на този доста сложен в икономическо и политическо отношение регион. Това е слънчев рай с боабоби и зелени костенурки където шведският диджей и музикален продуцент Avicii избра да сложи край на живота си през 2018 г.

Катар е синоним на финансово затлъстяване и населението се опитва да не разочарова света. На всичкото отгоре територията на страната е благословена като една от най-безопасните на земното кълбо, когато става дума за природни бедствия. Освен това, въпреки наличието на всякакви телевизионни канали, много от които показват насилие, местните хора не обичат да се убиват един друг. Забавляват се повече като карат или се състезават с камили - роботи. Този набиращ бързо популярност нов спорт, заменя жокеите с хуманоидни роботи, прикрепени към камилската гърбица и свързани с уоки-токи. Може да карате камилата навсякъде, където искате. В страната няма много дървета, където потното животно може да се шумугне и да изчезне, когато му бактиса да бъде юркано или снимано. Познайте кой го е измислил? Скучаещите катарски милионери, които май се изчерпват откъм идеи. Катар е една от страните където на всеки мъж статистически съответстват по 0,3 жена и може би по тази причина през последните петнадасет години страната има отрицателен прираст на населението. Освен това жените рядко се свъртат там и хайманосват да пазаруват по други държави с най-добрата авиолиния в света "Qatar airways". Бизнес класата на самолетите предлага големи удобства като много големи седалки, които се превръщат в удобни легла с масажьор и кабинни с възможност да си вземеш душ по време на дълъг полет.

Иран е страна, чийто население в по-голямата си част е доста младо, седемдесет процента са под тридесет години, но Макдоналдс няма нито един ресторант там. Напълно възможно е също да видите персийски пънк на скейтборд с халка на носа и страховити татуировки, както навсякъде другаде под слънцето. Не ги наричайте обаче араби, не им харесва, те са персийци. В миналото си страната е сменила тридесет различни столици, като Техеран е настоящата, да видим до кога.

Най-високата регистрирана някога температура на въздуха в света е регистрирана в Иран, така че на моменти може да бъде убийствено горещо. Климатът обаче е достатъчно добър за отглеждане на шам фъстък, нар, стафиди, пъпеша, фурми, череши, смокини и много други неща. Освен това непрекъснато ходиш по персийски килими.

Наред с други чудатости има един уникален медицински факт за Иран. Когато става въпрос за трансплантация на бъбреци, западният свят обикновено създава списък на чакащите, който по-бързо се удължава, отколкото скъсява. Иран създава пазар за човешки бъбреци преди няколко десетилетия и въпреки някои недостатъци на системата, търсенето на трансплантируеми бъбреци е напълно задоволено в страната.

Новинарите обикновено нямат нищо против Иран, той запълва новините от четиридесет години насам, иначе би се получил вакуум. Ако отидете в Иран, за да направите репортаж за нещо, може пътя ви да минава през пазара, непременно погледнете шафрана, иранският е най-добрият в света. Той е най-скъпото нещо на света, за грам.

Ирак. Иран и Ирак някак вървят заедно, дори по азбучен ред. Ситуацията между тях е сложна от дълго време и по един или друг начин се налага да захаросаме отношенията помежду им, за да ги направим по-поносими. Или най-добре да прескочим политиката.

Това е страна, която често се свързва с бомби, война и разрушения, но има друга, нормална част от страната, която иска да си почине от всичко това и създава култура – музика, танци и книги. Ако забучим нос в историята, ще открием, че в Ирак е разработена първата система за писане, клинописното писмо върху глинени плочки. Освен това страната е богата на ресурси, произвеждаща памук, ориз, захар, цвекло, пшеница и много други основни неща, които всеки от нас има в кухненския си шкаф.

Израел, особено напоследък е номер едно в новините, но преди това за много тийнейджъри животът започваше и свършваше с McDonald's. Само в Тел Авив световната верига за бързо хранене има 228 ресторанта, като 69 от тях са под „кошер“ контрол („кошер“ е набор от диетични закони за приготвяне на еврейска храна), така че местните тийнейджъри да могат да се забавляват, независимо от тяхната вяра.

Печатното лепило в страната също е „кошер“. Направено е от картофено нишесте и върши много прилична работа. Друго хубаво нещо на Израел е, че не може да потънете в Мъртво море – много е солено, а водата е твърде кална, така че просто изплувате. Физика! Израелска компания за първи път разработила репелент за медузи, въпреки че в иначе красивите тюркоазени води на Мъртво море почти няма живот, включително медузи. Това е много полезно нещо, което е добре да имате в куфара си,

когато отивате на всяко друго море и замества бутилката с оцет закачена на банския ви, която би свършила същата работа.

С изненадващо голям брой атеисти в страната, бизнесът с автомобилните застраховки не е толкова печеливш, колкото би могъл да бъде, макар че за момента едва ли виждате връзката. Хората, които спазват Шабат (това е еврейският почивен ден, на седмия ден от седмицата, т.е. събота), могат да си купят автомобилна застраховка, която не покрива събота, което я прави по-евтина, така че в общи линии можете да си позволите всички безмозъчни неща, които сте планирали да направите през уикенда.

Би било малко рисковано да плувате от Израел до Йордания по водите на Мъртво море и да запазите паспорта си сух, но това е най-много петнадесет километра пък и може да получите най-бързия слънчев загар, който да се впише в мемоарите ви по-късно. След като преминете през граничните власти (или след като излезете от затвора, защото това не е начинът да влезете в друга държава) вие се оказвате в място на относително спокойствие, като се има предвид региона. Много части от столицата Аман приличат повече на Средиземно море, отколкото на Близкия изток. На пазара има планини от баклава и приятни кафенета и е достатъчно да говорите или жестикулирате на английски, за да се разберете с кафеджията. По-младите хора, а те са много, е по-вероятно да говорят английски.

Йорданците не хвалят излишно децата си, както правят много западнци, тъй като вярват, че това носи лош късмет и затова обикновено се избягва. Семейството е свещено и, като ислямска страна, жените са длъжни да носят дрехи, които винаги покриват ръцете и косата им, когато са на обществени места. Прието е също да използвате само дясната си ръка, за да ядете и пиете. Ако сте поканени в нечий дом, добре е да се съобразите с местната култура. Независимо дали харесвате къщата, растението в ъгъла или мрамора на кухненската маса, или просто искате да сте учтиви, не правете комплименти на домакина. Говорете за времето или зъболекаря, който все отлагате да посетите, защото в противен случай домакинът ще се почувства длъжен да ви подари нещото, което харесвате, а как се носи кухненски плот на гръб, ако сте дошли без кола.

От 1989 година насам страната Бирма, сега известна като Мианмар, е в почти постоянни политически проблеми. Официалното име на малката държавица все още е спорно и има рязка разлика между говоримия и книжовния език и единственото нещо, което може да се направи е да вземем най-гигантското водно оръдие в света и да стреляме с него по всичко във всички посоки, за да се отмие тоя бълвоч. Това изобщо не е наивна или налудничава идея, защото е напълно в съответствие с местната култура – изливането на вода върху главата ви отмива злото. Разбира се това би развеселило военните, които имат много здрави позиции тук, тъй като държат страната шестдесет години в извънредно военно положение и са приятели със Северна Корея в размяната на идеи как да бъдеш гадняр спрямо собственото си население.

Въпреки това Мианмар все още може да се посети, като е препоръчително да се подготвите много педантично. Много туристически атракции и хотели на територията

на страната ще приемат само почти идеално изглеждащи щатски долари, така че си носете туристическа ютия в раницата, за да ги изгладите перфектно преди да платите. Има добри новини за любителите на животни, тези, които харесват да наблюдават играта на птиците ще си прекарат адски добре. Има хиляди видове местни птици, от които да избирате, докато „хапвате“ чай, ако сте в настроение да опитате местното ястие.

Чистокръвната бирманска котка, някога кралска особа (живяла в дворец), е изчезнала през 30-те години на двадесети век, защото никой не се е погрижил да защити кръвната и линия. Едва наскоро породата е била повторно внесена от САЩ и нещата с популацията се подобряват. Този вид котки напомнят сиамските и са абсолютни лепки след като веднъж се приобщат към собствениците си. Ако някой от тях реши да влезе в тоалетна и да тръшне вратата пред носа на котката, трябва да се приготви за люта битка след като пусне водата и излезе.

Сега си взимаме плавниците под мишница, защото ходенето или шофирането до Индонезия би било глупава идея, като че ли плуването не е! Индонезия е страхотно място за хора изпаднали в дълбока депресия – има средно по четири земетресения на ден, които ще ви стряскат достатъчно често и ако това не ви излекува, утре ще имате четири нови шанса. Ако това все още не е достатъчно да ви ядоса, местните индонезийци може да споменат мимоходом за една от атракциите тук - комодския гущер. Това е голямо, грозно влечуго способно да си изкълчи челюстите до такава степен, че да погълне големи части от вас и така да излекува депресията ви веднъж за винаги. Има още едно голямо нещо тука. В Суматра има растение, наречено Evil's Tongue, известно с това, че произвежда най-голямото отделно цвете на Земята. Но има голям недостатък – семенникът е ненормално развит и мирише на развалено месо, така че италианският ботаник и изследовател д-р Ороардо Бекари, който го е открил не е имал друг избор освен да го нарече „трупно цвете“.

Вероятно, без никаква връзка с холандското колониално минало на Индонезия, столицата Джакарта е имала най-големия квартал на червените фенери в Югоизточна Азия. Властите го затварят обаче през 2004 г., така че ще ви трябва друга причина, за да се качите на самолета да посетите тази страна. В Индонезия има също големи и дебели змии и злато, вие избирате.

Филипините – първото нещо е, че това е страна съставена от много острови, само две хиляди от които са населени, така че ако трябва да отидете до денонощия за картопки и пуканки, а той е на друг остров и трябва да смените два ферибота, удоволствието от живота в тази иначе доста екзотична страна може да се класифицира като умерено до мазохистично. Националната мания по баскетбола може да бъде умело използвана за улесняване на обмена на стоки между островите – може да хвърлите пакет ориз на братовчед си живеещ на близкия остров и да получите обратно пиле или обувка. Ако после се окаже, че имате нужда от гледач за домашния любимец за няколко часа, хвърляте котката към съответния остров със загашените в нея пари, а тя знае как и къде да се приземи на четири крака. Колкото и страхотна да е природата там, необитаемите острови не могат да се използват много за по-практични цели, но ако сте станал корабкрушенец или се обучавате за пират, те стават. Повечето острови и особено плажовете са жестоки и привличат невероятен брой западни туристи, които

се държат като западни туристи. По тази причина райският остров Боракей е бил затворен за туристи за шест месеца поради голямото замърсяване причинено от големият поток посетители. След повторното му отваряне се появили няколко правила като „Не повръщайте на публично място“ и „Забранено е пясъчните дворци да се строят с бункери“.

Медицинските сестри обучени в Америка са една от заслужените гордости на държавата. Десет процента от населението работи в чужбина предимно като такива, страната снабдява и други държави с добре квалифицирана медицинска работна ръка. Друг интересен момент, когато става дума за медицина е, че филипинският д-р Агилар през 1949 г. изобретява метод за формулиране на еритромицина - антибиотик, който лекува гръдни инфекции, хламидия и сифилис макар, че понякога води до диария. Този доктор наистина заслужава някоя болница да носи името му.

Тайван. Тайванците имат много висок коефициент на интелигентност като нация, което май почва да дразни. За съжаление, това изглежда закономерно на фона на седемдесет-часовата работна седмица. Ако не страдате от късогледство, вие сте голям късметлия, защото девет от всеки десет тайванци са късогледни. Медицински факт е, че тайванците имат най-високата честота на отлепване на ретината в света. Причината, разбира се е известна – твърде много време, прекарано пред екраните.

Социалният им живот вероятно страда, но на кого му пука – всеки иска кариера, и то бързо, така че... Тайванските жени също искат кариери, така че няма време за бебета. Те обаче и се забавляват, но ето как. Където и да живеете, когато дойде деня за изхвърляне на боклука не правите нищо, само седите нервно и чакате да чуete силна и специфична музика. Това значи, че камиона за боклука е наблизил и трябва да заемете позиция, удобна за изтласкване на чувалите с боклук, които сте напълнили през последната седмица. Сега поемате дълбоко въздух и започвате сами да хвърляте торбите в камиона, което е някакъв вид талант ако живееш на осмия етаж. Демокрацията работи най-добре с хора с висок коефициент на интелигентност като тайванците, и би трябвало да е фасулска работа да се изчисли правилната траектория на летящият чувал, който трябва да кацне на правилното място. Аплодисменти!

Австралия – от всичко, което знам и съм видяла досега, Австралия изглежда да е много добра в укротяването на разярени пристигащи пътници на летището. Причината за изключително стриктните гранични власти винаги е, че се опитват да предотвратят всяка пристигаща по въздух опасност, която може да причини дисбаланс в уникалната екосистема на техния добре изолиран континент. Това са последните хора, с които искате да си имате работа, ако носите нещо непозволено. По тази причина е много рисковано да започнете да сваляте някоя митничарка с цел да ви претупа по-набързо, но пък всеки е свободен да опита. Всъщност няма никакви официални данни, които мога да намеря за това колко успешен или не може да бъде флирта със служител на смяна, така че ... В каквото и състояние да излезете от летището в крайна сметка – усмихнати, предупредени или глобени – време е да му теглите една майна и да се забавлявате. Ако се окажете с белезници за това че искате да вкарате много фалшиви банкноти, например, маршрута за излизане от летището е много различен.

Ако обичате да вдишвате и след това да издишвате, остров Тасмания би бил много добро място за посещение, тъй като има най-чистия въздух на планетата. Повечето животни на Големия бариерен риф, чувам били уникални и снимките на екрана, които съм виждала са толкова страхотни, че трябва да отида там един ден, за да се уверя, че не са обработени с Фотошоп. Има някои пътешественици посещавали страната, които предупреждават в блоговете си че има много начини да бъдеш наранен или даже убит от местната фауна в Австралия. Казват, че можеш да бъдеш преследван, ухапан, сдъфкан, осакатен, наръфан, опикан, облизан, пребит, яхнат или изяден от голям брой същества – предполагам, че вярвам в това и никога няма да го поставя под въпрос. Търсачите на силни усещания може да се окажат развълнувани от вида на каменната риба, фуниевидния паяк или октопода със сини пръстени, но пък може и да се окажат мъртви, така че аз ще се възползвам от най-прозрачното извинение на света, че „нямам подходящи предпазни боти“, за да ходя в Австралия дори и да ме помислите за бъзла. Няма смисъл да се перчиш на скорпион, скат или някоя защитена от закона жаба. Все пак може да си променя мнението някой ден, защото чета, че има шампионат за хлебарки в Бризбейн. С удоволствие бих гледала как тези гадини се мъчат да победят! Какво ли се случва с победените хлебарки? Не, не ми казвайте, искам да го видя!

Тайланд е страна, която кара много хора от цял свят да кликат по тайландските туристически сайтове и има защо. Името Тайланд се превежда като „Земята на свободните“, а столицата Банкок е била най-добрата туристическа дестинация в света през 2019 г., изпреварвайки дори Париж и Лондон. Това е следствие на последователната и съвсем целенасочена кампания на държавата за популяризиране на туризма започнала през 2015 г. Тайландците като цяло имат може би най-спокойната колективна „настройка“ в света. В тяхната култура повишаването на тон или ядосването е сериозен знак за неуважение. Има различни видове усмивки, които хората си разменят, зависещи до голяма степен от местната култура и ситуацията, с които туристите е добре да се запознаят. Например, ако искате да кажете „Възхищавам ви се“, вие правите *Yim cheun chom* усмивка, но ако видите някой без гащи на улицата, това е незаконно и прилагате друг вид *Yum sao* - изражение, освен ако няма усмивка "викам полицията".

Трудно е да се прецени кое привлича по-силно към Тайланд – духовността или евтиния секс. Red Bull, енергийната напитка изобретена тук, може да ви накара да правите и двете едновременно и да видите какво ще се случи. Тайланд често се споменава в Книгата за рекорди на Гинес в много странни категории като тази за „най-голямата банкнота“ която била с размери 36 на 22 сантиметра. Страната е доста толерантна към голямата транссексуална общност. Философията е, че транссексуалността е кармично страдание, а не е избор или суета.

Ало, перфектните!

„Ало, перфектните!“ – само извикай това по някоя софийска или лондонска улица, ей така просто за майтап и ще ти се обърнат поне трима от този и от другия тротоар. Това всъщност не е дори наполовина добра новина, прилича на болест, която май вече е лечима, но аз и се радвам и не искам да се лекувам и да пия лекарства. Създаването на ваксина обаче все още удря на диамант. Продължителното оглеждане във витрините на магазините и особено в екрана на телефона стана толкова популярно, че конете на английската кралица, сега на краля, вече не са съгласни просто да се разхождат по лондонските улици за шоу, защото се чувстват пренебрегнати. Те винаги са се надявали да са център на внимание, карайки всеки минувач да извива врат настрана и да им се радва, както преди, но сега никой не ги забелязва, ние зяпаме екрани. Някой от нас имат постоянна нужда от потвърждение, че имаме перфектни коси, маратонки, грим, никакво червило по зъбите, плосък корем и че шалът ни се вее максимално секси. Перфекционизмът се превръща в натрапчиво поведение за много хора и аз (като самодиагностицирала се потърпевша) винаги се радвам да погледна към перфектно дръпнатите пердета преди лягане, което ми дава галещото чувство, че аз съм шефа.

Разпространението на този вид разстройство граничи с пандемия, тъй като засяга населението на цялата планета, а някои от симптомите са толкова редки, че карат лекарите безпомощно да се изчервяват, отказвайки всякакви коментари. Интернетските многознайковци като мене могат да бъдат, добре де, информирани но и изключително досадни което прикрива натрапчивото чувство на неудовлетвореност и последващата я нужда да правиш ирационални глупости като често даваш акъл дори на по-умните от тебе.

Консумирането на английски чай, сервиран при точно осемдесет и три градуса по Целзий с няколко капки лимонов сок, предназначен да намали нивото на вредните танини, е само пример от първо ниво. Още по-правилно е самият лимон да не е расъл на западен склон, а самият плод трябва да се реже с пластмасов нож, за да не дезактивира витамин Це. Ежедневното сресване на косата трябва да се извършва внимателно и с не по-малко от осемдесет сресвания, десет за всеки квадрант като се използва само бамбуков или дървен гребен - е друг невинен пример. Според притежателите на подобни навици животът се превръща в много еластична концепция просто поради упоритостта с която се изпълняват тези невъзможни за класифициране ритуали. Нищо от тия неща не ти гарантира, че няма да ти падне летяща чиния на главата и ще трябва да ходиш с вдлъбнат череп до края на бъдещето си, далеч от перфектния ти доскоро външен вид.

Тъжното, и в много случаи забавното е, че всеки включително и аз, не искаме да мислим какво ни струва това и дали ни прави глупави. Аз лично съм организирана, изперкана и подредена чистница и по тази причина съм способна да накарам околните

да се чувстват неудобно. Няма проблем да кажа на банковата служителка в прав текст, че таблетът им на който искат да се подпише е омазан с нещо и не искам да го пипам или да подхвърля на охраната, че май има нужда от очила - това в мрежата с картофите е пластмасовия пистолет на племенника ми.

Да не оставаме с впечатление, че това сме/са грешки на природата, те не се чувстват виновни, че чувството им за реалност е частично екзекутирано.

Също както глобалното затопляне на климата си има добрите страни, така и „обсесивно –компулсивното разстройство” или ОКР, както си е термина по учебник, си има добрите страни – под изтривалката винаги ти е стерилно, плакатите по стените са подредени със сталинска стриктност, а ако някое от растенията на перваза се опитва да расте по-бързо и да изпреварва останалите, би трябвало да има много добро извинение. След многото бъртене, ето я и наградата – всичко наоколо е правилно, симетрично, без дефекти, затворено и санитарно. Това състояние, разбира се е само върха на айсберга, а от какво е болен айсберга от вътре ще кажат тези, които разбират от паранои. Така или иначе сега е момента да си пусна „Ода на радостта” на Бетховен и да затворя очи докато се сетя за какво друга да започна да се притеснявам.

В кухнята ми никой не се чувства комфортно, включително мухите. Няма и домашни любимци по понятни причини - те ръсят косми, които не ми трябват, кихат и те издебват и лягат на любимата ти възглавница, така че животни гледам само на екран. Съседите също не се отбиват често, защото най-много мога да ги пусна на стълбите отвън и да прием кафе на крак, а за кафе, цигара и курабийки ти трябват три ръце. Те много бързо бактисаха и сега клюкарим онлайн.

За нормален човек, който си върви по улица и насреща идва кученце водено от собственика на следобедна разходка, а от другата страна на пътя върви пушач, който дими, телесните функции остават в рамките на нормата. В случаи като този, аз самата обичам да проверя пулса си и да го направя отново след пет минути, когато двете опасности се отдалечат. Междувременно сканирам улицата за други - дронове, тийнейджъри на колелета, коне или просто замръзвам по средата на пътя, надявайки се колите да ме оставят жива и този път. След като това бедствие най-накрая приключи, аз съм на път към мола, където някой от магазините ще бъдат подложени на неизбежно и недоброволно подреждане на стоката по рафтовете – сгъване и подреждане по големина на тениските ми е най-любимо, не мога да ги оставя разхвърляни. Винаги се надявам камерите да гледат в друга посока, защото не мога да бъда сигурна че някой ден охраната няма да ме засече, да ми каже че не работя тука и да ме помоли да напусна магазина без много приказки.

Трябва да призная, че удоволствието да се родя с това любопитно състояние, което прилича на керпеден, не ми позволява никакви да прекъсна цикъла, да изляза отвън и да се запитам защо по дяволите си измих ръцете цели 16 пъти днес или да продължа да си измъчвам мозъка с натрапчивия образ на неправилно подредените чушки в магазина на ъгъла, които забелязах миналия петък.

Не е кой знае каква новина, че всяко малцинство като това на ниските хора или заекващите си създават свой собствен групов фолклор в желанието да се защитят и отвърнат на тези, които не са като тях или им се подиграват. Ние, ОКР -тата също го правим. Една от основните ни идеи е, че на света има само два вида прах, бял, който се натрупва върху черни мебели и черен, който се трупа на бели мебели, но и в двата случая се вижда. Може да звучи лесно за справяне, но прахът, независимо от цвета, може да залепне дори върху вертикални повърхности като книги, стъклени врати или стени, което го прави особено нахален. Като стана въпрос за книги, нямам нищо против книгите, но купуването на една може да бъде занимание, което далеч не е приятно поради метрични проблеми. Как е възможно да ги наредим на рафта, когато всеки издател има собствено мнение за размерите им? Виждала съм дори кръгли книги, очевидно бяха експериментални, но това на значи, че ги заобичах. Не можеш да поставиш кръгла книга върху плосък рафт и тя да не пада, освен ако не я затиснеш с "Война и мир".

В желанието си да анулирам световната мръсотия, което е мотото на нас, ОКР-тата, не мога да подминавам хигиенните проблеми, които пълзят навсякъде. Все още не мога да забравя онази жена, която през 2016 година изпусна бебешки биберон три пъти на летище Гетуик докато чакаше на чекинга, като всеки път го вдигаше от земята и го пъхаше директно в устата на детето си. Единственото разумно обяснение, което измислих няколко дни по-късно беше, че горкото дете сигурно не беше нейно.

Освен ако вашият психиатър не е издал официална забрана за чистене, ние се чувстваме задължени да се борим с мръсотията по всякакъв начин. Винаги съм искала чистенето на белия ми килим да е по-лесно. В моя случай прахосмукачката е само един от факторите за успех. Първото нещо, от което се нужда са очилата на баба, заради диоптрите, които дават по-добра картина. Друго нещо от което определено ще имам нужда са наколенки, които да ми помагат да пълзя по-удобно, и много време. Цялото оборудване би изглеждало непълно без каска. За двадесет и няколко години живот в Обединеното кралство успях да се запозная с правилата за сигурност при работа, които там всички знаят и изпълняват. Успях да се науча, че трябва да си сложиш предпазни очила дори когато си пилиш ноктите на ръцете, какво остава за такава грандиозна операция. Не съм от тези идиоти, които пръскат 90% -ов алкохол из целия апартамент след пролетното почистване, което правя всяка седмица, не! Въпреки това отдавна свикнах да не съм най-популярният човек сред бившите ми съквартиранти. Съвсем съм сигурна че повечето от тях искрено ме мразеха за задълбочените ми лекции относно предимствата и недостатъците на белината или либидото на микробите, които живеят на всяка брава. По възможно най-любезният начин винаги обяснявах факта, че калта от маратонките не е стерилна суспензия за да може да се внася вътре или изтъквах, че дръжката на хладилника е незаконно да се пипа с пръсти, които току що са пипали свински ребра омазани с лютеница или пилешко тандури, ако живееш с британци или индийци. Веднъж даже преглътнах опасно нагнетената в съзнанието ми ярост, че някой беше изпържил яйце на ютията, моята ютия, за да ме ядоса и я оставил в мивката да си

я измия. А яростта е диагноза. Понеже съм чела как да се справяш с гнева, започнах да броя, но стигнах само до 38 и после я измих, за да мирясам.

Особено любопитни прояви на разстройството може да възникнат, когато състоянието се комбинира с предразсъдъци и суеверия, което внася допълнителни неудобства - кара те да натъркаш компютърната мишка с чесън, да си плюеш в пазвата против уроки след което веднага го обърсваш и по тази причина никога не знаеш дали ще хване дивици.

Познавах и други хора от този тип, имах една приятелка, която освен че слушаше само народна музика беше и изперкана чистница от най-високо ниво. Наред с всички стандартни процедури като изчегъртване на подметките на обувките от ежедневната доза дъвки, които е налепила през деня и автоклавирането им в хола, имаше и един фумигиращ спрей за чистене, с който ако напръскаш някаква нечистотия, тя на мига се парализира и престава да е вредна. Умираха почти всички известни вируси и бактерии, дори СПИН- а и хепатита гушваха босилека. Винаги съм подозирала, че този спрей вероятно беше някакъв вид химическо оръжие. Тя никога не каза от къде и как го има, но пък той и гарантираше доживотна стерилност. Нейните идеи и неприлично дълги лекции, при наличието на който и да е жив индивид наоколо влудяваха даже котката, която в един момент просто започна да излиза безцеремонно от стаята. Аз бях единствената, която затаяваше дъх слушайки вълшебните й думи. Тя беше много нива на лудост над мене, пък и никога не забравях, че този спрей винаги е наблизо в случай, че реша да споря с нея или да се съмнявам в думите и. Чувала съм гаджето и да казва, че харесва очите и, което да речем беше вярно, но да гледаш страшно като имаш хубави очи, както бе при нея е особено зъл талант. Пак тя, защото беше и филоложка ми обясни и друга своя лудост – собствената си теория, че щом създадените вече думи са били създадени точно по този начин, значи е имало някаква вселенска причина. Затова тя смяташе, че примерно зеленчуците, които започват с една и съща буква, няма начин да не са съвместими. С тази уговорка успя да ме убеди да опитам какъв е вкусът на халва с хрян като предястие, салатата от кайсии с краставици и карфиол, но на чорбаджийските чушки с череши доста се противих. Този път тя наистина се разсърди и се осъмни че не я взимам на сериозно. Тя всъщност съзнаваше колко е „нестандартна” и много се радваше, че не и предписват хапчета, а не и ги предписват защото не могат да я хванат, но заяви че когато това се случи може и да не е зле тъй като беше нетърпелива да обменя идеи с други като нея. „Ако психологът, който ме наблюдава си има собствен психотерапевт бих била спокойна”, казваше тя.

Интернетът в съвременния свят много улеснява обмена на нови идеи и знам че всички ние сме пълни с научни знания, факти, проценти, в които искрено вярваме и пренебрегваме всеки, който не ги знае и следователно не е толкова свършен като нас. Как изобщо живееш като нямаш бюст или си седмаче? За да не изоставаме с информацията, ние, ОКР-тата четем много и вдигаме сериозно тиража на издания като „Истеричният ред в къщи – панацея, а не утопия” или „Миене на загоряла тава с маникюр”, а „Бактерии престъпници” е настолно четиво за всеки. Разбира се, аз чета тези издания с химикалка в ръка, за да правя поправки и допълнения, защото авторите

често просто превеждат статии от мрежата, докато аз ги „изживявам”. Дълготрайната амбиция да поправам грешки понякога разочарова и ядосва хората около мен, но дори и да размахват ръце във въздуха и да отказват да слушат, аз мога да разкажа приказка за стафилококус ауреус с много нещастен край и да посъветвам всеки в супера по високоговорителя да дезинфекцира дръжката на количката, за да не хване глисти.

Това обаче всеки може да прави или не, а в чисто личен план аз бих продължила да подреждам всички буркани в килера по срок на годност, да чистя ъглите на всяка стая със спиртосана клечка за уши и да правя снимка на всяко птиченце, което се изаква на ревара ми с намерение да му го върна някой ден. Единствената омраза, която се радвам да търпя е тази на английските банки които няма за какво да ми налагат глоби, защото не мога да спя ако имам сметки за плащане и всичко се плаща на време, или по-рано. Нещото, което ме кара да се усмихвам от едната до другата обещана е задраскването на изпълнените задачи за деня в тефтерчето вечер, което е блаженство идентично с това, което получаваш от шоколада. Нали спокойствието най-много опъвало бръчките и гарантирало дълголетие!

Ако вярваме, че съвършенството може да бъде ежедневие, всеки от нас би си пожелал да има перфектен партньор. Според един тест в интернет това се случва само при хора с нулева кръвна група. Ако сте все още толкова наивни да вярвате на всичко, което чувате, ваша работа, но ако все пак търсите и намерите някой от споменатия търсен тип, винаги има шанс партньорството да се превърне като това на Том и Джери, ако единият се окаже дразнещо перфектен.

Нека оставим Том и Джери да си скубят мустаците и да се върнем към безупречните организационни умения, които перфекционистите имат. При наличието на толкова много вещи, които всички имаме у дома, е необходимо да имаме някаква система като например цветно кодирана, цифрова, някакъв вид сортировка, като компютърните файлове и папки. Правило номер едно е: Сходните по размер предмети трябва да заемат чекмеджета с подходящ размер. Това е задължително за тенджери, тигани и каски, като последното би било чисто престъпление да се смесва с отвертки или пирони. Дори сравнително логичното извинение, че протезите и мобилните телефони са направени от пластмаса, не би било достатъчно, за да ги съберем под един покрив, защото само едно от тях е жизненоважно. Естествено е да се досетим, че китарите, голф стиковите и пушките могат да обитават един и същи шкаф, но по-добре да е заключен, защото никога няма да стане ясно кой е скъсал струните на китарата. Една от задължителните неволи, които всеки изпитва влизайки в къща на перфекционист е любезно-настоятелното правило да събуете обувките си доброволно пред вратата и да се прехвърлите върху чифт малки килимчета, за да започнете хлъзгавото пътуване по паркета като се целите в дивана. Това почти никога не може да се спести, дори ако посетителите са данъчни, които искат да ви питат разни работи или спретнатите свидетели на Йехова.

Да подминем така наречените супермоделни еманации на съвършенството би било преднамерена подлост. Повечето от тях са наистина трепачи, изглеждат

страхотно и тежат колкото собствената си снимка, имат поне четиредесет бели зъба и не ядат нищо друго освен фитовитамини и братовчеди на спинулината. Ако сте познавали някои от тях лично, може би сте забелязали шокиращата скромност, която излъчват като никога не споменават, че са забелязали перфектните си пропорции, макар че се бъртят за това денонощно. Не е нужно да си психолог за да забележиш тези нацупено-презрителни погледи, които винаги излъчват докато се разхождат по подиумите, изпращайки ни, на нас сигнали за дерайлиращи мисли. Ако се задълбочим малко повече върху това, точно този патентован вид теоретически би могъл да е резултат от късогледство, нужда от очила и доживотно късане на изпита за шофьорска книжка. Същинското обучение за придобиване на такъв поглед преминава през много лишения, постоянни и безмилостни диети и тотално вето върху похапването на сладкиши. За тези, които по принцип гледат глупаво на помощ идва пластичната хирургия и телевизионните състезания за поумняване. Макар, че преди години когато крайните победители в тези състезания получаваха потупване по рамото и химикалка, а сега получават пари (доколкото знам) все още има достатъчно хора, които са готови да се орезират пред многобройната телевизионна аудитория. Човек, разбира се, не избира да бъде глупав, а от друга страна щастието е по-важно от ума, така че ако си щастлив, защо ти е мозък?

Ако всевишният не се е постарал много върху вас и ви е произвел в графата „Други“ макар, че не е честно да го прави, на помощ идва най-тежката артилерия за повдигане на самочувствието – подплънки на раменете, липосукция на пръстите, сутиен с допълнителни цици (за по-смелите такива под кожата) перуки в модерни разцветки, чифт чорапи зад копчалка, силикон за оптимизиране на черепа, щипка на носа и тъй нататък.

След като махнем щипката за последно и отражението в огледалото се окаже абсолютно майсторско изпълнение, отнема само част от секундата да изобразим задоволство. Премерена усмивка би била достатъчна, само колкото е позволил пластичния хирург, иначе оплескваме цялата работа. Всеки психолог би ни казал, че не е здравословно да се взимаме толкова на сериозно и не е нужно да се взираме легендарно във всяка лъскава витрина или повърхност. Най-голямата награда, която може и да не доживеем да чуем някой ден, е че сме световният златен стандарт за ляв пищял. На по-малко интелигентните има нужда да се обясни смисъла и безмислието на това завоевание. Разбира се, няма нищо лошо да си се обичаш, това си е обикновен егоизъм.

Имам чувството, че съкръщението ОКР (обсесивно- компулсивно разстройство) има някаква негативна конотация, което не е честно. Ако някой се опитва да ви се подиграва или да ви взема на майтап, винаги може да кажете, че съкръщението означава също и „Охлабен Казармен Ред“ „Образцов Кабинетен Разбойник“ или „Обарващ Кулоарен Разговор“ и така да отклоните удъра и смените темата.

Африка

Нигерия е голяма сериозна страна, най-гъсто населената африканска страна, която има същата часова зона като Германия и континентална Франция, така че всеки ваш братовчед отишъл там на сафари може да ви се обади в осем вечерта и всичко ще бъде в реда на нещата. Столицата на Нигерия, Абиджа е доста шашващ град, проектиран от американски и японски архитекти, с грамадни хотели и престижни квартали, но това не значи че всичко останало е първокласно. Въпреки че почти всички околни гори са унищожени, местните животни се опитват да се справят някакси, но са ядосани. Змията Пъф Ада изобщо не е злояда, но като се ядоса може да изяде един цял човек на една хапка. След това изречение, това че близката и роднина черната мамба е силно отровна звучи само като любопитен факт. Лъвовете и хипопотамите се защитават от хората както намерят за добре, но слоновете са еволюирали до големи досадници. Понеже никой не им е обяснил на говорим слонски, че тежат четири-пет тона, а това е много и че хората садят растения, за да ги ядат, те минават през малките семейни стопанства на местните и мачат растенията. По тази причина британският милиардер Ричард Брансън им е направил миграционен път с маркировка, минаващ през няколко държави по който да се движат естествено и далеч от къщите на населението. Както всеки континент така и Африка има своите богати хора, а техните живеят тук, в Нигерия. Дори аз знам, че нигерийците са много добри с компютрите и социалните медии. Ако някой успее да измъкне пари от банковата ви сметка с разни добре скроени сополиви истории, на които да се вържете, много е вероятно да е от Нигерия. Хората, както знаем са опитомени шимпанзета, така че ако се запитаме как сме стигнали до тук, отговорът е повече от очевиден – това е Дарвин с компютър, а компютъра прави чудеса в ръцете на маймуна.

Друга по-малка издънка на Дарвин са близнаците, макар, че в наши дни всичко вече е изяснено. Град Игбо-Ора обаче, населен с хора от племето йоруба е известен като града с най-много близнаци на глава от населението - шестдесет двойки близнаци на всеки хиляда живородени деца. Няма доказателства, че това има нещо общо с технологиите.

„Нолиууд“ е нигерийският вариант на Холивуд. Филмовата индустрия на страната е много добре развита, както и музикалната индустрия и според някой е по-голяма от американската. Това няма как да се провери, защото както споменахме, компютрите са уязвими твари, а и артистите много лъжат при попълване на данъчните декларации. О, да!

Кения е сравнително стабилна политически страна с екватора минаващ тихомълкум над главите на населението. Когато някой каже Кения, първото нещо, което изниква в главата ми, са маратонки с дълги черни крака в тях, които бягат нанякъде. Без никакъв спор кенийците са бегачи на къси, средни и дълги разстояния от световна класа, като това важи още повече за племето Календжин. Тук не можеш да си

купиш кафе на улицата, защото кенийците, които произвеждат едни от най-добрите видове Арабика, предпочитат да го продават за пари, отколкото те самите да му се наслаждават. Правени са опити да се изпревари бягащ календжин с кола, без да е пил кафе. Резултатите били шашващи.

Бракът е голямо нещо и голям разход в Кения. Полигамията е законна (усмихвате ли се?) и на мъжете е позволено да имат колкото желаят жени, като мюсюлманите са по-склонни да се възползват от този закон. Обикновено младоженецът купува булката като дава крави на семейството и, колкото и унижително за жените да е такъв вид приравняване. Но пък има едно село където живеят само ядосани от тази традиция жени. Такъв вид „само жени“ селища има вече на доста места в западния свят, включително във Великобритания и липсата на мъже изглежда не води до депресии.

Географски е много трудно да се сравняваш с Танзания, защото тук има всичко и то в големи дози. Езерата Виктория, Малави и Танганайка, националният парк Серенгети и планината Килиманджаро от дълго време вече са местни и международни знаменитости. Самата планина Килиманджаро има пет различни типа климатични зони, от тропически до снежни върхове най-горе. При наличието на толкова много вода изглежда невероятно, но е факт че една трета от населението на страната няма достъп до чиста питейна вода. Но пълноводните реки с прекрасни водопади са подходящо място за пикник и камбуркане във водата за туристите и за заснемане на приключенски филми. В активният туристически сезон тълпите туристи се превръщат почти в напаст, но въпреки това някой от тях предпочитат да не си показват носовете извън колите. Местните крокодили не предлагат „приятелски услуги“ и няма да ви преведат от другата страна на реката, дори и да пророните истински крокодилски сълзи.

Националният парк Серенгети, освен че има музикално име, има и цена, ако искате да го посетите за седмица. Някой няма да ви пусне просто да се шляпате между бизоните и да ги снимате. Всяко голямо животно, за което се сетите – антилопи, зебри, жирафи, гну, носорози, лъвове и леопарди се скитат из тези четиринадесет квадратни километра свободно, безпокоени само от природните бедствия на туристите. От няколко години насам парка може да се наблюдава от балон пълен с горещ въздух. Слоновете могат да бъдат очарователни за гледане, но те са бездомни и могат да навредят на земеделските земи, за което танзанийците имат нетрадиционно решение. Хвърляте презерватив пълен с лют червен пипер на прах по тях и ги виждате как бързо се отдалечават. Това със сигурност е по-щадящо за животните решение в сравнение с предишния метод за евакуация - хвърлянето на копия.

Зимбабве е домът на „Димът, който гърми“ или водопада Виктория на река Замбези, според някой, най-големият водопад в света. Няма как да не останете във възторг от този грандиозен шум, който не може да се сравните с нищо друго.

Е, правителството се е опитало в миналото да направи същото незабравимо впечатление на света с политиката си. Те изоставили собствената си валута и от април

2008 г. започнали да използват други валути. През 2008 година, по време на световната финансова криза, Зимбабве преживява невъобразимата инфлация от 231 милиона процента, което е световен рекорд с най-много нули на тогавашните им банкноти. В момента нещата са значително по-добре, благодарение на значителното поумняване на управляващите.

Ежедневието на хората протича според местната култура. Населението обича да яде едър дивеч, защото крокодилът там е дивеч, също като дивото прасе и щраусът. От само себе си се подразбира, че като приключат с крокодилите местните минават на домашни животни като повечето от нас.

Ако сте решил да се задомявате и търсите месояден партньор, има два начина да го направите. Традиционният вариант на брак между мъж и жена може да включва и полигамия и е законен само за чернокожи. Той приключва, когато единият от партньорите умре. Гражданският брак от своя страна може да приключи чрез развод или отново смърт и е моногамен, или поне се предпочита да е такъв.

Ботсвана е добра новина, тя е една от най-безопасните страни в Африка и изглежда се справя много добре. Това е четвъртата най-богата и най-малко корумпирана страна на континента. Освен това е друга топ дестинация за сафари, ако ви се преследват лъвове и антилопи, тук се предлага също водно и конно сафари, защото не могат да измислят други видове. Безгрижните слонове са на доживотна почивка. Не само слонове, може да видите и панголини мотаещи се безцелно по улиците или сурикати, замръзнали в някаква поза докато ти гледат сандалите. Един от малкото проблеми е, че населението говори поне 31 езика, а има само пет телефонни оператора. Ако работиш в отдела за „Връзки с клиентите“ ще трябва да си сериозен полиглот, за да не ги ядосваш.

Има и още добри новини – Ботсвана е страната най-голям производител на етични диаманти в света по отношение на стойността. Очевидно музикалният видеоклип на Тейлър Суифт „Най-откачената мечта“ (мой превод) е заснет в солниците Магадикали в Ботсвана. Като съберем всичко това заедно, изглежда, че Ботсвана случайно е била благословена и се радва да и завидват.

Камерун е единствената страна в света, кръстена на ракообразно. Португалският изследовател Фернандо По нарекъл страната „Рио дос камарос“ (река от скариди), което се превежда на английски като Камерун. За разлика от Ботсвана, Камерун изобщо не е безопасен – той всъщност е втората най-опасна страна в света. Репертоарът от престъпления включва отвличания, незаконно браконьерство и тероризъм. Въпреки че това не е повод за празнуване, страната е самодостатъчна и икономически стабилна. Тяхното „гадже“ Франция прави всичко по-лесно, защото е много загрижено гадже.

Географски, Камерун може да се опише като „Африка в миниатюра“, защото съдържа почти всички климатични и екорегии, които могат да се намерят в цяла Африка – тропически гори, пустини, савана, планини, брегове и джунгли – всичко е

тук. Това, което останалата част от Африка няма, са експлодиращите езера. Има само три такива в света и две от тях се намират в Камерун. Това са езера с бълбукаща магма отдолу, която изпуска CO₂ във водата и при всяко катастрофално явление, като земетресение или свлачище, езерото освобождава готовия да експлодира газ, който убива всичко наоколо.

Киберпрестъпността е много тревожно явление в страната. Уеб домейнът (.cm) е класиран като третият най-рисковият домейн в света от Макафи (американска компания разработваща антивирусни програми) през 2010. Любопитен факт е, че в наши дни първенец в този „бизнес“ е го., което географски се намира в Румъния.

Сенегалската столица Дакар трябваше да бъде първата африканска столица, която да бъде домакин на олимпийско събитие през 2022 г., когато тук трябваше да се проведат Младежките олимпийски игри, но Ковид-а объркал подготовката. Това е било отложено до 2026 година, но пак ще става. Друг спортен факт е, че ралито Париж-Дакар, започнало да се провежда през 1976 година е разчитало, че светът няма да се превърне в толкова опасно място. Проблеми при преминаването през някои държави стават причина ралито да бъде местено в различни държави и даже континенти, но това все пак си остава рали за издръжливост, в което могат да участват и непрофесионалисти. Ако искаш да си направиш снимка след 800 километрово каране през кал, камъни и изумени животни, това е добра възможност. Като започнете да приближавате Дакар, бъдете подготвени за голямото количество овце и кози, които ще започнат опасно да ви се пречат. Те, освен това влизат и в домовете на мирните по природа хора, но често биват сготвени, тъй като няма друг законен начин да се намали пътния трафик. По-големите късметлии овце може да се окажат паркирани от фермерите близо до морския бряг, тъй като те са обект на ритуал за почистване и подстригване, преди да бъдат пренесени в жертва на всевишния. В края на краищата, дали му казваш жертвоприношение или „леле, колко съм гладен“ резултатът все едно е пълен тумбак, и блаженство.

Сенегал е дом на Фадиут - малък остров без автомобили, направен изцяло от миди, включително къщите, улиците и гробищата. Островът никога не е преживявал наводненията, които се случват често в Сенегал, поради особено надеждния отводнителен черупков терен.

Мароко произвежда хашиш, но не и зъболекари. Така, че ако имате зъбобол можете или да се примирите с болката или да се облечете и да отидете на пазара, същият, от който купувате кимион и възглавници. Вместо да търсите табела с надпис „Зъболекар“, погледнете надолу към земята. Стандартното лечение на зъбобол е само екстракция и това, което наистина трябва да търсите е малък килим с прясно извадените зъби за деня с цялата тази кръв. Изхвърлените по този начин зъби са там с рекламна цел. За местните това означава, че вътре има човек с добър набор от клещи, готов да ви избави от мизерията. Пазарните вещици, врачки и знахари превъзхождат значително зъболекарите като бройка и също могат да свършат работата със

съответното количество последващи усложнения и без обещания за приятна вечер. Машабът на проблема обаче е известен само на местните жители.

Погледнато от друг ъгъл, това трябва да е една от най-мъдрите нации на света, тъй като една от думите за пари в Мароко е "усак дуния". В превод това означава нещо като "мръсотията на света", това изглежда изключително мъдро и проницателно за такъв беззъб народ.

Не е ли любопитно, че традиционно черният дроб, а не сърцето се смята за символ на любовта в Мароко? Е, хората имат добър запас от вътрешни органи, така че защо не?

В Либия петролът и жегата са в тандем. Либийската пустиня обхваща южната част на пустинята Сахара като в югоизточната и част не е валило от 1998 година. Това е основната причина Либия да внася по-голямата част от храната си, като питейната вода е даже по-голям проблем. Геополитиката и по-новата историята на страната са много интересни, но и двете включват името на Муамар Кадафи като важен играч. Бившият президент, който е и най-дългогодишният диктатор в света, бил намерил финансиране за изграждането на най-големия проект за напояване в света, включващ мрежа от подземни водопроводи с дължина 4000 километра. През далечната 1953 година британците търсели петрол под земята, но открили гигантски залежи на питейна вода и така Либия ударила още един джакпот, след този с петрола. Проблемът как да се донесе тази вода до градовете на север все още остава поради появилите се сериозни вътрешни проблеми в старната, които изместили фокуса.

Политически страната все още е много нестабилна, но за да сме честни е добре да се споменем, че бившият диктатор е направил здравната система на страната значително по-добра и е подобрил нивото на грамотност на населението от 25% на 87%. Въпреки че това звучи добре и би било повод за предпазливо празнуване, той е съумял да прибере 200 милиарда долара в джоба си през всичките десетилетия на диктатура си.

Алжир е страна в Северна Африка и най-голямата на континента, в която сняг вали на всеки десет години. През 2018 година сняг паднал в пустинята Сахара, покривайки дюните в слой до 40 см и съответстващ на вече варосаните сгради, въпреки че правителството все още няма непосредствени планове за разработването на стратегия за ски курорт.

Алжир е, както знаем една от бившите любовници на Франция и вероятно я е изоставила, защото никой не изглежда страхотно на 132 години (френската окупация трае от 1830 до 1962 година). По настоящем двете държави се държат по-скоро като в процес на развод при който мебелите все още не са поделени справедливо, но природният газ и петрола изглаждат различните гледни точки.

Страната има доста голям процент млади хора, около 70 % са под 30 години, много от които са пълни с идеи за подобряване на живота в страната по пътя му към по-развито, планирано общество. Алжирските тийнейджъри са като всички други

тийнейджъри по света и ако имат възможност да се изтарикатят, обикновено не я пропускат. Това важи особено при полагането на изпити. Министерството на образованието на Алжир знае това много добре и през 2018 г. решава да прекъсне интернета за повече от два часа, докато учениците се явят на тестовете. В последствие се оказва, че министерството се въздържало от обявяване на резултатите.

Тунис е една от онези страни, които се състезават за най-горещото място на Земята. Подготвените да бъдат препечени туристи знаят много добре къде отиват. Те се стичат тук от 60-те години на миналия век и обикновено са изненадани да видят силното влияние на римската археология в Тунис. Тези обекти и музеи на световното наследство, включително Картаген, са първа точка на всеки туристически маршрут. В столицата Тунис има система от влакове, която прави придвижването ви от една гореща точка до друга много по-приятно. Тунизийците са относително егалитарни в междуличностните си отношения и имат силно чувство за етикет, силно препоръчително е да се обличате подходящо посещавайки определени религиозни обекти. Страната е доста консервативна и всъщност сравнително опасна, поради спорадичните безредици в съседните Либия и Алжир.

Това, което единствено може да направите е да носите репелент за комари във всеки джоб, за да се спасите поне от тях.

Подобно на много други страни в Африка, ганайските мъже смятат, че да имаш повече от една жена е по-добре, отколкото да имаш само една. Мъжете, които се наслаждават на полигамията просто не могат да и се наситят, а жените изглежда нямат нищо против. Представете си, че тъкмо излизате от бръснаря и група от прекрасни, фертилни жени, облечени в мека цветна коприна, минават покрай вас завихрайки въздуха. След като ги разгледате подробно и срещнете погледите им, вероятно е незаконно да се ожените само за една от тях, така че вземате цялата група и сте осигурен за цял живот. Когато започнат да се появяват децата, става малко по-сложно поради някой специфични за Гана закони. Най-нестандартният е този, че новороденото получава името си в зависимост от това в кой ден от седмицата е родено, тоест има само седем варианта и ако бащата произведе дванадесет деца от всичките си жени, пет от имената ще се дублират. Какво ли става ако всички се случи да се родят във вторник? Традиционно, ако си роден момченце в петък, ти автоматично си кръстен Кофи, а ако си момиченце – Афия. Възможно е да се срещнат имена като Джон или Йохан, но това е защото са им дадени християнски имена от Библията, тоест има някаква минимална свобода на избора. Това обаче не свършва до тук.

Има втора церемония, когато родителите отидат да регистрират името на детето в официалния регистър на страната, който наскоро е започнал да отказва определени имена, тъй като били предназначени само за вождове и кралски особи. Наложило се е съдът да се намеси, тъй като според новите правила името на настоящия президент (2021), Нана Адо Данква Акуфо-Адо, не би могло да бъде регистрирано. За да се облекчи съда се вземат мерки за олабване на тези прекалено стриктни правила. Второто и вероятно последното нещо, с което трябва да се справи всяка омъжена жена,

е да се прави на тъжна, ако внезапно вземе, че овдовее. Традицията се спазва и се очаква тя да бъде омъжена за живия брат на покойния си съпруг и ако се е наслаждавала на неговата сладка плешивина, сега може да я има отново.

Преди 1957 г. Гана е била известна като „Златният бряг“, съвсем заслужено описание, поради факта, че страната все още е основен производител на злато в света, в момента всъщност втори в света. Златото, въпреки че има стабилна цена на световния пазар слиза все по-надолу в списъка на най-търгуваните стоки през 21 век. Кафето обаче се качва нагоре поради големия оборот и търсене. А какво би бил светът без него? Доста по кофти, нещо като втори плешив съпруг. Разбира се, дори и да се повтарям, плешивостта няма нищо общо с всичко, което има значение в живота.

Замбия споделя славата на водопада Виктория със Зимбабве, като и двете ще ви кажат, че водата пада от внушителните 108 метра; водопадът обаче изглежда доста по-малко впечатляващ по време на суша, както се случи през 2019 г. По отношение на височината водопадът Виктория получава все пак бронзов медал, тъй като водопадите Тугела и Каламбо са значително по-високи и по къси, но всички са трепачи и те карат да се чувстваш като въшка.

Близо до Виктория има къмпинг за туристи, който е построен така, че гледката към Голямата рифова долина да ви шашва допълнително, докато се наслаждавате на шума от падащата вода. За удобство на хората от къмпинга е направена уникална тоалетна, наречена доста описвателно от английски или американски туристи „дългото спускане“. Това е точно, каквото си мислите.

Тук има един местен вид къртичи плъх наречен ансел, който има способността да усеща магнитни полета с очите си, въпреки че е почти сляп, което вероятно би накарало Айнщайн да изобрази учудване или да каже, че това е „относително“ ако се уповава на собствената си теория за относителността.

Демократична република Конго е по-голямата от двете държави, носещи името Конго. Република Конго (другата) е съсед и приятел, но двете все още не се женят въпреки вече съвпадащите фамилни имена. Република Конго се справя икономически по-добре, но тя е имала дълготрайна връзка със Съветския съюз в миналото, през 1963 година страната даже въвежда нов термин за вида държавно устройство, което приемат и наричат „научен социализъм“ и това донякъде допринася за сегашното количество взаимна любов с Русия. Те все още се обичат, но използват презерватив. Демократична република Конго е потенциално по-богатата страна, но може би най-зле управляваната страна в света, конкурирайки се с Венецуела. Златото, волфрамът, танталът и калая са наречени „конфликтни минерали“, а ние знаем много добре как решават проблеми от този вид хората. Въоръжени групи са окупирали залежите и използват печалбата от продажбите за да финансират криминални дейности. Това е четвъртата най-бедна страна в света. За да се справят с бедността хората пият лотоко, известно още с жаргонния термин „бензин“. Това е много нискотехнологична, домашно приготвена алкохолна напитка на основата на царевича или живовляк с петдесет процента алкохолно съдържание. Производството е незаконно и по тази причина широко

разпространено. И най-важното е, че жените обикновено го произвеждат – може би това е причината това да е мястото, където гръмотевичните бури са най-често срещани в света. Това не е женска работа.

Габон е друга бивша френска колония, сега независима държава и е богата на петрол, което кара местните горили и шимпанзета да седят с кръстосани крака и да въртят броеници по цял ден, защото няма какво да правят. Хората явно са по-заети, защото освен всичко друго те говорят езика на любовта по закон, което води до допълнителни ангажменти. Въпреки че националното животно е черната, а не розовата пантера, хипопотамите и слоновете са тези, които имат пълната свобода да кръстосват дългите пясъчни плажове и даже не е нужно да носят ланци, за да показват кой е босът тук. Ако сте турист, но не сте любител на много силни усещания, може би ще е добра идея да сложите някой надежден мъж на пост, който да бди за приближаващи големи бозайници, преди да се паркирате на плажа. Ако имате деца с вас, по-добре ги заключете в колата. Габонските деца обаче са обект на по-задълбочен социален мениджмънт. Законодателството на страната толерира извънбрачните деца, обаче вие сама си ги гледате. След като се ожените и имате деца, те вече стават отговорност на мъжа и в случай на развод той ги задържа, от там нататък децата не могат да се разменят като заложници. С две думи, ако нямате нищо против да намирате кетчуп в обувката си или пица в аквариума, може да имате деца по всяко време.

Кот д`Ивоар доказва на света, че ако си мега рок звезда, можеш да бъдеш коронясан дори за крал - покойният Майкъл Джексън бил коронясан за крал на село Кринджабо през 1992, докато посещавал района. По – късно май са се появили данни, че той самият произхождал от местна кралска линия, което прави коронясването по-малко фалшиво.

Французите и португалците не са били кой знае колко изобретателни като са давали име на региона през колониалната епоха. Името „Бряг на слоновата кост“ си дошло натурално тъй като по това време страната изнасяла големи количества слонова кост. В наши дни обаче това е много незаконна дейност, но това не значи, че не могат да се намерят скулптури, орнаменти, фигури за шах и вибратори направени от ценния материал. Страната има много добре развита икономика и е най-големият износител на какаови зърна в света, което е страхотна новина въпреки че се налага да се премахват други дървета, за да освобождават терени за повече какаови насаждения. Никой шоколадо-холик не би казал, че това е вредно. Котдивоарците споделят своята валута с Того, Бенин и пет други държави и имат две официални столици. Страната разполага с голям брой дълги непокътнати плажове, а те остават непокътнати единствено поради липсата на инфраструктура, добри пътища и курорти. Благодарение на тесните си връзки с Франция, модната индустрия се развива повече от добре и най-новите стилове могат да бъдат намерени в цял Абиджан, втората по важност столица. Това е страната, която стана първият носител на Оскар за африканска държава за филма „Черно и бяло в цвят“.

Местната флора и фауна, разбира се има своите малко по-бамбашка представители. Има един местен охлюв, който е по-голям от дланта ви и тежи около 400 грама без мезонета. Малкият хипопотам-пигмей, който също е и застрашен вид, също е роден в страната и тежи мижавите 250 кг.

Етиопия – името се превежда като „обгорено лице“ – така древните гърци са наричали тъмнокожите жители на Африка. Страната има свой собствен календар, който съдържа тринадесет месеца тъй като бил слънчев, но как са ги броили месеците остава загадка. Между техният и Григорианският календар имало разлика от седем-осем години, което едва ли има значение за някой. Има и други неща, с които Етиопия може да се похвали, това е една от малкото африкански държави, които имат система за метро, и е първата в Африка и втората в света държава, която е закупила и притежава Boeing 787 Dream Liner.

Кафето също започва своята самостоятелна алея на славата от този континент. Както се разказва в историята, дошла през вековете един пастир на кози забелязал че козите му се навъртали около едни определени храсти по поляните и ядяли плодовете. Той самият решил да опита един от плодовете. Оказало се, че денят му станал доста по-енергичен и с повече от обичайния брой паузи скрит зад храстите. И ето как кафеената индустрията тръгнала да марширува по света.

Изглежда, че в Етиопия е суперяко да имаш крави, повече отколкото в Индия. Според културата на една от местните етнически групи Оромо, ако притежаваш повече от хиляда крави имаш право да носиш корона. Това е знак за голям социален статус, както и притежанието на кола, която е по-вероятно да е внесена от съседните държави нелегално.

Дългогодишният конфликт на Судан с Южен Судан може да се види както от птичи, така и от кучи поглед, слушамае за него от години. Този конфликт е още едно типично потвърждение, че мъжете на силни позиции и военните трябва да си намират други видове хобита, а не да се бият за власт, вече започва да става скучно, защото е все едно и също. Аз, лично чух Брус Уилис (актьорът разбира се) да казва по Стар Лайф на 30/12/2023 в 7.45 сутринта, че „съвременните политици трябва да са жени, мъжете по-добре да секат дърва или да си поправят колите“.

Въпреки, че Судан е богата на минерали държава и би могла да е на друго икономическо ниво до сега, населението е бедно дори по африканските стандарти и единственият начин да оцелееш е да вярваш на оракули и черни магии за справяне с тревогите, живота или брака. Все пак една добра новина е, че през 2019 е премахнат закона за общественият ред, който е бил отживелица и насочен предимно срещу свободите на жените. След отмяната му и след като вече жените можели да танцуват, да носят панталон и даже да пият алкохол, става много по-лесно да му изгървеш края. Традиционно все още много от булките в Судан се „пречистват“ в дима, образуван след изгарянето на дървото Талих в навечерието на сватбата си, за да отбележат преминаването си в брачния живот. Пушекът се използва и като обичайна алтернатива

на Ботокса за опъване на кожата, ефектът от който би трябвало да продължи по-дълго от кашлицата, която получаваш от дима.

Суданското племе Одоро вярва в магьосничеството, но се смята, че е ефективно само срещу онези, които са виновни за престъпления. За съжаление няма данни как омагьосаните престъпници се превръщат в собственици на фондации с благотворителна цел. Може би малко по-използваема идея би била да карат закоравелите престъпници в затворите да гледат „Маша и мечока“ с пистолет опрян до слепоочието.

Името на Мозамбик звучи малко френско, но португалците са тези, които са колонизирали страната за повече от четири века. Ако погледнем, Мозамбик има доста стандартна история за Африка – получаване на независимост, гражданска война, ново правителство, което не знае от къде да я почне и в момента все още имат проблеми с правата на човека, но то къде ли ги няма? Столицата Мапуто е известна като „Градът на акациите“ а железопътната гара, е една от най-впечатляващите сгради в града и е проектирана от един от сътрудниците на А. Г. Айфел. Това че има страхотни плажове и залежи на петрол започва да се превръща в рефрен, пак като стане въпрос за Африка. Страната има брегова линия от 2500 км и красиви коралови рифове, за които ще ви трябват повече от един чифт джапанки да ги обходите. Добра идея е да се усмихвате само на делфините и китовете по пътя си и да избягвате лъвовете. Ако попитате Гугъла кои са най-опасните животни в Мозамбик, той ще ви отговори „ Пазете се най-много от терористи“, разбира се ако не броим силно отровните змии.

Уганда е на път към по-добро бъдеще и това изглежда възможно, тъй като половината от населението е изключително младо, под четиринадесет годишна възраст, което отваря път за надежди и възможности. Да отглеждаш кафе понякога не е достатъчно за да осигуриш финансово страната си, но със сигурност помага, и те го имат, макар че кафеените храсти стават все по-претенциозни в какви условия биха искали да бъдат отглеждани. Макар че повечето африканци не пият кафето, което произвеждат, те закусват. Името на най-популярната закуска е „ролекс“ и звучи повече от страхотно, но в действителност това е пита с разни неща в нея. Наивните туристи обаче кълват като шарани като чуят името.

Също като нас българите, местните обръщат внимание на външния си вид като че ли малко повече от някои други нации. В тяхната култура е задължително мъжете да носят дълги панталони дори в канска жега. Жените също се държат прилично – без шорти и къси поли и с редовно оскубани вежди. Счита се за незряло да се показват колене или бедра на обществени места. Популярната английска фраза „Щом господ ти го е дал, фукай се!“ изобщо не върви тук.

Националният парк Рувензори е едно от най-добрите места където можеш да се изгубиш независимо дали си обул дълги шорти, за да си културен в джунглата. Преди да посети Уганда, всеки турист се информира какво да посети и види, и бързо разбира, че това е една от страните през които минава екватора. Всъщност той минава на 70 км южно от Кампала, където на определено място можеш да спреш, да паркираш, да си

купиш сувенир и да си направиш селфи. Също може да гледаш как се правят интересни научни експерименти като се има предвид, че сме на екватора.

Всред африканските държави Руанда е доста различна в някои отношения. Много неща тук звучат добре – в последната събота на всеки месец, например, всички напускат работата, бизнеса и оставят домакинската работа и участват в тъй наречения проект Умуганда. Това е ден когато хората се занимават с обществени проекти като почистване на улици, косене на трева или изграждане на училища, като в тези дейности се включва и самият президент. Тази практика е била въведена след геноцида от 1994 г., когато почти един милион от етническите групи „тутси“ и „хуту“ са били избити от техен сънародник, също „хуту“ в най-краткотрайният известен на света геноцид, който продължил само три месеца.

Руанда е една от африканските страни с висока степен на дигитална грамотност на населението и държавната администрация никога не се противи да ви вземе данъците и таксите онлайн, защото ги иска по-бързо. Но пък ако изпаднете в животозастрашаваща ситуация, която изисква преливане на кръв, веднага ви пращат дрон носещ банка с вашата кръвна група.

Страната има по-малко корупция от Италия, най-много жени в парламента от всяка друга страна на света, дори Финландия, и има яростна политика по отношение на найлоновите торбички. По същия начин, по който стриктен австралийски митничар ще провери куфарите ви за забравени ябълки и шоколади, митницата на летището в Кигали ще ви отвори ципа (на куфара) и ще конфискува всяка найлонова торбичка и всяка друга пластмаса която намери. Имало също доста дела, заведени срещу палави фирми, които се опитвали да внасят каквито и да е пластмаси от чужбина. От 2008 година насам властите изискват както вие, така и вашите пластмаси да сте биоразградими. Кигали е най-чистият град в Африка.

Съседната на Руанда Бурунди ще ви научи, че от бананите също може да се прави бира. Една бира, всъщност би ви била добре дошла за да не усетите толкова бързо постоянното напрежение, което е характерно за района. Бурунди, по площ е голям колкото Силистра и е втората най-гъсто населена държава в Африка, с две почти неразличими групи от хора – „хуту“ и „тутси“, които винаги намират начин да се дразнят или да се убиват взаимно поради проблеми с идентичността. За толкова малка страна, Бурунди може би е твърде драматичен и при тези обстоятелства е трудно да се повярва, че учениците напускат училище като полиглоти, което наистина е така. Те учат и трите езика в началното и средното училище – френски, английски и кирунди, всички от които са официални и задължителни. И това се случва в страна, която има най-лошия достъп до интернет в света.

През 2014 г. предишният президент на страната, Пиер Нкурунзиза (сега покойник), е постановил, че джогингът може да се използва като прикритие за антиправителствени бунтове и го направил незаконен. Какво ли би казал за шаха?

Намибия е голяма, тиха и в известен смисъл мистична страна с много малко хора наоколо, които не винаги имат достатъчно вода дори за санитарни нужди, но когато има президентски избори гласуват по електронен път. Да, според Ройтерс! Банковият сектор е също на много високо ниво като се налага да добавим, че германци са колонизирали страната по време на първата световна война, което със сигурност има значение. Това е така, защото по това време те са избили много хиляди местни жители, но през 2004 година Намибия получава официално извинение от германската държава и в последствие повече от 1 милиард евро като компенсация. С такава голяма сума пари могат да се купят дори гребени за войниците в армията, (просто за развлечение) която е една от най-слабите в района, може би поради факта, че няма какво да прави.

Популярната туристическа атракция „Скелетен бряг“ по северното крайбрежие на Атлантическия океан е една от най-посещаваните. Историята и започва невинно с няколко скелета, останали от заблудени акули и тюлени. Впоследствие там се заформя странно упорита мъгла, която принудила няколко кораба да се разбият и така да допълнят мъртвешката атмосфера. Съвсем заслужено португалците наричат мястото „Врата към ада“ което в наши дни привлича тълпи перверзни туристи. От пясъчните морета на пустинята Намиб, където ще намерите най-високите пясъчни дюни в света, до уникалните пустинни слонове, черен носорог и гепард, Намибия е дом на някои от най-зрелищните гледки в Африка. Тук живеят повече гепарди, отколкото където и да било другаде. Виждали сме ги гепардите, повече по снимки – тези, които изглеждат като че ли ще заплачат с тези дълги, вертикални черни линии по лицата им. Това вероятно е малък еволюционен трик, който ни кара да ги мислим за аутсайдери, въпреки че те са най-бързите сухоземни животни в света и са много находчиви. За разлика от лъвовете, леопардите и хиените, които са по-склонни да ловуват през нощта, гепардите ловуват през деня, за да елиминират конкуренцията за плячката си.

Туризмът носи много приходи в бюджета и еко стратегията на страната е заложена не къде да е, а в конституцията. Позволено е да ходите на сафари с цел убиване на животно за трофей. Световната верига хотели Хилтън обаче има строга политика да не позволява да влачите убит носорог през централния вход на хотела до асансьора.

Най-големият публичен дом за тюлени е Кейп Крос Резервата, няма да ви казвам какво правят там тюлените през ноември и декември.

Буркина Фасо е скромна страна на света без показност, произвеждащ един от най-висококачествените видове памуци. Неспокойната политически страна успява да изнася също машини, самолети, минерални горива, плодове, ядки и най-вече скъпоценни камъни и благородни метали. Изглежда, че правителството не прави много за електрифицирането на страната и разчита на слънцето за отопление и битови нужди. Както навсякъде другаде по света, мъжете са много добри в намирането на начини да се забавляват, като гледат спорт, пият и се опитват да подобрят вече безсмислени рекорди на Гинес. Най-популярният спорт тук е конната езда, което в западния свят е доста светски спорт. Белият жребец е националното животно, признато за символ на страната, което се поддържа бяло с разредена белина. Коренното население смята коня за най-добрия приятел, колега и превозно средство и е известно като „Каубоите от

Западна Африка“. Междувременно секса е на мода и жените раждат по пет-шест деца, което ги поставя на шесто място в света по прираст на населението, като те самите отдавна са се отказали да се състезават с конете за по-висок престиж.

Гамбия без съмнение получава "Оскар" за очертанията си - географската форма на страната прилича на доволен, охранен червей, поставен на скенер. Причината за тази необичайна форма е комбинация от европейски колониализъм и компромиси правени по различно време, които в крайна сметка водят до формирането на тънка страна само с река в средата и тесни ивици земя от двете страни. Не е изненадващо, че напояването на посежите наоколо е последният проблем тук. Гамбийците се радват да бъдат наричани най-либералните мюсюлмани, тъй като ислямът е по-малко строг в тяхната страна и алкохолът е достъпен, но не задължителен. Повечето крокодили не показват религиозни предпочитания и се смята, че могат да помогнат на бесплодните жени да забременеят и да родят деца. Моля, не го приемайте буквално.

Налице са някои странности, които правят най-малката страна в Африка уникална. Гамбия е една от най-малко милитаризирани в света държави и начинът, по който се провеждат избори не струва нищо на държавата – никакви листовки, бюлетени и предизборни кампании. По време на избори гамбийците гласуват с парченца мрамор. В кабината за гласуване на гласоподавателите се представят дупки в земята, отбелязани с името на всеки кандидат. Те просто пускат парченцето мрамор в избраната от тях дупка и това е всичко.

Макар и да не е най-високо развитата държава в Африка, Южно-африканската република има много добра транспортна мрежа. „Метроейл“ осигурява транспорта почти на цялата страна имайки впечатляващите четиристотин седемдесет и една станции, което е доста за страна, разположена в Африка. Страната електрифицира също две трети от целия континент, но е печално известна с голямата престъпност. Освен това има единадесет официални езика и три официални столици – Кейптаун, Претория и Блумфонтейн. ЮАР е родината на пингвините „магаре“ наречени така поради магарешкият звук, който издават.

Дългата 3000 километра брегова линия на страната е взимала жертви от мореплаването дълго време преди да са се изяснили окончателните параметри на континента на юг. По тази причина край бреговете на Южна Африка има стотици потънали кораби, които сега са защитени от закона. Интересът към всякакъв вид престъпност в страната е голям, но най-новата епидемия е краденето на коли. На всеки четиридесет минути в Южна Африка се краде по една кола, като данните се влошават и застрахователите безцеремонно търсят друга работа, много често в работно време.

Дръгливият път към успеха

Добре, че родителите ми не са имали никакви особени очаквания за децата си, защото аз не се оказах много амбициозна или нахално умна. Това най-добре знае майка ми на която и отне много часове да ми обясни, като дете, защо трябва да знам какво е часовник и как се познава колко е часа. Оказах се много тъпа. Няколкото хапчета, които я видях да взима след това, постепенно започнаха да действат и вероятно са я накарали да повярва, че още ме обича въпреки това.

След много години и сега след като бях на ново цивилизовано място в друга държава реших, че ще трябва да поумнея бързо защото взетите назаем кинти ще свършат скоро ако стоя и си пиля ноктите по цял ден. Гери, с която пътувахме ми показва къде мога да живея за известно време, но тя имаше уникалното качество да те изправя на нокти без да казва нищо. Освен това беше „лятяща чиния“ и притежаваше добра доза балкански тарикатлък, което не се оказа страхотна комбинация за мен. За известно време и двете работихме за британската здравна система, тя - като медицинска сестра в болница, а аз си намерих работа като стоматологична сестра при един от Сирия. Каза, че е стоматолог и помня че почти не ми погледна документите, но кабинета миришеше винаги приятно на кафе. С времето стана ясно че хигиената за него значи само поставяне на всякакви ориенталски миризми в чакалнята в кабинета и в малката зелена тоалетна. Мен ме бяха учили да ползвам препарати за унищожаване на микроорганизмите от всички използвани инструменти и то след всяка манипулация и тук започнахме да се разминаваме. Освен това кафето не беше толкова приятно за пиене колкото миризмата намекваше и аз почнах вътрешно да ръмжа. Не след дълго в обикновен разговор чух, че стоматолозите в Лондон са криминални типове, очевидно само част от тях и тогава, преди 20--ина години. Ръмженето започна да набира скорост и една сряда стигнахме до края. На няколко пъти вече бях забелязала, че поне половината от хората с които се случва да говоря имат проблем с произнасяне на името ми. Аз не бих се убидила ако ми казват даже „Хей ю“ но възпитаните хора гледат да ти кажат името правилно, някой ми казваха Нажана, Негана, Нежина и още няколко варианта, но сириецата много се издъни като ме нарече нещо много близко до Дамаджана един ден, и с това се приключи.

Гери извади по-голям късмет, имаше си легална работа, и винаги смяташе че няма начин да няма начин за всичко. По онова време заплатите се плащаха на ръка, а не по банков път като сега и съм я виждала как въобще не и е трудно да дразни околните, дори само защото е в стаята. Веднъж бях в стаята когато шефката и и дава заработените пари в края на петъка и тя почва да ги брои. Останалите и колежки даже не си направиха труда, грабнаха ги и дим да ги няма. Нашата обаче не бърза, взе тестето и почна да брои. Като приключи с първото броене направи пауза после повдигна леко очи към шефката, задържа поглед и мигна след цели 5 секунди, което те кара да си мислиш, че нещо не е наред. След това обърна банкнотите с кралицата наобратно и почна отново да брои като добави и леко издишване. Очевидно всичко беше наред след второто броене, но тя дари шефката си с дълъг, леко заплашителен

поглед отново, който вероятно значеше „Сега ти прощавам, гледай да не се издъниш другия път“ и тържествено пое към изхода. Всички знаеха, че е джудистка, шефката също...

След няколко месеца обаче, навалицата в Лондон на нея много и бактиса и тя отиде на север да къса нечии други нерви, от други чух че година по-късно сменила и континента, а аз останах с намерение да видя какво ще следва тук. Още и се сърдя че не ми каза за Америка, щях да пратя писмо на Ерик, да оня Ерик, по нея.

Кел файда да си в такъв гигантски и космополитен град и да не правиш нищо интересно. За различните хора обаче „интересно“ значи различни неща. Ако си дошъл да джебчийстваш и да видиш кога ще те закопчечат е едно, но ако си грамотен и образован правиш друго, да речем си купуваш вестник, но не за да убиеш комара на стената или да си правиш вятър. Освен това вестниците станаха много тежки за тая цел, да оставим факта, че не са най-умното нещо на света. Това че интернета сериозно им съкрати живота няма да ме разреве, но пък винаги може да намериш нещо в тях. Отиваш да си купиш вестник не и заради кръстословицата, там никога не си бил добър, въпреки че те те питат едни и същи неща, но в различен ред. Отивайки към РЕП-а си закачваш ехидната усмивка, защото в него има шанс да ти подхвърлят идея за бизнес, от който могат да се напразвят кинти и най-после да престанеш да вечеряш дъвки. След много часове прекарани пред огледалото на буквата „Ф“ най-после си решил да си търсиш работа. И така – предлагат ниско лихвен заем за развиване на маруления бизнес на луната и малък банкnoten бонус да си изследваш останалата част от вселената с цел намиране на клиенти. Това е за хора, които трябва много да пътуват, не е за мене.

Друг начин да направиш пари е да разнообразиш цветовата гама на пиратските очни превръзки като ги предлагаш в осем различни нюанса за внасяне на настроение в трудното пиратско ежедневие. Идеята как използваните затворнически презервативи да бъдат ъп-циклирани и превърнати в силно разтегателни въжета за изчезване от двуетажни затворе вече не е нова. Не изглежда това да е забранено с някакъв закон, пласментът е гарантиран и даже многообещаващ, а освен това най-хуманната част е, че силно биха намалели нелепите травми при приземяване върху цимент. Желанието на затворниците да избягат от затвора е съвсем естествено не само според немските законодатели и това се взема предвид тук. Разбира се, да се разхвърлят пухени възглавници на възловите места където се очаква трафикът да е най-голям не се предвижда.

Вече има измислен омекотител за ушна кал, електрическа острилка и приложение за телефони, което кара популярната снимка на Христо Ботев да се раздвижи и ни покаже как той се намества на стола преди снимането (да прескочим мисълта за смисъла на това). Почти не е останало нещо, което да не е било измислено вече и възможността да блеснеш като гений май не е голяма, но да речем работата в офис е реална възможност или опасност, която дебне навсякъде и може да бъде приета като утеха. Ако можеш да свикнеш със седенето на стол по осем часа на ден и да не си чувстваш тъжния задник в края на деня, това може да ти е призвание. Особено ако офисът ти има гледка към бара отсреща.

Нормалните неща са нормални за нормалните хора, но в съвременния свят, където живота на 100 бежанеца струва колкото копче, не се налага да си нормален. Понякога някой вземе, че открие нещо което другите просто не са търсили, както казва Александър Флеминг. Минавало ли ви е през ум, че никой в България не се е сетил да отглежда говорещи папагали, изключително за нуждите на съда? Показанията им биха били доста достоверни при дела с тъщи, арогантни шефове и изневери.

След като вече си малко изтощен от четене на вестника, е време да си пуснеш някоя родна чалга и за допълнителен комфорт да имаш тунквани вафли под ръка. Професията, която не изглежда да има никакви недостатъци е точно тази на изпълнителите на чалга, нещо което и аз обмислях за известно време. Не е нужно да пееш фалшиво, няма проблем да стоиш в рамките на една гама, пък и ако си пишеш сам текстовете и успееш да римуваш „ангел“ с „ченгел“ или „божур“ с „бордюр“ ще влезеш в историята.

Ако след дълга пауза главата ти не измисля нищо и никоя от горните идеи не те захласва, отиваш в бюрото потруда. Взимаш оня дълъг списък със свободните работни места в момента от съученичката на майка ти, която те чака зад бюрото и която са научили да се усмихва и отлагаш четенето му да нова година.

Тогава вече взимаш нещо, което пише и по метода на изключването задраскваш всичко, което изисква диплома, която не се продава. Значи не може да си лекар, много бързо ще започне да личи. С малко тренировки и хубав костюм можеш да се направиш на адвокат поне за известно време. За политик също не ти трябва диплома, трябва да си фотогеничен и да имаш зъби, за да не фъфлиш когато говориш глупости. Я пробвай да си маникюристка, много по-трудно е, трябва ти поне три неща – висока съсредоточеност, чувсво за овал и търпение да слушаш скучни словоизлияния.

За компютърен гений не се изисква диплома, както и за културист. Ако няма описание в речника е добре да си информиран че думата културист не идва от култура и че става дума за анаболи, характерен външен вид и начин на изразяване. Да си спортист е по-скоро талант като хъркането, само някой го могат. Дори и да твърдят обратното, няма доказателства, че спортистите живеят по-дълго или се спъват по-рядко. Спъват се колкото нас и даже падат по-смешно, защото са спортисти. Да риташ топка в рамките на някакви правила, както е при футбола е мечта на всяко второ момченце, но ние момиченцата не разбираме защо. Единствената полза от спорта е, че ако бягаш бързо или се биеш като за световно, можеш да печелиш много повече от Нобелов лауреат.

Моите лични предпочитания за работа е тази на издател, сладурска работа. Това най-често е човек, който стои зад бюро говори по телефон и пие кафе. Значи издаваш „Наръчник за ашладисване на сливи“, няколко детски книжки с илюстрации и ако има търсене „Наръчник за двоумящи се самоубийци“ и вече имаш фенове в почти всеки слой на обществото. За съжаление вече са те изпреварили с издаването на книжлето „Удоволствието от пикаенето“ (наистина има такава книжка) както и удоволствието от други телесни радости. Но бъди в очакване на нови идеи, има толкова ненаписани глупости.

Едва ли ще станеш милионер много бързо ако решиш да продаваш вентилатори на британците, не се продават добре дори с намаленията по Коледа. Киното и спорта са области в които се допускат само най-перспективните кандидати. Намърдването там предполага особени таланти или тотална липса на каквито и да е, като и двете гарантират успех. Ако птиченцето на късмета не се изходи на ревера ти не се депресирай а започни от по-ниско ниво. Ако си избрал киното и си решил да търкаш стълбите на Уорнър Брос първо намери начин да заклешиш Скарлет Йохансон в асансьора. След като вече ти позволи да и подаряваш дъвки, значи си в бизнеса или поне можеш да почнеш да пускаш слуха.

Първото нещо за което човек трябва да мисли след събуждане е как да направи пари от глупостта или незнанието на останалите, от тук нататък собствените ми знания стават дълбоко секретни.

Ако не извадиш късмет и решиш да си избереш професия, за която са нужни знания, смятай се за абсолютен нещастник и непременно се разсърди на Създателя. Купуването на учебник е сравнително лесно нещо, налага се само да влезеш в здание, на което пише „книжарница“ и да уведомиш продавачката, която пуши отвън, че май се налага да си купиш учебник. Много по-тежко се понася емоционалната част на самото носене до в къщи, бройката на страниците и дилемата дали въобще да го отваряш. След твърдото решение да не си профукаш живота все пак идва момента в който вече си прочел предговора и се налага да си починеш.

Това означава звънене на всички приятели и познати с очакването да ти съчувстват и да ти дават съвети, като разговорът е вероятно да премине на нови по – интересни теми, да речем за новия бански на фолк певица Максим. Някой от приятелите ти биха могли да те посъветват как се чете бързо и по диагонал ако имат опит с тая работа. Например:

Първо, ще бъде много срамно ако държиш книгата с буквите на обратно, но ако си сам в къщи е безопасно.

Второ, направи следното – фокусирай лещите на двете си очи върху страницата с която искаш да покажеш на родителите си че четеш. Така се прави! Пусни лампата да свети за допълнителен камуфлаж. След като светлината достигне до ретината и се преобрази в нервни сигнали, те достигат до мозъка ти, отнема части от секундата. След като този процес приключи ти абсорбираш получената информация, което постепенно намалява стреса и изпотяването от цялата тая работа и може да доведе даже до лека възбуда в случай, че разбереш смисъла на прочетеното. И така –докато учебника свърши.

След като мозъкът ти придобие достатъчно гънки и добиеш самочувствие, че можеш да се справиш, следва досадната работа да си намериш работа. Това все пак би трябвало да е задача по-скоро за родителите ти тъй като те са най-пряко заинтересовани да им се изнесеш от къщата, за да превърнат стаята ти в склад за зимнина.

И така днес е денят на първото ти интервю за работа. Всяко интервю за работа е стрес. Понеже първото впечатление никога не умира, не е лоша идея да си вземеш

душ. Ако не си фен на хигиената, в Уикипедията има снимка на сапун, отвори и виж какво е.

В самата стая, където ще протече интервюто не се влиза с ритник и със самочувствие на треньора на националния отбор по футбол на която и да е държава. На въпроса „Как е името ви?“ никога недей да оригиналничиш, ако си Гъдю Кътев, Стойка Кривчева или Канела Коджабаджакова, ти не си виновен - кажи точно това. Предварително си подготви отговор на въпроса; „Имате ли алиби да не започнете работа утре?“ С тази криза за човешки ресурс в страната това е жизненоважно. Ако вече си бил на врачка за новата работа, добре е да се придържаш към наврачваното и да предоставиш телефон или Уотсъп за връзка.

Основни недалновидности като коса с цвят на морков, шарен потник и таланта да говориш много не гарантират мигновен успех пред бъдещия ти работодател. Макар, че боговете ни търпят единствено заради таланта ни да говорим глупости, тук не е момента да им се подмазваме. В хода на интервюто не се придържай към мисълта на Аристотел че „Остроумието е образувано нахаство“, защото ако този който те интервюира е по-образован от теб, може да те изгони по-бързо отколкото си планирал. За противоположният случай имаме следната сентенция на Ал Капоне „Можеш да постигнеш много повече с блага дума и пистолет, отколкото само с блага дума“.

Ако интервюиращата е жена, а ти не си, не я сваляй, освен в случаите когато тя ти каже. Ако обаче интервюиращият е мъж, опитай да намалиш дистанцията с интимният въпрос „Как пиете кафето си, със или без?“. Добрата новина е, че това може да бъде изтълкано по повече от един начин – със или без захар или заключване на вратата. Сега се оправяй като си толко отворена!

На петнайстата минута от началото на разговора те дебне въпросът: „Имате ли хоби и ако да, какво е то?“. Това е много подъл въпрос! Ако не си се сетил да попиташ врачката какво е хобито на шефа, имаш 50% шанс за успех или сепуко. Сега се налага да бъдеш много предпазлив; „Запален риболовец съм, обичам пъстървата печена, но съм и еколог, нямам никакви лоши навици ако не питате приятелката ми и мисля, че сексът с булонка не е вреден. Освен това се надявам, че канибализмът от който дълго ме лекуваха, няма да се възобнови...“

Сега е време да си сложиш бързо каската преди да излетиш през което и да е стъкло на сградата и в полета надолу да чуеш че имаш запор при повторен опит за влизане.

Маракуя с чесън и теменужки

Астрономията и гастрономията нямат нищо общо, едното е зяпане в звездите а другото е занаят, набор от умения които използваш за да изпържиш омлет дори и някой да стои зад теб с хронометър в ръка. Говоря за времето когато кулинарните шоута бяха в пелени и все още набираха скорост превръщайки обикновеното хранене в развлечение и гигантска машина за пари. Думата астрономия само фонетично е близка до гастрономия, но ако да речем някоя анкета ви попита кое бихте предпочели, само най-всеотдайните учени астрономи вероятно биха избрали науката. Не че не съм фенка на черните дупки или че не се ужасявам от Супернова – просто е по-забавно да изрежеш лебед от голяма ряпа или да станеш свидетел как октопод ти показва среден пръст или няколко, преди да скочи в тигана.

Аксиоматично, храната сама по себе си е достатъчно добра причина да живееш и да не правиш нищо друго, но ако сте фен като мен, любопитството рано или късно ще ви отведе извън границите на България. Както вече споменах в тийнейджърските си години развих любов към Обединеното кралство главно заради Ерик Клептън. Ако тази страна беше успяла да произведе толкова нахално красив мъжкар, какво би трябвало да се очаква за храната? Сега вече имах две причини да сложа една вилица и лъжица в куфара и да поема нататък.

Вече пристигнала, започнах напористо да правя първите набези по пазарите и бях наистина изумена от огромното разнообразие от нови и странни за мен плодове, зеленчуци и подправки, които очевидно пътуваха от целия свят до тук.

Англичаните са хора с многовековна история и традиции и много се ласкаят от това, обичат всичко да е английско и тайно завидват на французите за неоспоримото им първо място в световната кулинария. Въпреки усилията така и не намират някой англичанин в историята, който да е измислил френските сирена или турското кафе, което гърците наричат гръцко. Българските свински пръжки с качамак, в чиято мазнина можеш да се огледаш и червисаш изобщо не са английски, но кралицата никога не е правила изявление защо това е така.

Разглеждането на щандовете със зарзават, плодове и ядки може да отнеме много време и дори още повече ако решиш да питаш туй-онуй търговеца и поне единият от нас не разбира какво приказва другия. Британците не са хора, чието дневно меню се изчерпва с вафли и дъвки, точно обратното, и затова са си внесли от останалия свят фисали, фурми, йерусалимски артишок, каперси, айоли в буркан, мангустини, карамболи, папая, гуава и други интересни щуротии. След дълго рулиране около полираните индийски картофи и лимони, един ден реших да играя на руска рулетка като накрая си избрах онзи малък грозен плод гръмко наречен „плод на страстта“. Сега разбирам, че на български това се казва маракуя. Оказа се много шум за нищо. Чувала

съм да казват, че природата не върши нищо безполезно, но я да видим какъв е смисълът от комарите или човешките нокти, и после от страстния плод. Освен това не станах по-страстна след като опитах тая лигня. Казаха ми го натъртено повече от един път. Накрая, съвсем по английски много възпитано си обещахме никога повече да не се срещаме с тоя плод.

Зелените космати краставици – карела, които са пъпчиви торпедовидни твари идващи от Азия също не убягнаха от погледа ми. След дългото обяснение на продаващата ги индийка – как да се ядат и какво въобще да ги правя си тръгнах с много озадачена физиономия и леко наплюта. Ако не караме по азбучен ред сега идва ред на домати. За всеки, който е опитвал български домати тези отглеждани на Острова ще си останат значително по-надолу в класацията за вкус. Този емблематичен за средиземноморската кухня плод очевидно е в изгнание тук и това което британците могат да направят е да го представят възможно най-добре на рафта в супер. От всички домати на света, британските биха били много подходящи за боядисване на дреха или за коя да е нехранителна цел. Бой с домати, вдъхновен от испанския доматиен фестивал, шамари с антиоксиданти, ликопенов пинг-понг, както и да го наречете, все става. През последните години нещата, разбира се се подобряват и даже се оказва че новите сортове са не само красиви, но и вкусни.

Предполагам, че всеки кулинарен новобранец се е прецаквал да си купи от онези банани, които са за готвене, а не за директна консумация. Името на английски е „плантан“ и както изглежда този зеленчук е доста популярен в Африка. Познавах едно много весело и дебело нигерийско семейство, моите хазяи за една година, които готвеха всяка седмица у тях плантан с копита, да, с копита от животни. Това беше в културата им, но за мен не беше лесно да отказвам няколко пъти любезната покана на Мари, съпругата да споделя обяда с тях. Аз май не съм чак такава авантюристка. Съвсем обикновена лъжа, че отивам на зъболекар свърши работа един два пъти, но ако хазайката беше настоявала по-упорито, бях приготвила тежката артилерия - да обяснявам как точно боли периодонтитен зъб, да нахвърлям няколко медицински термина и за всеки случай си бях приготвила топлийка, ако реването се оказеше наложително.

Местната верига супермаркети „Теско“ за първи път ми показва какво е „драконов плод“, още един екзотичен плод, който идва от някъде. За да не стоите в напрежение ще спомена че нито видът, нито вкусът му са драконовски и ако истинските дракони го закусват с овесените ядки сутрин, противниците им няма нужда да се безпокоят. С тоя калпав вкус никой дракон не би могъл даже да припалне огънче, но пък евала за името.

Кулинарията е любителска дейност за много от нас, но ако живееш на Острова не е нужно да готвиш и пердашиш на закуска наденици и боб, само защото това е традиционно. Подигравките, които типичната английска закуска е понесла през годините остаряха, но това че е доста калорична си остава в сила. Друга известна традиция е британците да си вземат каквото им е харесвало от света през вековете като не са държали това да е поне прилично, камо ли законно. Самите те изяждат много

тонове индийски ориз и подправки, което е взаимно изгодно и за двете държави и кара индийците да си държат езика зад зъбите и никога да не споменават, че тъй нареченият английски чай всъщност идва от Индия.

С новите тенденции в телевизионния бизнес, храненето престана да бъде просто показване и приготвяне на рецепти. Съвременният модерен вариант е краткотрайно шоу на естетиката, което те оставя дори ище по-гладен докато гледаш на екрана някой който яде нещо и ти го описва. Напомня порно. Независимо от нашето предразположение към храната дали ядеш от любов, яростно или просто си замезваш, ние всички обичаме тази част от деня и я чакаме с нетърпение. Разбира се, собственик на ротвайлер не би се задоволил с порция дизайнерска цикория с лайм и пържен лед за десерт, нито криминално дебел индивид с мус от маруля, защото той има други навици и нужди, но вояйорството да гледаш приготвянето им, няма равно. Дори това да включва термини от речника на шотландския хеви-метъл шеф Гордън Рамзи.

Да си кулинар изглежда че си приел теорията на манджата твърде насериозно, но да си дебел, а също и кулинар е неопикуемо блаженство. Дебелите хора по правило са по-малко придирчиви и реагират положително на всяко лакомство. Това е една от причините британците да са една от най-дебелите нации в Европа и света. Да дадеш определение какво е английска кухня е доста трудно, а и кой чак толкова би се заинтересувал освен крайните патриоти. Неоспорим факт е обаче, че „Мармайт“-а, тъмната паста за мазане на филии, направена от екстракт от бирена мая е типично английско нещо, което можеш на мига да намразиш или заобичаш, но със сигурност не оставя никого безразличен. Така както някой скандинавски народи обичат да консумират обработена развалена риба, така и британците си обичат тяхното тъй-наречено чътни – трудно за класификация нещо като разядка, или туршия със захар, което е много популярно и ако не го харесаш, защото си чужденец, ти отнемат една точка.

Когато става въпрос за кулинария, французите съвсем заслужено получават всяка първа награда примесена с рояци „Мишлен“ звезди, дори и за ресторанти, намиращи се в дълбоката провинция. Всичко започва през 1651 година, когато във Франция е отпечатана първата готварска книга. Тя обаче била без картинки, което започнало да натрупва гняв в населението, което щяло да доведе до революция през 1789 година. Много по-рано „Кралят на готвачите“ въвежда концепцията за ресторант и солидна, до степен на военна, организационна система в кухните, която е на мода и днес.

Съвременните шефове освен че могат да ти изрежат сърчице или квадратче от всяко мухлясало сирене, могат да ти поднесат пълен с крем цвят от тиквичка като предястие и да те хвърлят в заслужен размисъл дали да го ядеш с десертните прибори или да го подариш на любовницата си. Емблематичните за изисканата френска кухня жабешки бутчета идват с няколко условия. Всяка жаба в чиния произхожда от специална порода и се хвърля в тигана само след като е оставила завещание, което обяснява колко често да се ловува и сервира поколението, с цел екологичен баланс. Излишно е да се уточнява, че сготвените свински крачета идват с добре изпилени

нокти и лакирани, а рибите - с измити зъби. Може да звучи изненадващо, но френските ресторанти не изискват от вас да произнасяте правилно името на ястието, което искате да поръчате - просто изсумтете и го посочете в менюто след което погледнете сервитьора за реакция. Почти сигурно е, че каквото и да ви донесат, ще е страхотно.

В типичен английски ресторант първото впечатление може да дойде от добре изглеждащите сервитьорки, които в наши дни могат да бъдат от всяка нация и по-рядко англичанки. За английския снобизъм в живота и в кулинарията не се говори, но за човек който не знае, начинът по който държите вилицата или ножа си при хранене показва класово деление и може да бъде чиста излъгация. За британците това е естествено и много малко от тях изглежда се чувстват неудобно от това. Независимо дали държите приборите си за хранене като кредитна карта, волан или ги стискате като образован примат, би било добре да се запознаете предварително с най-изискания начин за ядене на грах, маслини, спагети или всякакви ракообразни. Все пак ако сте в ресторант, около вас има добре облечени сноби. Все едно, яденето на грах заслужава обучение, за което никога не ви връщат парите и би могло да остави околните с впечатлението, че не сте много далечен роднина на Шрек.

Един от най-известните британци Чарлс Дарвин – създателят на фундаменталната концепция за произхода на видовете, за когото се знае, че е бил воден не само от научно, но и от гастрономично любопитство, патриотично издърпва англичаните напред когато става въпрос за кулинария. Той самият станал член на някакъв клуб, който се събирал не да дискутира теории, а за да опитва какъв е вкусът на животни, които не се срещат в ресторантските менюта. Не изглежда да се е изказал лошо за ястреба, бобъра, пумата, морското свинче и броненосеца, но кафявият бухъл му обрал точките по гадост. Вероятно точно той би трябвало да се счита за родоначалник на перверзната кухня и да се гордее с факта, че не само ресторанта „Гуоли-зунг“ (ако така изобщо се чете) а и вече много други в Пекин, Китай продължават традицията и сега. Такива ресторанти не се притесняват да предлагат термично обработени кози и овнешки пениси с лют сос (един път като си го видял по Ютюб, повярвайте ми, не можеш да го забравиш). Тюленският обаче бил най-скъп. Друг любопитен факт, който би накарал по-лесно припадащите от нас да седнат е, че пържените катерички не са липсвали в менюто на не кой да е, а Краля на рока Елвис! Не това обаче го убило, последната му вечеря била нормална като за крал – сладолед и сладки.

Вероятно това е бил по-безопасен избор от яденето на английски мъфин, чийто създател е британец преместил се да живее в Америка. Ако не сте прочели инструкциите как се яде английски мъфин, това може да доведе до усложнения. Единственият начин да му се насладите е да отворите устата си до крайност с риск да откатите долната си челюст, ако искате да отхапете цялата височина на лакомството. Ако решите да използвате по-малка амплитуда, защото наоколо има хора и изглежда по-малко просташко, рискувате да си забучите носа в пълнежа. Това беше моят начин да го ям в продължение на няколко години, преди да потърся в Гугъла и да открия, че правилният начин е да го разделиш с вилица на поне две и тогава да му се насладиш.

Конкуренцията в ресторантьорския бизнес във Великобритания е убийствена и не би трябвало да се изненадвате ако собственикът на любимият ви ресторант се старее да осигурява само прясна и висококачествена храна на клиентите си. По тая причина няма да е невероятно ако менюто ви съобщи че охлювите в чинията ви са били живи допреди два часа и че са минали през електрическия стол на най-ниския волтаж, за да запазят максимално вкуса. По същата причина за малко по-садо-мазо клиенти, змиорката която сте си поръчали може да се дотързуи лично, да си каже последното желание и да изпълни оригинално хакари пред вас, преди да се гмурни в олиото на тигана. За десерт, менюто може да предлага настърган лед с желе от трева, което би могло да замрази чувството ви за вина за току що споминалата се змиорка.

За съжаление обаче всичко си има граници. Всеки е виждал коза да дъвче дъвка, но не всеки е опитвали „фламинго фрикасе“. Грийнпийс може да се възпротиви на идеята, но ако животните са живели щастливо краят им може да бъде много по-нежен от този на Саддам Хюсеин. Освен това фрикасетo със сигурност ще бъде по-вкусно!

Идеята за доброто състояние на животните е хуманна и набира скорост навсякъде по света. Много малко от нас се сърдят на кравите и прасетата, че произвеждат вредни газове в атмосферата и така влошават парниковия ефект, единствено защото стават на страхотни пържоли. Някой ресторанти имат възможност да заведат приживе бъдещите пържоли на масаж и сауна, за да придобият по-божествен вкус, но все още е забранено да ги омагьосват с райски газ, за да ги превърнат в духовно извисени ястия. Това може би е единственото, което остана да се направи по отношение на безграничните комплексни глезотии в този бизнес.

В случай, че не работим любимата си работа или не сме влюбени до косата, храната си остава най-основното и постоянно удоволствие в живота. Нали всички имаме най-много снимки на маса, а не в библиотеката?

Още един шедьовър

Настоящата скучна лекция е насочена към широк кръг от потребители като се започне от възрастта, в която всички момиченца вече имат зъбки и се стигне до възрастта при която вече няма да им поникнат нови. Интересът е оправдан, като се има предвид каква необятна тема са мъжете и налагащото се многогодишно безмислено обучение.

Между другото, мъжете от своя страна, също се опитват да изучават противния пол с книжки от сорта „Какво знаят мъжете за жените“ която е малко издание с червени корици. Като отвориш обаче, вътре страниците са празни – това беше популярен майтап и идея за подарък за весели хора в книжарниците на Лондон за доста време.

И така, ако Господ се беше сетил да проведе референдум за това дали да произведе точно този модел на мъжа или някакъв по-олекотен вариант, аз може би нямаше да гласувам за първото. Така според съвременният Адам, жените са човешки създания, които се отличават от останалите със склонността си да се лакират и по този начин да изглеждат безпомощни докато чакат лака напълно да изсъхне, като понякога даже забравят да го духат. Този трик всяка от нас използва с по-голям или по-малък успех при всеки удобен случай. Истината е, че мъжете имат много начини да ни накарат да ги гледаме като кученца отдолу нагоре, но с това те не бива да прекаляват, защото ние по принцип сме нежни и чувствителни същества и не издържаме на напрежение. С изключение на шампионката по кеч, разбира се, тя по принцип гледа страшно. Ако решат, веднага могат да ти спрат кранчето и секса и лицата ни започват от само себе си да приличат на отчаян пудел. В такъв случай на основополагащия мъжки въпрос „Кво ще ядем?“ примерно не се отговаря „Краката ми ще ядеш!“ както би отговорила войнствената едрогърда Радка от горният панел, или „Каквото си купил, скъпи“ както много погрешно би отвърнала Катето, или „Ще вечеряме любов, съкровище“ патентовано от Ели изречение с допълнението, че има и карамелизирани пуканки за десерт. Нищо от това не им е любимо. При такова държание те правят инфаркти и умират.

По времето на тийнейджърлъка всички ние сме били несигурни в талантите си, но някой от нас се отърсват от това по-рано от другите. Моето първо гадже, (ако това е думата като си на 12 и още не си сигурен) беше доразвил идеята за крайна пестеливост като често си топлеше обяда на слънчевите лъчи на балкона. Беше кльошав, може би от чакане, защото това отнема часове и много зависи от сезона. Освен това докато приятелите му се надпреварваха да се напиват кой от кой по-мъжествено, той чоплеше семки, ама много обичаше семки, ядеше ги дори с кафето. Освен това с времето забелязах, че тенденцията да делим едно кафе, като ходим на кафе, става постоянна. Когато август попремина, а с това и слънцето понамаля, аз започвах да се оглеждам

настрани, за да го оставя на бъдещите му приятелки да почнат да кръжат по-свободно. След години научих че е успял да спести достатъчно за да си купи много голям фризер. Думата ми е, че хората имат различни таланти и интерпретират нещата по различен начин, което може да доведе до конфликти. Няма начин да повярваш, че такъв вид „цицийност“ съществува преди да я видиш. Както изглежда постоянната вътрешна дипломация, която имаме трябва да се комбинира с разнообразни техники и мироопазващи умения, ако искаме връзката да оцелее.

Колко бабички виждаме всеки ден да влачат пазарски колички към пазара? Точно така - много повече от дядовците. Замисляли ли сте се защо? Това е така, защото те успешно са изпълнили задължението да погребат любимите си половинки, споминали се от инфаркти, удъри (в случая диагноза) или след най-последното напиване. Безмозъчното или нарочно напиване е нещо, което пилешкия ми мозък никога няма да схване защо се прави. Май, че е форма на мъжественост също като идеята да си татуираш косми по тялото, ако си къосе. Бяхте ли чували за това? Сега вече сте. Да си форсираш двигателя на колата или мотора, минавайки край оживено място или да надраскаш някаква глупост със силиконов спрей е идята за мъжкърлък на някой тийнейджъри, но психолозите възпитано биха казали, че това е по-скоро психологията на пола. Разбира се, майките и съпругите не са невинни при формирането на някой мъжки навици, но е факт че много мъже узряват непосредствено преди смъртта.

Първичното желание да играят алфа човек идва естествено за мъжете. И има основателни причини за това – те мислят по-мощно от жените, поемат повече рискове и печеленето дори на нелепи неща изглежда си струва. Катерене на вертикални скали, дегустиране на 2,2 милиона сковила люта чушка, победите при бруталните спортове или колко мастика можеш да изпиеш за една вечер са все добри начини да ви покажат какво може да направи един мъж, заради кратък взрив на адреналина. Алкохолът е най-желаното и лесно удоволствие. Британските и немските пиячи на бира Гинес вече отдавна не се състезават кой го прави по-добре. Британците вероятно пият заради лошото време, а германците го правят, защото им е трудно да игнорират желанието. Тези от топлите страни пък го правят, защото са щастливи. Австралийците например, влагат всичките си знания в намирането на ефикасен начин да си изстудят бирата, дори по време на зачестилите горски пожари. Очевидно успяват, защото минимална част от тях умират от дехидратиране. Останалият свят изобщо не се нуждае от причина да се налива с уиски, самарган, текила, пастис или боза. Най-интелигентният начин да похарчите хиляда лева или паунда е не да ги профукате онлайн за крипто валута, а да се спазарите с някой малчуган да ви продаде черния си дроб по-нататък. Цените обаче варират в зависимост от малчугана и информираността му за валутния курс на деня.

Такава е мъжката природа, но да не бъдем лоши – много от нас са присъствали на близки до световния рекорд изпълнения; най-великото хъркане на света (лош пример тук, жените понякога сме добра конкуренция) или най-изправените чорапи в средата на стаята. Като стана въпрос за ГИНЕС, винаги се сещам за един мой

еднократен познат Кирил, който имаше брат Методи. Ще го помня до края на живота си не защото ме научи да чета и пиша, а заради неповторимия секс. Беше изключително организиран човек – 10 секунди секс, 3 секунди спринт до банята, 7 секунди завръщане и заемане на позиция, и така много пъти. Нали забелязвате за каква стриктност става въпрос? За 3-4 минути аз претърпях 7-8 полови акта като никой след това не успя да надмине това постижение.

Не такъв беше случаят с Андрию, вече в Англия години по-късно, който е още по-незабравим – интернетска среща. След пет минути, в които се огледахме взаимно за видими дефекти вече знаех, че това ще е първото и последното ми пишман кафе, което някога ще пия с него и бях готова да се сритам по задника, че въобще се появих, но табуретката пречеше. Изглеждаше нормален и беше споменал, че е авантюрист. Оказа се, че сутрин като се събуди и стане от сън той, в най-буквалният смисъл на думата се сглобява – първо слага очилата за да може да си намести перуката по-добре, после зъбната протеза, която трябва да щракне на място и накрая си завинтва изкуствения крак, за да може да ходи. Каза ми още, че има и изкуствена клапа на сърцето и че като минава през секюритата на летищата винаги бибитка заради металната пластина в коляното. Не ми се вярваше да ме лъже за такива дреболии. Всичко това, казано с подобаващо достолепие и странна усмивка. Преди да си довърша кафето той изрази мнение, че за сега не успява да намери спътница в живота въпреки, че го прави от няколко месеца и не разбира защо това се оказва толкова трудно. Не исках да му обяснявам. От цялата тая работа разбрах, че да обичаш или мразиш себе си няма нищо общо със способността да се перчиш.

Хората са различни. Имаше един млад мъж, съсед, в квартала където живеех Лаутън, който предизвикваше почти мигновена омраза - беше нахален всезнайко, мърляв и никой не го харесваше. В същото време той беше единственият човек, когото познавам, който успя да намери начин да се похвали, че е болен от рак. В изблик на непонятен героизъм, той ми каза с много силно стакато, за да мога да разбера всичко, че лекарите са открили не един, а цели четири различни вида рак в тялото му. Децибелите и допълнителната хореография на неговия монолог ме остави с усещането, че той се е опитвал и е успял сам да отгледа всички тези раци. След като най-последно успях да попия тая информация, той реши да допълни че преди три години е бил двойно по-дебел. Тук сигурно се очакваше да ръкопляскам, но аз така и не се сетих навреме, загрях едва на другия ден.

Стандартната психология не обяснява добре тези страни на мъжката природа и няма смисъл да се сърдим на Дарвин или Фройд, защото и двамата много хитро са оставили по една снимка и са драснали във вечността без да дават обяснения.

Като изключим този не много типичен случай на дефектно его, много мъже са доста предвидими, като пингвините са. Пингвинът види ли вода, буха се в нея, види ли суша, пали на втора и хайде на сухо. Разбира се, има и такива които могат да изненадват не само себе си, но и света. В биографиите на Едуард Сноудън и Джулиън Асандж, например има толкова много нечуван героизъм, че само няколко от нас, хората могат да се равняват. Навремето британският певец Бой Джордж е

предизвикал абсолютен шок в музикалната индустрия, по времето когато е изгривала звездата на Кълчър Клъб. Колегите на Илон Мъск (според биографията му) го смятат за агресивен всезнайко и необуздан егоист, което е трудно да се игнорира щом целия свят те познава, но той изобщо не е само утопичен фантазьор. Сър Ричард Брансън също не е пингвин, защото да си признаем, идеята да искаш да ходиш на Марс е за повечето от нас хем суперяка, хем налудничава. Колкото и да ни е трудно да го кажем, човечеството има нужда от авантюристи и даже психопати, безразсъдно смели идиоти и мъжете могат да осигурят този постоянен поток. Научен факт е, че психопатите всред мъжете са осем пъти повече от тези при жените, а често състоянието е свързано с агресия, и то не само физическа. Откъдето и да го гледаш това плаши, но от гледна точка на оцеляването, агресията е предимство, а емпатията- недостатък. Преди да ви потече кръв от носа при тая новина, нека обобщим, че светът е такъв какъвто е, и никой от половете не печели дълги и нестихващи аплодисменти за превъзходство.

От компютризираният перфектен мъжки образ едва ли някой се интересува чак пък толкова, освен ако не е за развлечение. Да правим класификация на нещо, което не влиза в рамки е губене на време, но все някой трябва да започне. Ето моята класация:

:

1. Мъже, които обичат риболова. Това са мъже, които имат много дълги въдици и постоянна нужда да гледат безпомощни риби на ченгел. Безобразното лъжение за „размера на рибата, която хванах, ама я изтървах“ е мъжкарско, но не води до глоби.

2. Мъже, които преди лягане си сресват надуваемите кукли. Те са най-добрите създания на света, не притесняват никоя жива жена с четене на вестник в леглото и са царе на sudokuто и издуханите кръгчета от цигарен дим.

3. Мъже, които още си пазят детското мече, като мистър Бийн. Най-важното нещо на света за тях е татуирания телефонен номер на мама на китката. От тях не бива да се очаква да изкачват Мусала без нея, както и да ядат нечии други тутманици.

4. Мъже, които носят пръстен с формата на юмрук и слипове „Манчестър Юнайтед“ и за да не ходят голи, обличат тениски с надпис „Аз съм номер 1“ или „Краля на бицепса“. Ако ги питаеш обаче защо са толкова заклетите фенове точно на Фенер Бахче или Реал Мадрид, едва ли ще чуеш смислен отговор. Всички ритат топка, но пък какво ли разбирам аз...

5. Калпазаните, като Джак, който се появи в живота ми след финансовата криза от 2008. До времето в което го срещнах, аз вече имах шест отверки, за туй-онуй, а той имаше най-меките ръце на света. Аз сглобявах мебелите от Икея и боядисвах с валячето, а той беше противно умен. В един момент си пусна брада и опашка от мързел и започна да се оплаква, че мързела му започва да го уморява и даже става отегчителен.

6. Мъже, които изпадат в дълбоко затруднение, когато ги питат за „пол“ в даден формуляр. Вече знаем, че на света има повече от два пола, което е в

човешката природа и ако живееш достатъчно дълго в Обединеното Кралство, започваш да ги разпознаваш не само от кучи, но и от лястовичи поглед.

Всяка една от тези категории е тип и индивидуалност, която в зависимост от генетичната какафония може да накара косата на коя да е жена на настръхне или да се накъдри. Всичко това започва с тийнейджърите, които току-що са открили секса и са се заклели да поддържат вечна ерекция до края на живота си. Макар, че знанията им за секса все още не могат да бъдат събрани и издадени в томче, те упорито се взират в огледалото и оформят най-последния вариант на айфеловата прическа, за да изглеждат страхотно. Осъзнаването на факта, че собственият ти пенис не е с размера, на който си се надявал, може драстично да ескалира появата на пъпки, но това е нещо, което само майките забелязват.

После идва следващият етап – перченето да направим впечатление на всички. Всеки малчуган, дори на пет години, застанал на главата си, очаква овации. Много е малък, за да знае, че има много по-иновативни начини да си счупиш вратлето и да разреवेश майка си. С времето разликите между половете стават все по-осезаеми – шортите се заменят със слипове, които са по-малко опасни при гледане, а гласът ти започва да мутира. В училище те задължават да обуваш панталони и трябва да се ходи до тоалетни, на вратата на които има различни картинки. Съученичките ви, дори и да сте палав и често да ходите при директора, стават сериозен разсейващ фактор поради наличието на фронтален балонаж, който се увеличава постепенно и не ви дава мира. Откритието, че дори някои от учителките изглеждат страхотно е още една причина да се смущавате и само засилва вече болезненото ви любопитство. Първият опит да впечатлиш Лили от втория чин, като и кажеш, че миглите и са дълги, като на камила, може и да не се възприеме добре, но пробвай с други животни. Крайният пробив при свалките, независимо от това колко хормонално благословени сте, идва с първия секс, за който е вероятно да бъдете обвиняван от родителите си, но само ако те разберат. Законът не забранява подобно занимание по принцип, но става сравнително по-ядосан, ако забравите 6-месечното си бебе на скамейката на стадиона или в кръчмата, само защото сте пиян, надрусан, разсеян или и трите. Защото, когато тя или той пораснат, някой ден може да ви дойдат на гости и да ви попитат защо, по дяволите, сте правили чак такива глупости. Ако не може да измислите отговор, ще трябва да имата пари, за да се отървете от тях.

Да си истински мъж идва с тежък пакет от качества, някои от които струват повече от други. Добре известен факт е, че мъжете съжителстват с други мъже по-добре в сравнение с жените в същата ситуация, които винаги намират начин да сравняват навиците си за пазаруване и гаджетата и след това да се наричат с неприятни имена от типа на флърца и джофра и да си крадат обувките.

Традиционно мъжете харесват да се групират с други мъже (за спорт, риболов или в бара) но никога не биха си признали, че който и да е от тях е лош шофьор или любовник, което е странно, защото повечето хора не са добри и в двете. Друга изкривена истина е, че алкохола не се отразява нито на шофирането, нито на желанието за интимности. Второто се превръща в лигаво лигавене с ненапълно

гарантиран хепиенд. Разбира се, че популярният стереоповдигач виагра винаги е опция там където природата започва да кашля. За самото и създаване са били изразходвани много време и средства, като усилията за създаване на някой ваксини са били отложени във времето заради нея. Ако искате да използвате магическото хапче за първи път без да умрете, отивате на лекар за съвет като разговорът протича горе-долу така:

- Значи, има рискове, хапчето може да те убие в някий случай! – предупреждава доктора.

- Хм, да ме убие значи. Но ще ми помогне на ерекцията, нали?

- Да, но с тая уговорка, помисли добре - казва лекарят - може да получиш също главоболие или уртикария, но най-лошото е приапизъм или смърт. Знаеш ли какво е това?

- Смърт да, приапизъм - не съм сигурен.

- Приапизмът е ерекция, която продължава много часове, но е и болезнена.

- Чакай, искаш да кажеш, че мога да ... Не ми пука, няма значение, давай рецептата - припряно решава нашият Джеймс Бонд.

Знаете какво прави Джеймс Бонд с огнестрелно оръжие - стреля след, или дори по време на пиетие, така е и с виаграта – това е Джеймс Бонд в акция. Супер човек, който кара пулса ти да се бърха докато получи най-добрата експлозия и те кара да се усмихваш дори когато спиш. Нямам нищо друго освен скалъпено уважение към човек, който има смелостта да пхне единствената си глава в устата на алигатор или да запали цигара от прииждащата по склона лава от близкия вулкан. Това изумително качество кара мъжете да избират смели, рисковани и свирепи кариери като изследовател, астронавт, зъболекар на акули, войник, укротител на лъвоове, главен готвач, боксьор, мошеник, тореадор и политик. Това не означава, че фризьорите имат по-малко тестостерон, но е добре да уточним, че те също могат да ти направят комплимент за обичите или фалшивия тен, преди да хванат ножицата. Нещо повече, те всъщност могат да те направят по-красива, да те свалят докато те подстригват и никога да не ти се обалят. Ако това не е мъжката природа, не знам кое е. За това обаче има много основателна причина – мъжете всъщност са много прецизни в избора си на съпруга, не толкова колкото при избора на кола или домашен любимец, но все пак. Изборът на приятелка или съпруга е нещо, в което мъжете влагат много разум, никакви емоции и нула фантазия. От практическа гледна точка, и в идеалният случай перфектната съпруга би била красива руса балерина, защото ако цитираме Байрон, „Балерината е единствената жена, която танцува както и свирят“. Балерините освен това се пенсионираат на двадесет и девет години и за да бъдат избрани, трябва да обещаят, че няма да надебеляват или погрозняват в близките 80 години. Мъжете не се влюбват в нас, защото сме толкова забавни или умни, но на практика е невъзможно да не се

влюбиш в страхотната медицинска сестра, която ти сменя превръзката на хернията и ти казва, че разбира че ерекцията ти е неволна и няма нужда да се притесняваш.

Изборът на кариера е къде-къде по-сложна работа. Все пак тя ще ти е спътница за цял живот, за разлика от съпругата. Батманските кариери като космонавт, пожарникар, пилот и спасител и таланта да забиеш четири съпруги, дори и да не си красавец като Джеймс Браун, тъй нареченият „Кръстник на соул музиката“ са неща, които заслужават нестихващи овации. От друга страна обаче ще се изненадате колко от момчетата работещи като охрана, се плашат от оси.

Когато мъжете попреминат 50-те, те може да станат по-непредвидими. Значителна част започват поголовно да отказват да помъдрят и се опитват да върнат часовника назад с доста наивни и направо смехотворни прийоми. Имитирането на младостта може да варира в широки граници, от прости до предизвикващи смях прийоми като например сресване напред на останалите стотина дълго тероризирани косъма, които все още са останали на тила, или боядисване на косата и брадата в тъмно черно. Разкопчаната хавайска риза и това, което се вижда под нея е особено впечатляваща ако на всичкото отгоре се курдисаш близо до вентилатор. Неприязненото чувство от това, че остаряваш започва да се трупа и избива в косми от носа и ушите, за които се купува специална ножичка със заоблени рамена, която намалява смъртните случаи при подстригване. Омъжените жени никога не могат да знаят с каква кола ще се прибере някой ден съпругът, защото е подкарал мъжката критическа, за която май няма лекарства. В повечето случаи това е по-хубавата новина, ако я сравним с това да докарат официална любовница в къщи. Всяка жена е наясно с факта, че мъжете са много добри в извиненията и за тях изневярата е нищо друго освен „допир на епидермиси“. Доста често извиненията за кръшкане или отлагане на сериозната част могат да получат много високи оценки за изобретателност. Спомняме си какво каза Джак Никълсън на Даян Кийтън – „Не знам КАК да ти бъда гадже“. Друг бисер, който чух отдавна и не мога да забравя е „Ако мога да намеря някоя като тебе, бих се оженил за нея“. Има и още – „Ти си ми в главата, но имам друга на сърцето си“.

Един мой английски колега от работата, без да бъде прекалено изтънчен, ми каза че „жените изобщо не са чак толкова страхотни, колкото си мислят, че са“.

„Щяхте да сте много по-готини, ако доставяхте коли вместо деца“ беше бетонното му заключение и сигурно беше прав, защото имаше четири деца в къщи. В идеалният случай щеше да има четири коли.

В случай, че искаме да бъдем малко сериозни, нека признаем факта, че всички ние, мъже и жени, предпочитаме да имаме любов в живота си и единодушно харесваме тази част от него, в която още не сме започнали да си лазим по нервите. Преди да решим да живеем заедно и да зяносваме само един комплект чаршафи „щото сигурно ще е страхотно“, някои от нас може да имат дързостта или нахалството да поискат препоръки от нашите „бивши“. Аз лично, се наложи да се подложа на унизителен кастинг веднъж, когато мераклия номер четири попита номер три каква готвачка съм била. Накрая всичко завърши с хепиенд за мен, но продължи само до момента, в който

Джак ме видя с много грим и осъзна, че аз съм „по-хеви метъл“ от него и от това нищо няма да излезе. Той обичаше поезия, аз – хеви-метъл.

Тъй-нареченият метросексуален мъж, както журналистите го нарекоха, не е просто мъж, на когото в зависимост от местното законодателство е позволено или не, да прави секс в метрото. Терминът се отнася до мъж, който е на възраст около 25-35 години, в разцвета на силите си, не задължително татуиран, който държи много на външния си вид като ползва де що има козметика, ходи на обезкосмяващи процедури, маски за лице и джим. Това е урбанизираният вариант на мъжа, който на запад става все по-популярен и помага да си казваш всяка сутрин пред огледалото „Е, гати трепача съм“. Няма нищо лошо мъжкото е да е на ниво, като това най-лесно се манифестира в кулминационната точка на приключващ секс, при който мъжа издава вой наподобяващ динозавър, който току-що е стъпил на коприва. Друг изблик на крайна мъжественост е да кръстиш собствената си бой-банда „Гениталии“ или „Семенна течност“ като предварително си разпространил слуха, че вече знаеш какво е секс. Разбира се, батковците от по-големите банди се занимават с това много по-сериозно, но и ти ще пораснеш някой ден. С тази надежда нека приключим с това, че дори всички страхотни банди на света да се съберат и изпепят най-страхотните си хитове на всевишния, господ пак ще си прави каквото си иска, макар, че е допуснал фундаментални грешки и с двата пола. Нека не си мисли, че божествения му задник не заслужава да се нарича от време на време.

Поправете ме ако греша

Моят начин за мразене на телевизионни реклами е доста предвидим – като се появи страхотното младо гадже, което рекламира нещо подмладяващо, зашлепявам звука от дистанционното и отмествам поглед към прозореца за следващите 5 минути. Не че отвън виждам прекрасни и симетрични фиданки с висящи по тях диаманти, както чух веднъж един наркоман да описва усещането след надрусване, не. Ако няма нещо по-интересно погледът ми неизменно се привлича от облещените графити на асфалта отсреща. В знак на солидарност с авторите им трябва да отбележа, че всички вертикални повърхности наоколо са вече отдавна покрити с фалос-ани символи и трибуквени думи на специфичен човешки орган (не око или ухо) и се налага да се обмислят нови прийоми за скапване на градската среда. До момента в който си премеря пулса, защото новите графити са даже с печатни грешки тоя път и ме хвърлят в пресен ужас дали да ходя да поправа грешките довчера по тъмното или да ги изчегъртам с някакъв препарат, рекламите на екрана са вече на половината и ако рекламата на „Дегазин“ още не е минала, значи има време за кафе. Макар че ако съм честна, с това брутално име нито мога да игнорирам съзнателно тая точно реклама нито да я забравя, производителите ти го пишат на екрана с ЕЙ ТАКЪВ шрифт Д-Е-Г-А-З-И-Н! А не си купиш, а отиваш в техния черен списък или, може би те превръщат в газ, знам ли? Рекламата е доста дълга като време и човек почва да си мисли, че българите може би са доста сериозно „газирана нация“, което много не ми се вярва. Но ако основната идея на дегазиращото вещество е да ни изкара всичкия въздух от телата и да ни направи еднакво тънки като тези вакуумните торби за прибиране на багаж, няма смисъл да се спори... Аз обаче с времето поумнях, имам прост телевизор, не е смарт и то нарочно, защото така си значително по-трудно откриваем и никой не може да ме следи чак толкова изкъсо кога изпускам газове и съответно се появява нужда от „вземане на мерки“. Ако използвам фирмения мениджърски стил на кандърдисване „Дегазина може да хармонизира естествения ритъм на червата“. Че кой не иска хармонични черва? Дори слоновете изпускат газове, чух го по Нешънъл Джиографик и като се има предвид цолажа на слонските черва, не аз трябва да се червя. Рекламите са като брака, не е зле да ползваш екстрите от време на време, но при всеки ден повторение и то по няколко пъти, има шанс да бактисаш! За щастие при брака можеш да се разведеш ако искаш, я пробвай да се разведеш с рекламите!

Макар, че съм родена по времето на социализма, където мисленето не се насърчаваше, намерих време да поумнея и на възраст около 40 спрях да ползвам всякакви разкрасяващи мазила, защото бях започнала да ставам опасно хубава. Пък и започнах да мисля със собствения си мозък – крем за лице с Кю 10, освежител за уши, паста за „чувствителни“ зъби, крем за двойна брадичка, интимен гел, спрей за заздравяване на охлузвания, диетичен конец за зъби. Я стига, всичките приятно звучащи глупости, за които дори Гугъла би отказъл да обяснява дали имат въобще някакъв практически смисъл и би било много сладко даже да се изчерви, че ни мисли за глупаци. Няма такова нещо като чувствителни зъби, защото зъбният емайл няма нервни окончания, дентинът има, но той е скрит отдолу под емайла и не се вижда. Ако

дентинът е открит, тогава имаш нужда от зъболекар. Дори фриволните интернетски статии ти казват, че така нареченото самолечение с подходящи зъбни паста изисква юнашка упоритост и пак не гарантира кой знае какви резултати. Някой да ви е казал че охлузването на кожата ви няма да си мине от само себе си за същия срок? Само фармацевтите ще ви кажат това, защото искат да им купиш тубичката. За човек с медицинско образование, като мене, рекламите по българските телевизии могат да бъдат подвеждащи, половинчати и никога няма да ти кажат, че нямат нищо против сам да си поставяш диагнози и да се самолечуваш, макар че ти няма нищо. Когато става въпрос за тебе лично, статистиката няма значение, а докторите винаги знаят повече от не-докторите. Ако искаш да си излекуваш нещо много по-умно е да си информиран от професионалист.

Но такива продукти се продават като топъл хляб. Това което все още чакаме фармацевтичната индустрия да ни сервира е крем против нос. Колко от нас си харесват носовете? Ама честно! Нали знаем как изглежда човешкият нос през шпионка? Ако дизайнерският екип на тоя, който е направил човешкото тяло беше ходил в някакъв по-престижен университет, човешкият нос можеше да има по-друга, не чак толкова клюновидна форма, нали? За кой от нас клюнът води до положителни емоции? При оригиналните носители, птиците, това е остро и мръсно нещо, което кълве, а и от носа никога не излиза нещо, което искаш да гледаш. С останалите елементи на лицето не е така – зад устните могат да блеснат перфектни бели зъби, понякога и с диамантчета по тях. Ако някой има зъби само тук там, може да ти стане смешно или готино, защото ти си по-добре, а това ти ласкае самочувствието. А под клепачите биха могли да ти се ококорят невероятни сини очи, които могат да се превърнат в доживотен проблем. В заключение - аз бих си сритала собствения нос, ако можех да го стигна...

Крем за замазване на положението също е идея трепач за фармацевтите, който би могъл да се продава в бидони и цистерни в зависимост от величината на положението. Какво още чакат? Вече има маймунски лак за нокти.

След разнищването на този чисто екзистенциален въпрос, кафето ми вече е готово и сервирано докато рекламата на дамските превръзки на екрана на простия ми телевизор е в най-натуралистичната си част. Въпреки че съм момиченце, докато пия кафе предпочитам да слушам Гюрга Пинджурова или Секс пистълс и да гледам нещо различно. Плийс? Разгеле програмата, която „съдържаше продуктово позициониране“ е към края да ми удари кръвното в тавана и за да мога да го понеса, отпивам от кафето. Не ме разбирайте накриво, че рекламите са нещо което мразя като правило, някой са смешни, наивни и винаги са информативни, но понеже ти ги навират в лицето много често, а аз не искам, винаги са дразнеща напаст. Също като милионите маймуни в Индия, които ти влизат в къщата и се налага да ги гониш с метлата...! Те обаче се връщат след малко, също като рекламите.

Има само една реклама която мога да гледам много пъти и по-добре да е в каданс, за удължаване на кефа. Баща и седем - годишният му син са в супера и малкият се глезондри ама стой та гледай – иска нещо и хленчи, рита, започва да пици и ляга на пода за да пици от по-ниско. След като хората се насъбират наоколо да зяпат, излиза надписа „Използвайте презерватив“.

Аз приех тази реклама доста насериозно може би благодарение и на факта, че моята зодия излъчва най-много победители в състезанието „Няма пък, няма да се омъжвам“. Да се закопчеш с някого за цял живот е идея, която се отдалечи с времето. Аз, той и лаптопа на самотен остров за шест месеца би било страхотно, но после става едно и също, и затова един ден реших да ревна заедно с майка ми, в знак на солидарност че това няма да се случи и затова няма да има внуци от този клон на нашия род. Добрата новина беше че дъщеря темерутка, както майка ми ме беше нарекла като бях на 14, би си избрала мъж темерут, така че резултативното поколение не би се очаквало с жив интерес, може би. И може би тук е момента да ви разкажа коя съм и що съм и къде се случи да се родя.

Както се вижда, истинското ми име е Снежана, разбира се идва от сняг който, по правило знаем е бяло сладурско нещо, освен ако не е опикан. Това по-често се прави от тези, които могат по-бързо от нас, момиченцата да си извадят „химикалките“ и да почнат да пишат, особено след шест-седем бири изпити предната вечер. Това е добър начин да се увековечиш, докато снега се разтопи или поне докато ти стигне „мастилото“. За нас момиченцата да си напишеш името по този начин е къде-къде по сложно - първо ще ти измръзне цялата апаратура, а и позата по клеченето е неестествена и направо унизителна. Да не говорим как се поправя правописна грешка, ако направиш някаква, как ще я изтриеш? Пък и ние сме много по-калпави егоисти и по-рядко мислим за безсмъртие. Майната му на величието! Докато си на тази вълна, може да ти се появят мисли за прераждането или раждането, твоето собствено, знае ли се. Всеки от нас е готов да направи чудеса за да получи духовна ерекция. Разбира се, половината от бъдещото „тебе“ се разхожда в карбуратора на баща ти през цялото време, докато един ден той срещне майка ти на плажа и я попита дали играе карти, защото търси още трима за каре, и тя казва да.

Значи сега взимате една прашка и едно камъче и да речем, че сте в София го хвърляте малко на североизток. Ако камъчето падне някъде преди румънската граница, ей от там съм, някъде около окото на лъва. Там някъде около горния клепац на лъва се случи да съм родена, което се води „житницата на България“, нали? В училище не бях забележително дете изобщо, отне ми един цял ден да схвана за какво ти е нужно да познаваш часовника и после как да го познаваш, бях последна в класа. Родната ми майка ме нарече повече от един път „темерутка“, както споменах, което и сега не ми звучи добре, но това е друга тема. Да се върнем на житницата. Каква житница на България? Като ходех на село, аз виждах големи полета с царевица, шир и цветя, които се оказаха впоследствие слънчогледи. Дори и да го мразя с всичките си черва, най-големите площи извън града бяха покрити с тютюн, тая лепкава гадост, която след като я пипнеш не можеш да отмиеш по познатия начин със сапун. Знам това много добре, защото за две години, две лета баща ми взе някакви декари тютюн и сутрин будеше всичката челяд в къщи в ранни зори да ходим да го берем, нижем и сушим в замяна на, нали ги знаете тия правоъгълните бележки – пари. И до сега малко му се сърдя, че никога не се сети да ме попита „Ти като пораснеш ще пушиш ли или сега се мърльотим цялото семейство на вятъра?“. Предполагам, че е честно в тия неща също да има приемственост - да подготвим отровите за поколението, което тогава се тровеше в очакване на следващото поколение да бъде така любезно да ни види сметката на нас после. Тогава все още бях в период на яростен пубертет с най-емблематичното акне на

света, което тогава не се лекуваше. Като всяко трудно дете аз ни приемах ни предавах, но започнах да точа лиги в първия момент в който видях снимка на Ерик Клептън - великият британски китарист и така забравях за тютюна. Много бързо намерих къде на картата е Англия и сериозно се размечтах някой ден да отида там и да видя дали по улиците не се разхождат негови братовчеди или още по-добре, копия. Даже по едно време имах негов плакат на стената и няма да ви описвам какво му правех на тоя плакат и колко олигавен беше само след няколко седмици. След години той доста поизбеля и аз поднових мечтите си с нахално смели. Когато си затвориш очите всичко е възможно, нали? Представих си как с китарата на рамо Ерик ме чака нетърпеливо на пристигащите на летище Хийтроу, опънал един дълъг лозунг с името ми, като тия футболните фенове по стадионите, и как трябва да наеме още един човек да държи другия му край, щото имам егати дългото име, (цели 24 букви са). След като си заживеем дълго и щастливо, аз нося калъфа на китарата по всички турнета, то се подразбира, и остереем в шегите и закачки си представях как в събота се връщаме от пазара с чантите, отваряме вратата и оставяме всички бастуни отляво на вратата, което е важно като си на 90. Защото е малко объркващо, утре като затръгваме на кафе бастуните ще се паднат отдясно. Ако той изкукурига първи, аз като трениран зъболекар се оправям с ляво и дясно много добре, като ми седнете на зъболекарския стол вашето ляво е мое дясно и обратно, нали? Нямах да има проблем нито с бастуните нито с десния и левия чехъл... О, щеше да бъде приказка...

Гери се появи на летището в София с тясната розова блузка за която ме заплаши, че ще облече. Един от другите и таланти беше да плямпа, като спира само да поеме въздух и като изключим словесната баластра от време на време, говореше интересни неща и знаеше кои са основните теми които мога да слушам. В този момент, в началото на века тук на летището ние бяхме част от националния юруш да се ходи навън, когато най-после успееш да събереш кинти за самолета и тестето документи. По-късно чух някъде че тогава българите са били тези, които най-бързо са се изнасяли от страната си, в света. По средата на първото кафе, докато чакахме да се качим, тя опасно млъкна за много време и ме хвана шубето, че може да се откаже да лети с мене до Лондон и да остане да продава ципове на пазара. Английският и беше по-добър от моя, а аз по принцип не приказвам много, предпочитам да правя гримаси в замяна и понякога се налага да гадаеш какво, аджеба, искам да кажа. Едва ли щях да мина интервюто на летището от татък с правене на гримаси. Отгоре на това бях спечена емоционално заради единият почти истински документ, който носех и нуждата да поизлъжа съвсем мъничко, за да навържа всичко. Лъжа малко по-добре по телефона, но интервюто на пристигане на Хийтроу щеше да е нос срещу нос.

Животът не е справедлив, това е една от най-бетонните истини на света. Най-гадната несправедливост в този момент беше, че трябваше да се притеснявам още цели три часа докато качнем и още цели пет часа, които щеше да трае интервюто, но аз все още не знаех. Кой да знае, че те пържат толкова дълго, преди да те пуснат с печат в паспорта. По-късно се оказа, че моята спътница Гери е можела да лъже без да се изчервява и ускорява пулс и е била пусната часове преди мене. Безплатното обучение което беше получила като продавачка на пазара бяха шлифовали природния и талант на търговка.

Като всеки и аз си мислех, че като съм ходила на курс по английски в България, няма да има проблем да питам туй онуй и да разбирам какво ми кажват. Таратанци! Никой няма да ти говори бавно и членоразделно или да повтаря докато схванеш какво ти казва. Всеки си има работа и бърза. С времето научавах, че основно правило е да не приемаш учтивия поздрав „Хау ар ю?“ или „Как си?“ като въпрос, защото ако започнеш да обясняваш, че си гладна и ядосана, защото си забравила зарядното в къщи, местните ще те гледат с учтиво безразличие, но ще търпят много малко. А аз като съм гладна и ядосана мога да приказвам много. Никога не успях да си изпрося хубав бой за нещо казано, но най-голямата глупост която някога съм казвала беше в ситуация при която инвалид в количка ме изгледа смразяващо след като изръсих нещо като „Време беше да се размърдаш вече!“ на зебрата за пресичане на улицата. Британците наистина заслужават Оскар за това търпение което имат с чужденците, които говорят невъзпитани неща или глупости.

Първото нещо което забелязах вече като легален посетител беше, че английските гълъби са много дебели, много по-дебели от замразените пилета във фризерите по тогавашните наши магазини. Вероятно бяха наследници на тия пощенските гълъби от времето на войната, които е трябвало сериозно да тренират и направят гръдни мускули, преди да им дадат писмо под крилото за доставка и нежен английски ритник по задната перушина в съответната посока. Щом гълъбите са дебели, си мислех, значи имат какво да ядат, което те кара да се надяваш, че и ти ще оцелееш някак.

За нещастие улиците не се оказаха пълни с копия на Ерик Клептън, а с такива на принц Чарлз и на Марк Нопфлър (солиста на Дайър Стрейтс) и много други нека ги наречем „относително красиви“ хора, а през последните години се появи много вносна навалица от хора с рейтинг за красота, който много варира. Разбира се, това как изглеждаш няма нищо общо с нещата, които имат смисъл в живота, но като прочетох че Ерик се бил преместил да живее в Щатите, цялата красота в живота се срива.

Адаптацията към една толкова различна държава като Обединеното кралство отне доста време, някой казват че това е даже наука, но да не се изхвърляме чак толкова. Като разбереш, че българите там е по-вероятно да те лъжат, започваш да харесваш местните почти по принуда. Разбира се, би било много нелюбезно да кажем, че Великобритания като алфа държава няма няколко много големи предимства пред повечето държави. Няма нито едно правителство на света, което е в състояние да си дундурка населението до степен на перманентен транс от кеф като осигурява всичко за всички и се налага постоянно да обяснява какво е несправедливост, защото хората не знаят. Първо и много важно - англичаните са поне 10 пъти по-добри шофьори от българите. Това, на което в България казват „война по пътищата“ е малко галено, но много точно. Едно от нещата, които липсват тук в България са британският тип табели, големи, много и на точното място – има табели за всичко, накъде е спирката на метрото, къде е касата, информацията, стълбите и Биг Бен. Дори да си най-простия и неграмотен гъон на света, ще ти поставят и картинки и схеми, та да разбереш. Понякога се престарават с табелите, но това е само защото ние тук в България не сме свикнали някой да се грижи за нас по този начин. Като доказателство - виждала съм табела, за представлението на някакъв самодееен театър, която гласеше „ Моля, донесете закупуеният билет за да влезете на представлението“. Дори и да се убидиш

малко, защото това са подразбира, очевидно са имали причина да го напишат. Най-пашващият надпис, който съм виждала обаче беше този – на пакета със сурова леща в магазин беше написано „Трябва да се сготви преди употреба“. По-късно от пресата научих, че такива надписи е имало на всички варива, продавани в сурово състояние, защото някой хора идващи от Африка не знаели и ги яждали сурови.

Съвсем естествено е да видите табела в шопинг център, която гласи „Не оставяйте децата си да играят сами на ескалатора“ или в градски автобус „Дръжте се за дръжките, когато автобуса се движи“. Списъкът е дълъг и може да продължи с предупреждението, което е отпечатано на опаковките на ястията предназначени да се готвят в микровълновата. „Храната може да стане гореща“ ти казва производителят, защото очевидно има такива които не се сещат и после съдят компаниите че са се изгорили докато са ползвали техния продукт.

Такъв тип табели биха били много на място ако самонадеяно решиш да пресичаш на зебра в София или където и да е в България. Нещо като „Драги пешеходци, ако ви се живее, пуснете колите първо!“ или „На зебра спираш! Казах! (Хан Аспарух) или „Мъжествеността не се мери в промили!“. Не че жените са цвете, но са малко по-внимателни.

Като си нов в Лондон и си търсиш развлечения, след отшумяването на първоначалния шок, много е лесно да се сетиш да дразниш шофьорите на червените двуетажни автобуси. Значи вървиш си по тротоара и се правиш, че зяпаш по магазините и като го видиш да идва изведнъж решаваш да пресечеш на зебрата наблизко, като изкарваш акъла на шофьора да забива спирачки без да прави на хармоника автобуса и пътниците в него. Предполагам, че е голяма бумацина да прегазииш някого на зебра във Великобритания и шофьорите са нащрек за идиоти. Никога не успях да си предизвикам дори и най-малката травма, тия шофьори са факири със спирачките и така ми скапаха удоволствието да се развличам.

Транспортни травми все пак е възможно да получиш, макар и не от удар с превозно средство. Британците са хора, които похапват и затова тези с наднормено тегло са доста, като много от тях са безобидни и лесни за търкаляне. Всъщност има изследвания, че ако те удари кола имаш по-голям шанс да оцелееш, ако си дебел. Друго предимство е, че щом обичаш да си похапваш ще имаш по-къс, но щастлив живот и както изглежда, тейзърът (полицейската електрошокова палка) не е така ефективен, приложен на дебел хулиганин. Предполагам, че дебеланата, която се качваше в невинния Лондонски автобус една сутрин, дъвчейки нещо, знаеше всичко това, защото излъчваше някакво превъзходство при влизането си макар, че наклони целия двуетажен автобус „в нейна полза“ и успя да разсипе няколко кафета в ръцете на останалите пасажери. Понеже цолажа на ханша и беше по-голям от разстоянието в чупката на входа, тя остана доста изненадана, че се заклеши и после строполи на платформата като слон с току-що гръмнала аневризма. Някаква летяща джапанка също изхвъркна и допълни гледката на размазан донът, чийто шоколад се изцърка със страшна сила от ръката и. Като втора, най-близо до сцената, аз бях получила незначителни щети, само едно петно от кафе на полата си, което много приличаше на облаче. Почти веднага хората от задните седалки си извадиха вестниците и телефоните да се развличат докато ситуацията се оправи, защото знаеха, че за такива ситуации си

има процедури и ще падне чакане. Аз обаче не знаех и предположих, че ще трябва да се оправяме сами, колкото по-бързо тя стане, толкова по-бързо ще продължим, нали съм расла в България.

Непосредствено до жертвата седеше една много възрастна жена, която не изглеждаше впечатлена, вероятно беше виждала много по-страшни неща по време на войната. Но аз, като глупачка попитах тая на земята дали се нуждае от помощ, приклякайки по наблизно до нея. Това си беше реторичен въпрос очевидно, с моите 62 кг живо тегло и калпав английски беше смехотворно и затова получих едно „фък оф“ от нея и свободата да се изчервя от срам, че говоря глупости. Бях готова да се обадя на някоя агенция, която разполага с хойст или лифтер, или на зоопарка да си доведат крана за вдигане на спънали се слонове и да дойдат да я преместят, за да може да продължи автобуса. И в идеалният случай - аз да стигна за интервюто за работа, за което бях тръгнала, но точно в този момент забелязах, че тя имаше невероятно хубава кожа на лицето, без какъвто и да е дефект, гладка и нежна и се облещих. Тя реши, че и се подигравам и ми заби един юмрук с чистата си ръка, което беше по-малко унижително докато другата все още стискаше изпадналия в клинична смърт донът. Само казвам, че транспортните злополуки се получават не само при сблъсък с превозно средство, а и вътре в превозното средство при определени обстоятелства. Останалите пътници продължиха вежливо да не вземат отношение и да зяпат във вестниците, някой от тях обърнати на обратно. Само да отбележа, че това беше денят, в който папата се беше спънал в банята си, замотал се в тогата и се изплющял на плочките и това беше новината на деня. Разбираемо!

Любезността у британците е нещо, което бързо забелязваш и идва съвсем натурално, не непременно както по-горе. Ако си роден недодялан или грубиян, отзивчивостта на другите към тебе ти дава свобода да си избереш и ти да бъдеш любезен, ако искаш. Тази прословута английска любезност е била част от политиката дори по време на войни. Всички сме чували за славната английска история – за кралица Елизабет и за битката при Ватерло. Като знаем вече маниера на англичаните (спечелили Първата световна война с калния номер да молят за помощ) не е за учудване факта, че през 19 век Британската империя е била толкова силна, че е можела да завладее която и да е част от останалия свят само ако помоли учтиво.

Британците се оказват всъщност много добри актьори, дори външно да са резервирани и студени. Само започнете бавно да ги събличате и ще забележите как започват да се кикотят и омекват и да се трансформират в по-малко официални с прогнозирана топлота твари, особено ако сме в сезона на парното. Никой няма да ви каже, че имат потенциал за психологически стриптийз, освен ако вие самите не сте много талантиливи.

Всъщност емблематичното “сори” е последната дума, която би трябвало да употребим за държавата Великобритания. Това е по-скоро извинение към останалия свят за това, което са постигнали! Каквото и образование да са придобили преди това, те несъмнено са завършили Кралската Академия по етикеция. Те самите се шегуват, че не вярват на света да има други хора освен тях, толкова „готини“. Въпреки, че са на челно място в Западна Европа по брой на затворите на глава от населението, те са уверени, че са най-цивилизованата държава в света и че другите тайно знаят това. Няма нищо против даже, че другите ги виждат като популация от русоляви баровци

организиран в съсловия и спортни маниаци. Надяват се да бъдат заобичани не заради времето, а за това, че дразнят султана на Бруней с високата цена на лирата, когато не е в речесия. Невъзмутими и резервирани, понякога открито лицемерни те вярват, че всяко нещо има две страни – палачинката, времето или истината. Личната свобода е по-важна дори от парите и кубинските пури: “Ще уважавам закона само, защото “Данъчното” иска така и защото обратното излиза по-скъпо“. Понякога! Като знаем в какво се превръща света около нас обаче, тая теория май започва да избледнява...

Макар, че статистически дъждовете и мъглите там не са много повече отколкото в България, облаците са толкова много, че можеш даже да се влюбиш в тях, ако си по-влюбчив. Има огромен избор, все нещо ще е и по твоя вкус – тумбести, червовидни, настървени, като брюкселска дантела, такива дето им е все тая, сиви, бели, като замръзнали, надухани, такива със самочувствие, които са отишли най-отгоре и сдухани, които са ситуирани под тях. Освен това, за да са английски, облаците вървят винаги със самолети, във всеки един момент над главата ти има четири-пет или повече самолета в зависимост от това къде живееш. Със самолети или без, облаците често предвещават мокри джапанки и пардесюта. Въпреки това обаче всеки британец е в състояние да съставя вариант на изречението, че “облачното време е най-любимото им, защото е пълно с изненади”! Ако някой реши да снима документален филм за Великобритания спокойно може да го нарече “Държавата на охлювите”. Така както Канарските острови са рай за прането на пари, така и охлювите тук са в райски условия – влага, дъжд и мухъл. Както всяка твар с английски паспорт, така и те правят много смели планове за живота си, и защо не, например да отидат до другия край на двора и да олигавят всичките ми плочки по пътя до там. Но плановете могат да се променят.

Ако продължим със зоологията, би трябвало да споменем и кралските коне, които могат да се видят от време на време по улиците в Лондон. За тях важат същите улични правила, както и за всички останали ферарита понеже властите са преценили, че конете са генетично по-близо до колите, а не до хората, за да бъдат пуснати по тротоарите. От целия животински свят, освен конете, които винаги работят при кралицата и си имат личен лекар, котките са на особена почит. Има очевидна дискриминация на лисиците в тая държава, но за котките се пишат книги и има специална козметика.

Дори и да не са най-големите красавци на света англичаните нямат комплекси от това, та те имат толкова други таланти – полицаите са изключително любезни, метрото винаги се движи на време, а британската преса може да покаже снимка, на която кралицата (сега покойница) си пипа носа. Англичанката е лесна диагноза – това, най-често е руса жена облечена в черно. Вероятността да видиш чернокоса жена в руси дрехи е колкото да видиш честен политик. Дори и да го гледаш под остър ъгъл англичанинът е нещо много подобно - това е дългокрако, русо създание със сини очи, което оставено под лъчите на гръцко слънце сваля първата кожа след 15 минути. Но това е само докато е на халидей. В останалото време всички работят в офиси. Всички! Сутрешния поход на офисната тълпа, отиваща към метрото е по-скучен дори от манифестациите по време на комунизма Там поне се носеха картинки и плакати с лицата на местните лидери, да не ги забравим, придружени от народни танци и скандирания.

Когато дългият и изтощителен работен ден свърши, тълпите тръгват обратно към метрото тихо и с наведени глави като че ли ги пускат от затвор и никой не гледа назад, за да не вземат да ги викнат обратно. Лондонското метро е най-скъпото в света и макар, че не е най-ефикасното, е най-подходящото място да просиш или да слушаш музика, може и двете заедно. Поддръжката струва много милиарди годишно и е абсолютно задължително да имаш познати вътре в системата, които да те откренат как се пътува по-евтино или безплатно. Всеки се развлича както иска, един слуша музика и чете, друг спи и слуша музика, трети чете и спи. Понякога има и атракции като този тийнейджър със синята коса срещу мене и също толкова синия му айпод или оня абсолютен гей с троен ръб на панталона, който едва ли влиза през вратите в анфас, но и настрани да опита – пак би било същото.

Не само движението по пътищата им е обратно на британците, цветята в букетите са четно число, температурата все още се мери и по Фаренхайт и много държат това да остане така, защото той винаги е по-голям от Целзий, по който Европа мери температурата. Изненадващо за целия свят, мярката им за кафе е като тази за бирата, тъй наречената пинта е цели 538 мл.! Мерят височината си във футове, а ряпата в паунди, но незнайно защо човешкото тегло се мери с друга мярка, не с тази за ряпата. Значи някой в миналото намерил един среден камък и казал самонадеяно, че това е най-правилният камък на света и от сега нататък ще определя мярката за тегло, която се нарича „камък” и до ден днешен. Така се прави история.

Иновациите, включително относително тъпите идват на острова много бързо, полетът от Америка е само няколко часа. Всички знаем какво са наболинкените с изплюти дъвки улици, нали? Едно от нещата, които ни доближават до стандартите на Запада. Да припомним, че първата дъвка е дошла на бял свят през 1848 година, а с нея и съпътстващия спорт по изплюване на дъвки. Очевидно местното дъвкопроизводство е в разцвет. По тази причина всеки квадратен фут от тротоарите и улиците е осеян с дъвки с различна давност, които отварят доста работа на Общината да ги чисти с тия смешни парни машинки, които ги размекват и май ги изпаряват после. По всичко изглежда, че джвакащите са импулсивни хора, които при появата на Макдоналдс залпово ги изплюват на тротоара, за да влязат и да хапнат нещо като хората. За мен няма съмнение, че безразборното или артистичното плюене на дъвки е вид зараждащо се ново изкуство, иначе защо да не ползват кошчетата за боклук? В един момент бях решила, че това би могло да е отражение на небосвода. Спомням си веднъж една колекция от дъвки пред една банка как ми напомни на съзвездието Голямата мечка.

Оказва се, че омразните залепващи за подметките дъвки в наши дни са част от хранителните пакети на войниците в няколко английски говорещи страни, има даже такива с кофеин, за да държат бойците будни за по-дълго време. Така че май е време да измъкнам едно сори за това, че ги нареках „тъпа иновация“. От друга страна светът можеше да е много по-цивилизован ако въобще нямаше нужда от кофеинови дъвки и причина да има войници.

Английският „къстъмър сървис“ или обслужването на клиенти е с много деления по-високо от нашето тук в България без значение дали ще е държавна институция или бизнес. Невъзможно е да не получиш отговор на и-мейла си независимо дали ги питаш

нещо или им четеш конско. Това важи дори за телефонните компании, които вече са те закопчали с двугодишен договор и биха могли да олабят обслужването на клиенти, защото ако искаш да ги оставиш те наказват с глоби.

Една от прелестите на английския живот е говоренето по телефон, когато все още си нов в тази държава. Когато придобиеш стотина думи в речника си все ще ти се наложи да ползваш телефон и да хвърлиш в заслужен ужас този от другата страна, който веднага усеща, че ще трябва да гадае какво искат да го питат. В случай, че това се случи да не е жив човек, а записан глас на оператор, който те насочва кое копче да натиснеш за услугата, която искаш да получиш, нещата могат да са доста потчайващи. Почти всички ти казват първо, че телефонният разговор може да бъде записан за учебни цели, което направо не ме интересува. След това изискват някакво доказателство, че това си точно ти - име, дата на раждане, на майка ти моминското име или антибиотика, който кучката ти пие против въшки, след което вкарайте кода на Да Винчи и натиснете “хаш” бутона. По технически причини не могат да ви сканират ириса, затова най-после ви предоставят да си изберете;

- Ако искате да научите баланса си, натиснете 1.
- Ако имате въпрос свързан с международните тарифи 2
- Ако искате да си подновите договора, натиснете 3
- Ако имате оплакване, натиснете 4
- Ако искате да му се накарате специално на мениджъра 5
- Ако искате имената на Борда на директорите, за да ги пратите на Алкайда 6 и т. н.

По същия начин оперира и здравната система, ако нямате време да чакате шест месеца, за да видите специалист за рака на червата си, звъните на телефон за съвет и помощ, но трябва да сте доста търпеливи.

- Ако ви сърбят гъбичките на краката, натиснете 266.
- Ако ви гони истерия, успокойте се и натиснете 4193390С29туш389.
- Ако оплешивявате, я си погледнете кръщелното и не ни досаждайте.
- Ако сте забелязали, че нещо не ви е в ред – изчакайте, може и да ви мине! И най-важното – затворете телефона! И т.н..

Здравната система е в клинична смърт много отдавна, но системата, която я поддържа е английска и затова работи, не само на теория. Здравните работници стачкуват със същата честота както преди, така и след Брексита. Тези пациенти, които могат да си го позволят ходят по близките държави не само за пластични операции, но и за животоспасяващи. По принцип това не е някакъв голям разход за тях, защото значителна част от британците работят като наследници на имоти, бижута, титли, пари, коне и земя и не се налага даже сами да си свалят перуките или ролките от главата. Разбира се през 2023 Британската кралица Елизабет Втора, най-дълго властващата кралица в човешката историята си отиде, заедно с ролките и

на нейно място застана наследникът и, който като всеки възрастен човек се оказа, че си има здравни проблеми. Въпреки наличието на закон за защита на личната здравна информация на пациентите в кралството, целият свят научи какво му има. Той пак си е крал, но май повече е човек като всички нас.

Светът – в листа за трансплантации

Много е лесно да принтираш една географска карта на света и да отидеш при най-модерната врачка с въпроса „Кажете сега какво ще става със света, имам деца, имам лозе и не съм сигурна дали да садя въобще чесъна през декември. С тия войни, с тази отровена природа, какво да правя?“. Ако е обикновена шарлатанка тя най-вероятно първо ще си намести фибите в косата после ще изобрази внимателност и заинтересованост и накрая ще затвори очи в очакване на просветление. Ако е от по-висока класа или е завършила „Връзки с обществеността“ може да те посъветва да си купиш телевизор, защото телевизионните новини са по-актуални и вероятно по-полезни. Светът е анархия, дори синоптиците не са много добри в предсказване на времето въпреки американския модел за предсказване, който съм чувала че ползват. Аз вече имам телевизор и той винаги е включен. Дистанционното управление, което идва с него беше умерено трудна джаджа в началото, но след няколко месеца вече му хванах цаката и вече мога да гледам каквото си искам, всяка програма, умна или не – готварските канали, тий-наречените комедийни филми, Съдийката Джуди, новините, реалитита, каквото и да е. Я да видим какво има днес – в Йемен се провежда антиправителствен протест, появяват се кадри от най-смъртоносния ураган за последните три години във Филипините, жена, изнасилена и убита от банда в Индия, триста млади момичета отново са отвлечени в Нигерия, исторически кадри на Путин който е заснет усмихнат докато върви цели три крачки към микрофона, още едно напомняне, че американският гигант Амазон, глобалният уебсайт, който продава абсолютно всичко, не е чак толкова готин. След всичката тая помия, телевизионните хора предполагат, че днес денят е бил беден на събития и те насочват към техните уебсайти за още от това с повече подробности. Кой нормален човек би искал повече от това? Къде да отида за много, много по-малко от това? Тук те колективно вдигат рамене, няма такъв уебсайт и ако си бил достатъчно дълго на този свят и вътрешното ти ръмжене към него се е натрупало, няма да е излишно да се предостави номера на телефонната линия за клинично депресирани хора и самоубийци. Тези хора от другата страна на линията може да са измислили как да ви накарат да се почувствате по-добре – „Знаете ли какво?“ те може да кажат „Защо не погледате „Маша и Мечока“ прекрасен анимационният сериал, дават го по детските канали. Защо не опитате да погледате как малко момиченце с големи очи гони пепепруда и храни насила добродушно прасенце? Но по-добре побързайте, защото създателите на сериала – руснаци, още не са въвели Путин в гората, където Маша и мечока живеят. Друго нещо, което може да направите е да отидете за сладолед или даже да го откраднете от магазина, ако не ви хванат, това винаги подобрява настроението. Може би цивилизования свят, което е може би прекалено силна дума, трябва да се замисли за даване на държавна помощ на хората постоянно обсипвани с ужасяващи новини, седем дни в седмицата.

Първото издание на тази книга беше по-оптимистично за света в началото на двадесет и първи век. Това, което имаме сега обаче, през 2024 година е все още обитаема планета с прекалено много компютри на глава от населението и дебел слой

различни метални джаджи високо в стратосферата, което ни кара да се чувстваме като в тостер и все по-притеснени.

ЕВРОПА

Европа е любимият ни континент, нали? Шарено и интригуващо, другите континенти идват много да ни посещават, но накрая на ваканцията си прибират всичко в куфарите и хайде стига толкова. Изкушаващо е да се мисли, че всичко ще си стои така, че горите ще останат там, където са или че здравият разум ще се превърне в единствената религия, но пък има държави които се приближават повече от други до оптималния за човека живот.

Ще ми се да кажа Швеция първо не защото, както чета, на учениците се дава месечен „подкуп“ под формата на пари, за да ходят на училище, а заради личната ми привързаност и симпатия. Най-хубавите зимни пуловери, които съм виждала са били в шведски филми облечени от шведски актьори. След като вече сме тук защо да не вземем една лупа, ей така просто за забавление и се вгледаме по-добре? Какво се вижда най-напред? Шведките от Швеция – винаги трепачи – блондинки, брюнетки или червенкоси, те продължават да печелят първа награда не само по нашата плажна ивица, но и по тяхната, ако някога започнат да я ползват за плаж. Зяпай, колкото си искаш като си там, аз зяпах не само защото сигурно обратното е невъзпитано! Без никакво съмнение това изглежда да е доста женска страна и да си мъж там може би е един вид предизвикателство. Налага се да живееш с толкова много женска красота около тебе, което едва ли е лесно. Изглежда също, че алфа мъжете не са на мода или са си дали почивка тук и някакси можеш да се отпуснеш за малко.

Някой преди мен е забелязал, че Швеция е на подобна географска ширина като тази на Аляска, така че слънцето остава много по-ниско през цялото време и придава някаква мистичност на мястото. Там температурите, каквито и да са не впечатляват никого. Шведите живеят според максимата, че „няма такова нещо като лошо време, има просто неподходящи дрехи“. Навалелият сняг е добра причина да изкарате децата навън да си поиграят. Понеже шведите са шампиони по рециклиране, но нямат достатъчно собствени боклуци, са взаимствали от нас българите идеята „Сливи за смет“ като приемат боклука на съседните държави Норвегия и ох, аз ли не знам колко боклук произвеждат британците, за което получават пари. Оказва се, че в противен случай инсинератора няма достатъчно работа, а като не се ползва ръждясва и така всички са доволни. Не така стои въпроса с шведското кино, като изключим порното. За да приключим само да споменем, че билковата смес „шведската горчица“ според описанието почти съживява трупове и така превръща работата на лекарите във верижно пиене на кафе, защото няма какво толкова да правят. Сега е редно да си

направим снимка пред „Усуканото тяло“ в Малмьо, третият по големина шведски град откъдето ще минем по моста Оресунд за Дания.

По пътя компютърът ще ни предупреди, че датчаните са една от най-щастливите нации на света. „Лего“- то заслужава да бъде включено в националният герб на страната, но за порастналите деца има много по-интересни неща. Понеже почти всичко им е наред, датчаните отглеждат гъби в използвани гранули от кафе и някой обмислят да включат ядливи шурчета в ресторантските менюта. Като си там не е нужно да казваш думата „моля“ изобщо, защото те нямат такава и ако си живял в Лондон, където това се използва за щяло и нещяло започваш да се чувстваш палав. Дори и да ползваш лазерен нивелир в която и да е точка на територията на страната той ще си остане на нула, Дания е равна като излъскана тепсия. Едно от малкото неща за които местните се тюхкат е, че Халеевата комета никога не е минавала над Дания.

Страната, която беше мой дом за доста време - Обединеното кралство, е различна категория по очевидни причини. Първото впечатление при пристигането преди толкова години обаче беше изнервяща смесица от забързани хора по улиците и силен дъжд гарнирани с предпазливо вълнение. Но като се натъкнеш на аптека, която се казва туршия (Pickles) или на фирмени надписи с печатни грешки по улиците, ти става смешно. Разбира се, постепенно се адаптираш към тази страна, и макар че никога не срещнах Ерик Клептън наживо, развих доста голям респект към това какво са постигнали британците. Всеки, който ги познава добре би ви казал, че те уважават мнението на всеки и никога няма да ви направят грубо забележка, нещо в което ние българите не сме много добри. Никой не е господ, че да дава оценка на някой друг просто така. Това не е просто култура, а цивилизованост.

Уникални хора има навсякъде, те не липсват и тук на острова. Преди няколко години един от комедийните им актьори си смени официално името на Хюго Бос, точно като това на немската фирма за висша мода в знак на протест, че големите брандове монополизират имената и никой друг не може да ги ползва, което не е честно, но подтекста беше много по-дълбок. През лятото на 2021 излезе новината, че в Лондон е отворен първият в света хотел за дундуркане на домашни растения – персоналът на хотела полива и се грижи за цветята ви, докато вие сте на почивка. Разбира се, това е крайна глезотия за богатите от средната класа, но бизнеса очевидно вървял добре. Очевидно Брексита е още една шуротия, при която политиците ще трябва да покажат уникалност, защото не е имало друго такова нещо.

Отделена от останалия свят, Исландия, която смятаме просто за огромно парче лед, всъщност е една от най-добрите страни да живееш за 2022 година, според някой световни източници. Всъщност вече не е тайна, че това е райско кътче с безплатно отопление благодарение на многобройните гейзери.

Кисненето във водата на многото топли басейни докато кожата ви се набръчка достатъчно или ви стане скучно, не ви струва нито една крона. Неочакван и интересен факт е, че в Исландия можете да си купите местно произведени банани. Представете си и това – в Исландия няма Макдоналдс, но има Кентъки фрайд чикен! Разбира се, като

пазещи традициите местните биха ви посъветвали да опитате Северното сияние, като духовна храна.

Институцията на държавата очевидно има думата когато става въпрос как да се кръщават новородените, има определени правила за спазване. Комитетът по именуване има интересна роля в избирането на име на своите нови граждани. Законът казва, че момичетата трябва да носят имена на момичета, а момчетата - имена с всички онези допълнителни версии на пола и самоличността, добавени през последните години. Дава ви се достатъчно време да се чудите и избирате името на детето си - имате цели шест месеца като през това време вие сте задължен от закона да сменяте памперсите и всичко което идва заедно с това.

Следващият път, когато завъртя бутилката, опитвайки се да реша къде да отида при следващото си пътуване, се надявам, че ще посочи Финландия – или просто ще продължа да я въртя, докато не стане. Не че тук в България някой те спира да пиеш кафе, но както изглежда финландците се наливат най-много с кафе в целия свят и никой не знае дали това е истинска или фалшива новина. Сладка новост е да чуем, че финландското правителство има повече жени, отколкото където и да е другаде по света, които се справяха добре въпреки яростната понякога съпротива, придружена с подигравки в социалните медии. По времето когато бяха в пълен състав, „гърлите“ изглеждаха като членове на момичешка алтернативна попгрупа където дори барабанистът е жена. Чували ли сте някога за размирици в новата история на тази страна с висок стандарт и много нисък процент на починали от Covid 19? Дали заради студа, финландците се оказаха изключително бързи и добре подготвени за пандемия, нещо което нито България нито Великобритания направиха като хората. Благодарение на големия брой сауни из цялата страна, финландците са адски чисти хора – отвън и отвътре.

Норвегия е най-доброто място за отглеждане на лед независимо дали ви трябва за да укротите подуването на счупения си крак или да разрежете иначе хубаво питие. Норвежците са хора, които много се интересуват от дизайн и ергономия. Живеейки под философията „капитализъм със съвест“ правителството е преценило, че шофьорите предпочитат да имат приятни и лесно проходими пътища и така се стига до идеята за проектиране и изграждане на най-безопасния и интелигентен тунел в света. Като всеки дълъг тунел, който кара шофьорите да се притесняват за въздуха и сигурността докато са вътре, тунелът Laerdal представлява нещо като разтеглена художествена галерия, която струва 1,08 милиарда крони и е проектирана да се справи с всичко, което кара шофьорите да изпитват клаустрофобия. Вътре в тунела има осветление тип северно сияние, пролуки с дневна светлина, вентилация и пречистване на въздуха, радиото и телефоните работят като всичко това помага на шофьорите да изминат дългите 25 км. много по-приятно.

Обичам Норвегия, няма друга страна в света, която погледната от спътник да прилича на заспал сперматозоид.

Белгия е държавен и географски миш-маш с крал. Многоезичните белгийци стоически понасят всички шеги за техните ненадеждни тайни служби, които започват да стават банални. Не бих могла да знам какъв е ефекта от тези шеги, но правителството има по-важни неща, върху които да се съсредоточи – обмислят

например да направят референдум дали да увеличат производството на бял шоколад и да намалят обикновения или да започнат да експериментират с нови варианти като например бял шоколад с въглен, млечен шоколад с кърма или горчив шоколад с дъвка. Идеите са на изчерпване, както се вижда, да оставим, че тъй нареченият белгийски шоколад е просто добро качество шоколад.

Съседната Нидерландия, колкото и да е малка не може да бъде пренебрегната и даже е една от първите туристически дестинации, които повечето посещават – легалните наркотици, затворените в прозорци проститутки и велосипедите са типични елементи, които все още не могат да бъдат поставени на националния флаг като символи на страната, но възниква въпроса „защо“. Въпреки това цялата система изглежда работи добре. Не-хетеросексуалните хора също се чувстват много комфортно тук, въпреки че абсолютно всеки гражданин е желателно да носи надуваема лодка на гърба през цялото време и за всеки случай. Една трета от страната се намира не само на, но и под морското равнище. Ако не можете да плувате или да се държите като шамандура по-добре да се научите, знаем за повишаващото се ниво на световния океан, звучи страшно! Тук, в последните години се е наложило да измислят нова уникална професия – „ловец на велосипеди“, което трябва да се обясни. Ежегодно между дванадесет и петнадесет хиляди велосипеди биват изпускани, забивани и катастрофирани в каналите, което с времето ги задръства и се налага да се вадят с голямо, приличащо на голям керпеден съоръжение.

Младият нидерландски историк, философ и автор на бестселъри Рутгер Брегман, освен че е запален колоездач, се опитва да промени идеята за обреченост не само на велосипедите, но и на света в книгите си. Той вярва, че не всички хора по света са глупаци (перифразирам) и с някакъв открит диалог в обществото може да се стигне до промяна на политическата и духовна етика на хората. Неговите добре проучени и написани книги изясняват много аспекти на ежедневната социология и по мое мнение той струва повече от повечето хора. Може би е време да преместим Шекспир, а в нашия случай Радичков и Чудомир на горния рафт в домашната си библиотека и да подредим книгите на Брегман на нивото на очите – по същия начин, по който супермаркетите предлагат най-продаваемите стоки. Неговото писане със сигурност е по-актуално за съвременния комплексен свят.

В местния парламент има голям брой жени, всички запалени градинарки, които се опитват и успяват да приемат закони, които подкрепят анаболните стероиди за лалетата, с които Нидерландия е най-известна. Едно нещо, което кара монахините да се усмихват в ръкава си и смирено да мечтаят, е свободния достъп до всичко сексуално - пощенски картички, показващи всичко под панталоните или плакати с образователна цел взети буквално от учебниците по гинекология, порцеланови сувенири направени като притеснително еректирали студентски пениси. Последните можете да вземете като комплект солница и мелничка за черен пипер от магазините за сувенири. Няма съмнение че биха изглеждали страхотно на всяка коледна трапеза на която се е подредила цялата рода. Солницата би побрала солта от която се нуждаете за година или две, както и мелничката за черен пипер. Сексуалните намеци са толкова недвусмислени че дори и да сте най-студеното парче на света може да изпитате прозрение и да започнете да се държите така, сякаш не сте.

Няма причина да се притеснявате когато слезете от влака на Hamburg Hauptbahnhof, в Германия освен ако вече не сте пиян и се спънете и забиете клон в тротоара. Според много хора Германия има най-добрите барове в света, така че можете да се напиете достатъчно тук на място.

Германия е географски много симетрична страна и изглежда се справя много добре като цяло. Взирането в часовника за да стигнеш навреме беше първото нещо което ми хареса у германците още като хлапачка, а това че напоследък има „детективи за откриване на престъпления свързани с рециклирането“ не само че е вярно, ами е и шокиращо справедливо. Германците изглеждат сериозни хора, умни, носят изгладени чорапи и казват Гутен таг, но след известно време може да се опитат да свирят Котешкия марш на изпразнените бирени бутилки за да привлекат вниманието ви и да разчупят леда. При мен се получи. В най-голямата провинция Бавария бирата се смята за храна затова никой не я пилее, тя е жизненоважна необходимост. Неизвестен за мен факт беше, че Германия е изобретила лятното часово време, на което сега се наслаждаваме и което направи ходенето до летище Гетуик, близо до Лондон в 3 часа сутринта (за да си хванеш полета в 6) много по-приятно и по-малко гадно.

Като наследници на Гутенберг, който е изобретил печатарството, германците също са майстори в издателската дейност и биха публикували всичко, което ви дойде наум - от визитни картички до карти, книги и тениски с неприлични надписи. Но ще ви трябват много протеинови шейкове за да се научите да говорите и пишете на немски, така че хората да не ви се смеят. Чак след като направите това ще можете да си отворите банкова сметка, да си купите акции или да наемете коя да е бърза кола. Не се смейте ако някой ви каже, че в Германия може да срещнете торнадо, също като във филмите, вярно е.

Темата за Втората световна война и всичко свързано, вероятно ще стои като облак над Германия още за известно време. Отричането на Холокоста под каквато и да е форма е престъпление в седемнадесет държави, включително Германия и Австрия. Най-любопитният факт с който се сблъсках е, че в Германия няма наказание за затворник, който се опитва да избяга от затвора, защото се смята че стремежът към свободата е естествен човешки инстинкт, който е неморално да се наказва. Звучи доста цивилизовано.

Швейцария е малко позната територия за мен, но събирам информация. Добре, има страхотни езера, където вероятно може да плувате, да ловите риба и да си правите селфита с тях. Това е свободна и много добра за живеене страна и вероятно за това Тина Търнър, Чарли Чаплин, Набоков, Бакунин и много други са я избрали за лобното им място.

През 2018 г. Швейцария заема първо място за осем последователни години като най-иновативната страна в света в Глобалния индекс на иновациите. По някакъв начин те успяват да използват това предимство за всичко, освен за да напълнеят. Швейцария е страната с най-малко затлъстели хора в Европа. За да си позволите да живеете на това живописно, но и много скъпо място трябва да сте слаби така че да заемате по-малка кубатура в пространството. Каквато и да е обиколката на най-широката ви телесна част ще трябва да платите поне около £14 000 на квадратен метър при закупуване на имот (ако тази цифра все още е вярна).

Агентите по недвижими имоти могат да станат по-сговорчиви ако успеете да ги убедите че сте натрупали теглото си ядейки само швейцарски шоколад и никакъв друг, от чист патриотизъм. Ако е вярно, че средният швейцарец успява да изяде единадесет килограма шоколад годишно, защо мислите, че Алберт Айнщайн изглежда така на най-популярната снимка, която всички сме виждали? Тази с изплезеният език. Той е живял в Берн, Швейцария дълго време включително по времето когато е разработил може би най-знаменитата формула в света за еквивалентността на масата и енергията. Откъде мислите, че му е дошло това прозрение, което ще му отреди място в човешката история? Всичко се дължи на злоупотреба с шоколада!

Австрия по лични причини е много мила за мен не само защото австрийците са измислили кроасаните. За мен сградата на австрийският парламент е една от най-страхотните, които аз съм виждала, въпреки че беше обгърната от скеле от началото на 2021 г. за две години. Съставената от девет федерални окръга държава е една от най-егалитарните държави в света с абсолютно равноправие на половете и расите. Висшата класа и наследствените аристократи изглеждат леко обсебени от титлите, които са наследили и носят. При разговор те държат да се обръщат към тях с всяка една титла, която им принадлежи, дори това да отнеме известно време и да те накара да се забравиш какво всъщност искаше да им кажеш.

Една от моите шефки докато работех имаше навика да ходи на ски на едно и също място в Кицбюел 3-4 пъти през зимният сезон. Разбира се Зьолден и Майерхофен са други популярни места където можеш да си счупиш костите докато караш ски. По тази причина щатните хирурзи и ортопеди са принудени да живеят в курортите през пиковият ски сезон, защото се скъсват от работа. Да сгловиш някой когото са донесли в насипно състояние е много сериозен и отговорен бизнес. Задачата им е не само да възстановят пулса, а и да го направят годен да танцува виенски валс след една година и полка след година и половина. За фокстрот се чака още по-дълго.

Франция, сега. Нали на всички ни е ясно че ако слагаш по едно „льо“ пред всяка дума и казваш че се „оправяш“ с френския, всички ще ти се смеят? Не става само да се усмихваш на всичко, което ти казват защото непрекъснатото усмихване те прави да изглеждаш като глупак по начало. Това е най-приятният за слушане език и макар, че съм чувала приятели французи яростно да се карат пред мен (беше нещо за колата) гюрултията на мен ми звучеше като музика на Вивалди. Няма друг такъв език! Добре де, италианския е конкуренция.

Скромният на вид моден дизайнер, французинът Ив Сен Лоран е име, което всеки знае. Той е успял да измисли толкова много революционни идеи през дългата си кариера, че наследниците му сега няма вече какво да сътворяват и измислят почти само щуротии. Последните издихания на висшата мода често граничат с абсурда и може да включват модерна шапка от смачкана тенекия с боя, вратовръзка наподобяваща бесилка и джапанки с кръгли подметки, които те карат да ходиш по-смешно от Доналд Дък. Франция си остава единствената страна в света, в която застрахователните компании нямат нищо против да изплащат колосални искове, включващи падане на високи токчета, интоксикация с грим, асфиксия или спукан бюст вследствие на суета.

Френските мъже, дамгосани като световните любовчии, което никога не се знае дали е добра или лоша новина, изглежда да са доста популярни. Всяка здравомислеща

жена ще ви каже, че не би имала нищо против да бъде покорена от истински французин. Нямам представа какви средства за съблазняване използват в наши дни, но вероятно всичко може да се оправдае след като знаем, че преди 1667 година импотентността е била престъпление във Франция. Да, съпругата е имала право да подаде молба за развод само заради неспособността на съпруга да я задоволи сексуално. Съдът, за да вземе решение е искал да види доказателство, че съпругът е способен да бъде мъж и да покаже как го прави пред тях. Ето от къде датира това съдиите да бъдат мръсни перверзници!

Италианците, които живеят на територия приличаща на висок до коленете ботуш, който сякаш рита триъгълно камъче са измислили не само Пинокио, малкия лъжец и спагетите. Очилата и кафе машината са също създадени от тия изобретателни алармаджии и неустойими чаровници. Може би само някой от вас знаят, че италианците жестикулират повече от обикновено и се вълнуват, когато става дума за котки – да, котки, италианската версия на индийската свещена крава. Обичат ги, имат ги много, особено в Рим, и можеш да отидеш в затвора, ако убиеш котка дори и по невнимание. Местните хора вярват, че ако чуете котка да киха, имате късмет.

Не би трябвало да е изненада факта, че италианските пазители на реда карабинерите вече карат Ламбургини като служебни коли. Те преследват палавите граждани и с други превозни средства, но след като сами произвеждат „Майката“ на всички останали коли по света, защо да не се пофукат?

Когато става въпрос за мощни и скъпи коли и силното желание да притежаваш такава, младите италианци си имат много добре отработена стратегия. Повтаряш на родителите си и специално на мама, че много ги обичаш и даже понякога изхвърляш боклука. Подмолната ти цел обаче е те да не те гонят от къщи дори след като навършиш 45 и да очакваш да те хранят добре включително с прошуто, лардо и капикола. Междувременно ти може да спестиш пари и да почнеш да доближаваш мечтата. Сложната за обяснение понякога майчина любов едва ли има нужда от допълнително подмазване, но така или иначе италианците имат най-сладката дума за „мамино момченце“ – това е „mammismo“. Както и в много други държави по света и незнайно защо, няма израз за „мамина дъщеря“.

След като вече имаш Ламбургини можеш да вдигнеш летвата на самочувствието форсирайки нарочно двигателя до дупка като минаваш покрай невинни пешеходци. Или да поздравиш Ферарио на отсрещния тротоар, който току-що влиза в Градския съд по обвинения в екстреман флирт (присъдата впоследствие доказва, че той наистина е „обременил“ всички фертилни сестри на едно цяло семейство). Неестествено е всеки ден да минаваш покрай красиви жени и да не правиш никакви постъпателни движения.

Полетът от тук до Полша е много кратък. Докато италианският език е приятен и мелодичен, полският е различен, не е лесен за слушане и е още по-труден за писане. Те обаче се опитват да компенсират това като изнасят много ТИР-ове кехлибар по света – смята се, че този много приятен скъпоценен камък с цвят на мед има и лечебни свойства. Осемдесет и шест процента от поляците са съгласни, че Полша е една от най-религиозните нации в света. Ето защо е много интересен факта че през 1912 г. полякът Юлиус Фром изобретява презерватива от латекс, сякаш е предвидил много рано във времето как ще се развият нещата с абортите през двадесет и първи век в Полша.

В сравнение с други страни от Източна Европа, Полша се справи много добре икономически по време на финансовата криза. Това беше единствената европейска страна, чиято икономика не изпадна в рецесия през 2008–2009 г. докато останалата част от света стремглаво губеше пари. За да изтрия усмивката от лицето ви тук ще спомена, че полската телевизия, когато дублира предавания на полски използва гласът на един единствен мъж, който чете всички реплики включително тези на децата и жените. Намирате ли това за дразнещо? Аз не.

Португалия е симпатична малка страна не само заради времето. Португалците са много обичани производители на вино и което е още по-важно те са най-големият производител на корк в света без който всички вина във Великобритания, Щатите и Германия биха били (ако не поизветрели) по-трудно продаваеми. Някои старомодни винарни все още произвеждат вино по традиционния начин като тъпчат гроздето с крака. За по-голяма автентичност производителите много хитро са се сетили да предлагат на туристи да се включат в процеса като им подаряват модерни найлонови чорапи и го правят на показ. Вира-та като по-бърза версия на валса е традиционен португалски танц, който понякога може да се добави към шоуто и да накара накиснатите найлоновите чорапи да евакуират по-бързо сока от гроздето.

Португалия е била първата държава направила задължително снемането на пръстови отпечатъци за личните карти. Друг забележителен факт е, че Португалия притежава най-дългия мост в ЕС – Васко да Гама, дълъг 12,3 километра, който свързва две части на страната, има шест ленти и ограничение на скоростта до смешните 120 км/ч.

Столицата на Испания Мадрид е такава, каквато трябва да бъде всяка страхотна столица. Намира се в центъра на тази голяма и слънчева „маняна“ страна, най-предпочитаното място в света за безделници и щастливи хора, където потенето е задължително. Естествената красота на страната е много голям плюс и това е нещо което днешните британци, най-многобройната група туристи, много добре знаят. Много от тях, богати наследници, потомци и носители на всякакви титли нямат никакви проблеми да отидат там и да се пенсионираят скоро след пубертета. Дори ако в началото не говорите испански, но изглеждате като британец, вече имате предимство защото там ви обичат безрезервно. Втората Нобелова награда, след времето, отива при Пикасо. Всеизвестен факт е, че неговото изкуство не е лъжица за всяка уста. Със сигурност не за моята. Предполагам, че за да разбереш и почувстваш изкуството му е нужна изтощителна интелектуалност, която на мен очеводно ми липсва.

Но да оставим Пикасо настрана. Спомняте ли си миналата седмица, когато жена ви ви помоли да измиете пода на кухнята? Това става като напълните кофа с вода и вземете рошавия парцал с дългата дръжка и после миете напред-назад. Това е испанско изобретение и ако сте патриот, ще грабнете тази дръжка и ще я държите като знаме докато танцувате фламенко. Мануел Джалон Короминос е изобретил първия парцал с дръжка и кофа - влюбената двойка, която буквално е неразделна от 1956 г. насам, когато това е станало. Ако искате да се сърдите на жена си, сърдете се на Мануел!

Унгария. Ако напишете на Google „Унгарски език“ ще намерите уебсайт, който се казва „Лесни унгарски фрази“ – от вас зависи да продължите да вярвате, че са лесни.

Освен този леко парализиращ език, тази малка страна без излаз на море е населена с хора, които исторически някакси просто са се появили от нищото, но в крайна сметка са изградили идентичност и история, която ще продължи през вековете. Езикът е комбинация от централноазиатски древни езици, осеяни с монголски, южнокорейски и други влияния. Унгарците са възможни братовчеди на финландците и технически братовчеди на турците.

Унгария изглежда че се вписва добре сред другите европейски страни. Това е място, където хората отдавна знаят какво е интернет и фотошоп. Високообразованите хора в тази страна обикновено предпочитат да използват всички тези умения, за да рисуват зайчета с папийонки, отколкото зайци с морков. Не е напълно ясно защо се увличат по секса чак толкова и дори прилагат плиткия номер да вкарват увехнали проститутки в местния Парламент. Тази история, разбира се, мина отдавна, но в момента проституцията в Унгария е легализирана и даже приходите от сенчестата икономика, проституция и наркотици се включват при изчисляване на брутният вътрешен продукт. Независимо дали практикуващите секс си падат по класически или кибер, фолклорен или тийнейджърски, сексът е извънгравитационно състояние, от което дори майката на Хари Худини - Сесилия се е съблазнила. Сега знаем какъв е резултатът. Изненадващото тук е, че когато създаваш дете с равин, който се приема за духовен учител и мъдрец и е малко по-близо да всевишния, може да се получат изненадващи девиации в поколението. Полученият в резултат на това син Хари изглежда като умерен садо-мазо артист, който е използвал въжета, белезници, окови, катинари и подобна железария да взима акъла на масите с номерата си, което е доста ирационална и опасна, но интригуваща професия. Очевидно е бил много добър, защото е починал не от удавяне по време на работа, а от апендицит.

В Чехия повечето самолети кацат в Прага и има защо. Тук се намира втората по грозота сграда в света – телевизионната кула Жижков, но това не е гвоздеят на програмата. Като характерна особеност на централна Европа като цяло, тук също е „замък до замък, мила моя майнольо“. Западняците не се оплакват от лукса в някой от замъците, но когато трябва да учат чешки език, например дипломати или ентузиаста, започват да недоволстват на глас, като казват че ученето им вгорчава живота. Чехите обаче ги съветват да опознаят и други аспекти от живота в страната като брането на гъби, например, с оглед намаляване на напрежението. Някой кандисват, други се опасяват дали няма да е все пак по-уместно да започнат да изучават трудният език без да ядат гъби.

България е страна, чието население се налага да придобива здрав разум в ранна възраст. Както се вижда, след въвеждане на европейските норми вероятността държавата да ти помага понякога, става по-осезаема, ако сравняваме с преди. Едно от нещата, които изобщо не са се променили и са бетонна традиция обаче е пушенето, в наши дни не само на цигари от тютюн. Правителството май е въвело закон за задължителното пушенето и е въпрос на време да ме заловят някой ден, че не правя нищо по въпроса. Ако сте турист и очаквате кола да спре на пешеходна пътека, за да я пресечете, вие сте много наивен идеалист, недейте! Също така е препоръчително, нахално да си поискате рестото след като платите сметката си в ресторант, особено по морето, и после самите вие да решите дали искате да давате бакшиш. Не че всеки

сервитьор изпада във временна амнезия или е „много зает“, но все пак вие сте този който решава.

Нещо, което упорито чувам от чужденци е, че българите имат много добър усет за мода. Световно известният журналист и писател Бил Брайсън също отбелязва този факт в европейските си туристически писания. Ако това беше нещо важно, София щеше да е една от световните столици на модата също като Лондон, Париж или Милано, но нали знаем, че модните ревюта са снобарски начин да покажеш, че може да ходиш на изключително неудобни обувки след като си погълнала една цяла маруля.

Като съсед и много добър приятел на България, Румъния е винаги на разположение за ръкостискане, прегръдка и размяна на комари. Освен обичайните неща за тази географска ширина като хубаво време и страхотна природа, Румъния би могла да се перчи с това, че е била първата страна, която е имала улично осветление. Те, като много други европейски държави имат ромско население, но си имат и Крал на ромите, който е по-скоро хипотетичен, отколкото действителен владетел. Кралете обикновено не свирят на непознати инструменти за медиите, но техният го прави. Освен това откакто е станал Крал той се опитва да се справи с един от най-големите проблеми на ромската култура - ранната женитба. Суеверието също е силно вкоренено в тяхното възпитание, някой вярват, че да счупиш огледало на седем парчета или да обуваш нови обувки докато си бременна, не е добра идея. Добре е да се знае, че в Румъния има шестнадесет процента данък върху доходите от черна магия за всеки, който работи в професия като гадаене и магьосничество. Това, като дойде време да си попълаваш данъчната декларация.

Коя е най-голямата държава в Европа? Правилният отговор е Украйна. Знаех си, че знаете. Аз сега го научих.

Русия има безспорни таланти – тя все още е най-голямата по територия страна в света, разпростряна на два континента и ако си толкова луд да пътуваш от Москва до Чукотка с влак, брадата ти може да порасне толкова много, че да се сплита на плитка. Но пък влаковете си имат тоалетни и даже бани и се пие водка, ако няма вода. Стара новина е, че руснаците са пионери в изследването на космоса и са много добри в правенето на ракети. Тъй като хората са любопитни същества и винаги копнеят за нови хоризонти Русия и САЩ си сътрудничат спорадично когато става въпрос за космическите работи, независимо от калта, която обичат да си хвърлят един на друг или политическата ситуация. Много милиардери като Илон Мъск, Джеф Безос и британеца Ричард Брансън инвестират собствените си средства в международни проекти като искат да ни дадат надежда, че докато оакаме напълно тази планета, може би ще имаме вече друга и няма страшно.

Словения е многолюдно място, където може да намерите трите най-големи етно-лингвистични групи в Европа – германската, славянската и латинската. Страната е опъната между Австрия и Италия и и харесва. Словенците са влюбени в Австрия и понякога се изчервяват, когато мечтите им започват да стигат твърде далеч. Това е удивителна страна, когато става дума за природна красота и, с изключение на някои граматически странности, всичко е страхотно. Имам предвид, че словенският език има съществителни в единствено, множествено и двойнствено число. Но ако ги питаш защо това е така, те биха казали, че е тъпо да имаш мъжки и женски род когато става въпрос

за предмети, както е не само в българския език. Защо масата е женски род, а тигана не е? Кой решава тия работи? И защо да няма двойствено число за бюст (женски)?

Крайно време е някои от нас да започнат да разграничават балтийските близнаци Литва и Латвия, но това не е лесно – те имат толкова много общо по отношение на историята и обичаите. Латвия сега е самостоятелна страна, обособила се след разпада на Русия, с неестествено съотношение между жени и мъже, което създава някои допълнителни проблеми. Освен това страната произвежда повече женски модели на глава от населението от почти всяка друга страна в света. Вероятно е въпрос на чисто съвпъдение, че националната птица на страната се нарича бяла стърчиопашка.

Ако някога сте се питали как са измислени дънките, ето ви малка лекция. Смята се, че шивачът Джейкъб У. Дейвис, роден в Рига и имигрирал в САЩ през 1854 г. е създателят на това, което сега познаваме като дънки. Неговото творение, с помощта на г-н Леви Щраус, роден в Германия бизнесмен е патентовано като продукт в Щатите откъдето дънките са започнали да маршируват по света до ден днешен.

Литва е малка страна, която говори архаичен език, който изненадващо има нещо общо с индийския. Страната е единствената в целия свят, която има национална миризма. Щом швейцарците имат шоколад, а британците риба с картопки, ние ще имаме национален парфюм, си казали те. Идеята изглежда е добра, когато става въпрос за националната идентичност.

Босна и Херцеговина – не е нужно да се опитваме да разберем целия политически, исторически и географски статус на региона, когато го чуем за първи път, това е твърде много. Най-важното нещо, което трябва да запомним е, че това е предимно земеделска страна, но преди да започнете да обработвате земята ще трябва да я проверите за заровени мини. История. Новото поколение политици с нищо не се различава от останалите политици по света.

Албания е известна с онези бункери, които предишният диктатор бил построил с обществени пари и очевидно на вятъра, защото никога не се е наложило да бъдат използвани. В наши дни някой от тях се използват за ателиета на артисти, земеделски сгради и даже хотели. За размера си, Албания произвежда прекалено много тютюн и вероятно го изпушва, но ако не насмогват албанците сигурно го пращат тук, в България където той никога няма да мухляса от застояване. Пушачите казват, че е страотно да пушиш. Също като и при гърците, и тук суеверията са на завидна почит – местният вариант е да си забучиш кукла или плюшено мече на оградата срещу уроки. По някаква логика не е добра идея да поръчваш второ питие (в друга чаша) ако не искаш да се разведаш. Срутвацият факт накрая е този, че всеки кара Мерцедес Бенц.

Черна гора, или Черна планина има доста обърквана история, но всичко започва да се нарежда. Малко палаво, политиките са решили, че искат могат и ще започнат да използват еврото като тяхна собствена парична единица, въпреки че Европейският съюз не им е позволил официално. Най-добрата причина да отидеш там обаче са гледките към Адриатическо море от закътани в заливите хотели. Добре е да се помни, че като се заплеснеш да гледаш в тихото прекрасно море, човек се отпуска и може да си изтърве телефона във водата и той да цопне в нея с хрисим плясък. Язык за всички снимки.

Словакия е друга малка държава в средата на Европа. Отделили се мирно от Австро-Унгарската империя, словаците продължават да се развиват и успяват да превърнат държавата, която може да се пресече с кола само за 40 минути, в райско кътче. От аутсайдер в Европа, Словакия се превърна в най-големия производител на автомобили в света на глава от населението. Същото важи и за броя на замъците, те се броят също на глава от населението. Уникална с разумната си екологична политика, политиките решават, че страната няма нужда от метро тъй като останалият транспорт работи много добре. Нещо, което няма да чуете за никоя друга държава е, че училищната система е избрала да оценява учениците обратно на целия свят – най-високата оценка е 1, най-ниската -5.

Хърватия – ако не броим малкото спорове по суша и море, които има Хърватия с други държави, няма никакъв спор за това колко е прекрасно морето тук. Типично за страните получили независимост след разпадането на Югославия, половината от населението на страната живее извън пределите и, но да се питаш защо? Туризмът осигурява 20% от брутният вътрешен продукт, имат транспорт, за който някой други държави можем само да се надяваме. От 2023 г. еврото е официалната валута на страната, като загърбват куната, която до тогава е била единственото платежно средство (кръстена по някаква причина на златката). Хърватия има пълното право да се перчи не на кой да е, а на Франция, тъй като там е намерен най-големият трюфел, безбожно скъпата гъба, която минава за лукс в чиния.

Гърция. История не може да се яде с малка лъжичка, а в Гърция - само с черпак. Трудно е да се измери всичко, което се е случило по тези земи през вековете, да се преброят всички острови или да се предположи колко добра ще е реколтата от портокали през следващия сезон. Ако светът ще остане такъв, Гърция трябва поне да учетвори производството на този приятен, макар и смъртоносен плод, портокала. Четох някъде, че ако изядеш три хиляди портокала наведнъж можеш да срещнеш Сократ много скоро. За мен всички онези негови гипсови отливки, които виждаме по Гърция и по света може да са напълно ненужни, защото много от неговите наследници, а той наистина е произвел няколко, притежават авторски права или получават възнаграждения за израза „Знам, че нищо не знам“? Бихте ли искали да имате правата над тази интелектуална собственост? (Нека изясним това – Сократ не е оставил нищо написано). Лично той е смятан за един от основателите на западната морална философия и ако той знае, че не знае нищо, каква философия на морала можем да имаме?

В ежедневието гърците се поздравяват един друг с юмрук, а не с отворена длан, което може да е озадачаващо за чужденците, но това не значи, че те не са топли и достъпни хора. Традицията да се чупят чинии, когато ти е хубаво или се насвяткаш, май вече била забранена през 1969 г. (ако въобще традиция може да се забрани) и заменена с хвърляне на цветя в клубовете с музика на живо. Гърците също имат странен начин да се грижат за вас ако сте гост, тъй като суеверията са били и все още са голяма част от живота сега. Никъде другаде по света няма да видите някой фалшиво да ви наплюе (само имитират звука), като това е против уроки. Така те си мислят, че прогонват злото.

Близката и на нас и на Гърция, Турция до голяма степен е самодостатъчна държава, произвеждаща си почти всичко каквото и трябва и не е в непосредствена икономическа опасност. Праскови, круши, череши, смокини, фурми и много други плодове и ядки са в изобилие през сезона и се изнасят с удоволствие. Турция има толкова голям потенциал да разшири производството на тази продукция, че могат да си позволят даже да пушат плодове в наргилета след като направят сладката и компотите. Тази огромна страна произвежда 70% от лешниците в света, поради което всеки от нас има Нутела – шоколадовото мазило за филии във всеки кухненски шкаф, без да броим бурканите под дюшемето.

Северна и Южна Америка

Почти невероятно ще е ако някога Канада и Турция стигнат до въоръжен конфликт, тъй като и двете държави смятат себе си за страната от където идва Дядо Мраз, което теоретически може да предизвика национално ръмжене. За радост и двете държави са достатъчно цивилизовани и се държат подобаващо. Освен това канадците изглеждат са изключително учтиви хора. Една от най-северните коренни популации имала около петдесет думи за „Извинете“, прочетох някъде. Националните спортове са още една причина за национална гордост и са се превърнали в мания, дори и странните от тях, като например, игра на шах с ледени фигурки, докато фигурките се разтопят, лакрос, кънки на лед с безопасни шалове, опитомяване на полярни мечки с учтивост и хокей, който дарява приходите от продажба на билети за мачовете на канадският стоматологичен съюз в очакване на експресни зъбни протези всеки път когато играчите си изгубят собствените. Канадците са тънки специалисти в размразяването на всичко – замръзнали крака, замразени пилета, вашата усмивка или водопроводни тръби. Макар, че това е по-скоро придобито умение диктувано от метеорологичните условия, те обичат да се подиграват на градусите като мерят температурата на въздуха по Целзий, но температурата на фурната, в която печеш фъстъци - по Фаренхайт. Същото е когато купуваш зелка, мериш я в грамове или килограми, но собственото си тегло го мериш в паунди. Британската империалска метрична система все още се използва и умира трудно или пък канадците просто искат да са любезни с всички.

Като всяка държава, и тук има странности, които не се срещат другаде. В района на Хъдсън Бей гравитацията по някаква причина е по-малка от нормалната, учените все още не успяват да разберат мистерията, но това практически значи, че ти или аз ще тежам там по-малко. Това не е престъпление, но лошата миризма е. Тамошният Хигиенен Институт може да те глоби ако си търговец и бизнеса ти произвежда неприятна миризма. Да, трябва да мирише хубаво или неутрално иначе рискуваш затвор до две години. Това никак не е хубава новина, защото в Канада се намира най-малкият затвор в света и могат да те натъпчат точно там. Бил само 24 квадратни метра площ и ако те затворят там ще бъде тясно, а нищо чудно да няма и сауна.

Ако вземем една лупа и се взрем в географската карта точно под Канада, ще видим една много добре позната държава. През 2021 г., това е третата най-добра държава за живеене в света. САЩ е голямо и интересно място, населено сдебели хора, които са напълнели нарочно не за друго, а заради торнадо-тата. Ако живееш там, силно препоръчително е да превърнеш всичките си спестявания в монети и да ги носиш със себе си през цялото време, за да си достатъчно тежък да останеш стабилен на земята по време на бурни ветрове и урагани. Ако това не те интересува, Щатите си остават мечтана страна за всеки, който продължава да играе лотарията за зелена карта всяка година. Страната предлага невероятни възможности за предприемчивите хора, макар,

че не всичко е перфектно. Например, спирането на тока в САЩ се е удвоило през периода 2015-2020.

Контролът на храните е друга област където нещата понякога излизат извън релсите. За да се поддържа тонажа на целокупното американско население, всички системи и контролиращи органи по храната трябва да работят на пълна пара и в синхрон. При един случай на бактериално замърсяване във фабрика за производство на детски храни, агенцията по сигурност на храните (FDA) се е туткала цели четири месеца преди да отиде и направи проверка, като междувременно две бебета умират. Тази агенция се занимава с регулирането на телешката супа в консерви, а също и със сирената за пица. Има друго регулиращо тяло (USDA), което регулира друг тип хранителни продукти като пилешка супа, пилета, патки, пуйки и яйца. Ако си поръчаш по телефона индивидуална пица по твой избор като половината искаш да е с пиле, а другата половина пеперони и искаш яйце отгоре, ако нещо се обърка цялата бюрокрация гръмва като пуканка.

Асиметрично оформената Аляска не е много добро място за правене на тен и само кара учениците да зубрят нови столици, икономики и цифри, които могат или не могат да бъдат използвани в бъдеще. Само петролните и риболовните магнати имат основателна причина да ходят там, главно за да накарат местните гризлита, вълци и койоти да се разхождат по други места засега, доброволно, преди да бъдат принудени да го направят с по-нагледни средства.

Ямайка и Боб Марли вървят винаги заедно, в почти всяко изречение. Независимата държава Ямайка е слънчево място, която има пълно право да произвежда колкото си иска тениски и лигавници с изображението на краля на регето. Той заслужава да бъде национално съкровище заради идеята си да смесва елементите на реге, ска и рокстеди по уникален начин, като така е доразвил тези стилове и се превърнал в явление на световната музикална сцена. Кой би се сетил, че ако пуснете ритмична музика на задвижван от пара грамофон, ще получите страхотна, флегматична и монотонна, но опияняваща мелодия, на която не може да се наситите? Тъй като пушенето на марихуана вече не е криминализирано в Ямайка, не си губете времето да не пушите ако сте там, пък и това е най-бързият начин да се сблизите с местните. Верижно - пушещото население, когато е в състояние, избира пушещия парламент и всички заедно се опитват да управляват икономиката, туризма и ако остане време, да се гордеят с факта, че Ямайка е първата страна, дори преди британците, построила железопътна линия.

Изглежда има някаква престъпност в страната, която понякога излиза извън контрол. Спомняте ли си онази история за мангустите, които били внесени от Индия в Ямайка, за да отърват нивите с тръстика от плъхове и мишки? Мангустите обаче не се съобразили с инструкциите и изпоизяли също гущерите и змиите, като значително объркали местният екологичен баланс. Все още ненаказаните хулигани се докопали и до марихуанените ниви и нагризали много от растенията, като предизвикали допълнителни щети на „този вид индустрия“. Хулиганството си е хулиганство! Единственото утешение е, че ако срещнете оцеляла змия, много по-вероятно е тя да е уморена от „бягане“ и да не е отровна, така че може да я оставите да ви прегърне.

Куба е съвсем наблизно. За разлика от Ямайка, това изглежда да е една от най-безопасните страни в Латинска Америка и следователно безопасна за соло пътуващи жени. Такова изречение не се чува много често. Аз ли не знам? Още си спомням как една цяла глутница роми ме попита колко е часа като бях на този континент. Или поне аз това си помислих, че ме питат.

Но в Куба е спокойно, на всичкото отгоре населението е истински щастливо и то не само защото всички са грамотни. Куба е една от няколкото държави, където грамотността е 100% към 2020 г., в България е по-ниска. Приятелската Венецуела осигурява постоянен евтин петрол и други субсидии, което в тези времена е, е гати предимството.

На хартия населението е достатъчно щастливо, правата на човека обаче изглежда да е малко или много декоративно и хлъзгаво понятие. Кубинците вече могат да пътуват в чужбина законно, което беше невъзможно преди десетина години. Безвизово обаче могат да посещават само 28 държави (от Декември 2023). За САЩ и останалата част от света им се изисква виза, а има и други условия. За щастливците, които вече са в Щатите, отдавна е отпаднал въпроса какъв сандвич да си вземат при поредния опит да се докопат до там по заобиколен начин в гумата на някой ТИР.

Хондурас – винаги съм си мислела, че националният химн на страховития Хондурас трябва да бъде заглавната мелодия на филма “Розовата пантера”. За страната се знае че е още една карибска държава със страхотни плажове, кафе и банани и рай за туристите. Не се изненадвайте ако видите местни жители с руса коса и сини очи. Твърди се, че голяма част от населението са преки потомци на британски пирати, които са дошли тук преди повече от петстотин години и не са били изядени или убити от доста впечатляващата колекция от отровни змии. Няма данни дали все още високата криминалност в страната има нещо общо с наличието на много голямата популация от прилепи. Прилепите не са красиви, страшни са и наистина могат да ти качат адреналина, но това все още не е в състояние да обясни защо Хондурас е втората държава в Латинска Америка с най-висок брой убийства на глава от населението. Това, че законите за пушенето са доста строги също не става. Не можеш да пушиш по никакви гари, офиси, здравни заведения, аерогари и паркове, а управляващите са на един пръст разстояние от това да забранят пушенето в частните домове. Твоето собствено семейство обаче може да те изпържи на властите че пушиш в къщи и ги тровиш като ги правиш пасивни пушачи.

За мен Венецуела има най-красивото име на държава от всички държави. За голямо съжаление обаче от там идват предимно лоши новини, въпреки че страната е много надарена с природни ресурси, които се управляват толкова безобразно. Вероятно работи биха свършили по-добра политическа работа от хората, но това все още не е законно никъде. Една от малкото добри новини тук е много ниската цена на петрола за местните и за близките държави.

Венецуела е била първата страна в света, която е премахнала смъртното наказание за всяко престъпление. Това обаче ви кара да се замислите, тъй като в наши дни страната е много опасна за живеене и един човек бива убит на всеки двадесет и една минути. Може да отидете в затвора за престъпление и очевидно мнозина го правят, но зад решетките може да не е толкова зле и да се забавлявате буквално, тъй като в някои затвори имало барове.

Бразилия – както сме виждали и знаем, тази страна има доста темпераментно и красиво население. Подобно на много други страни в Южна Америка, тук страстите се надигат бързо и не е изненада, че най-големите градове стават все по- шумни и пренаселени и изобщо не са безопасни. Демографията на населението е интересна и разнообразна, включваща много раси и етнически групи, мнозинството от които са европейци, индианци и африканци. С течение на времето бразилското население успява да създаде нова версия на човека, хората Пардо - недостатъчно бели, за да бъдат наречени бели и недостатъчно черни, за да бъдат наречени черни. Жените са сред най-сексапилните в света и се класират в челната тройка на много състезания за Мис Свят, както и в моргите на Бразилия. Проституцията, както винаги, е организирана от мъже и предполага насилие. Причина да убиеш проститутка не винаги е нужна, може да бъде просто прекомерно напомяно самочувствие или неспособност да получиш ерекция точно в определен момент, което те кара да се чувстваш по-малко мъж, което според мъжката психика често значи да се хванеш за кобура. Цитирам факти.

Бразилия е единствената страна на планетата, през която минават както Екваторът, така и Тропикът на Козирога. Тя заема почти половината от територията на Южна Америка и се намира на Атлантическия океан с красивите си километрични златисти плажове, където може свободно да покажете новите си джапанки и тен. Плажът е мястото, където най-ясно се вижда, че не всеки би трябвало да се показва по бански. Ако се огледате със сигурност ще намерите някой, чийто бански костюм бихте предпочели да видите на простора да се суши, отколкото да бъде облечен. Но има и бански костюми, които предпочитате да видите на пода в хотелската си стая, временно ненужен. Във въздуха постоянно витае палав сексуален заряд. Може би тук е мястото да се поднови спора коя е най-пристрастената към секса нация. Виждам доста вдигнати ръце, но за да запазим мира и да не се стигне до стълкновения нека приемем, че всички сме еднакво фригидни, с някои изключения. Ако сте късметлия да сте от изключенията, не се срамувайте, а уведомете всички. Преувеличенията също са допустими. Ако днес сте „го направили“ четири пъти, кажете на всички, че сте го направили пет пъти и половина. Утре е нов ден, с нова колекция от разхождащи се бански по плажа и нови възможности.

Чили – като се каже чили неволно в съзнанието ми за секунда изниква картина на лют червен пипер, но това няма значение тъй като този образ бързо се сменя от този на столицата Сантяго, която е неочаквано модерен град. Колкото и горещо да е времето в северната част на Чили понякога, където е пустинята Атакама, в южната може да видите диви пингвини, които са също толкова сладки, както и всичките им братовчеди по света.

Чили е най-големият производител на метала мед в света. Всички тези медни тигани в шкафа ми са наистина красиви и понякога даже обичам да ги използвам като огледала, за да се срещвам когато съм в кухнята. Достатъчно лъскави са, за да парализират бялата котка на съседката, при добро насочване в слънчеви дни, когато я виждам, че почва да крои нови планове за непозволени разходки. Не можеш да обясниш на котка, че моите мишки са моя собственост и аз решавам какво става с тях.

Тъй като страната се намира на Тихоокеанския огнен пръстен, тя е предразположена към сеизмична активност и земетресенията хич не са рядкост. Въпреки това има снимки на хора, които се прозяват по време на земетресение и просто чакат люлеенето да отmine, защото това е естествено за този регион и някакси се свиква. Добрата новина е, че Чили е страната с най-висок брутен вътрешен продукт в латинския свят и пораженията след едно земетресение се оправят сравнително бързо.

Интересен и уникален факт за Панама е, че водата не е държавна собственост, частна е, както при никоя друга държава в света, но това не означава, че винаги е кристално чиста и отговаря на хигиенните стандарти. За Панама Панамският канал е основният източник на приходи за страната, въпреки много сложно преплетените политически и икономически аспекти на този осемдесет и два километра воден път, което е долу горе колкото от Ямбол до Хасково. Ако отивате в тази страна и търсите информация онлайн, може да се натъкнете случайно на въпрос, който някой е задал преди вас „Може ли Панамският канал да остане без вода?“. Изисква се голяма доза непукизъм или даже смелост за да попиташ нещо подобно. От друга страна обаче всички знаем какво е Законът на Мърфи. Съвсем случайно изобретателят на закона на Мърфи, Едуард Мърфи, е роден в зоната на Панамския канал през 1918 г. Самият закон гласи, че „всичко, което може да се обърка, ще се обърка“, така че поне теоретично е възможно някой ден каналът да остане без вода.

Боливия е неголяма държава с много високи планини от където може да гледате облаците под вас. Идеално място за психопати, защото няма начин да не се почувствате като Господ. Страната има сериозни политически и икономически проблеми, проблеми с коренното население и залежите на литий, който е свещенна суровина за съвременният електронен свят.

Наред с това Боливия има уникален пазар на вещици в Ла Пас. Това е работното място на врачки, гледачки и търговци, които продават амулети, билки, талисмани, мумифицирани жаби и пера от бухъл на нуждаещи се клиенти. Друг любопитен, не точно пазар, а по-скоро нещо като зрелище или театър е тъй-наречената Чолита бойна група. Зрелището е предназначено за жени жертви на домашно насилие и представлява сценка при която жена с голяма бухнала пола и сплетена коса е нападната от мъж. Жената би трябвало да покаже няколко хватки как да се справи в подобна ситуация като винаги побеждава. Това очевидно е развлечение за жени, и даже мъже.

Парагвай – най-смешното е, че в Парагвай не можеш да се ожениш за човек от собствената ти раса. Това всъщност не е било решение, превърнало се в закон, взето след особено дълго пиянско парти. Наложило се тази стъпка да бъде предприета с цел хомогенизиране на населението, тъй като белите хора главно италианци, германци и испанци, които са били много на брой в миналото застрашавали местната култура и имало опасност да завземат властта. Сегашната демография на населението обаче е още по-пъстра и включва украинци, японци, корейци и славяни.

Почти сензационно е да се знае, че технически все още е законно да се правят дуели с оръжие – повтарям, думата е дуел – за уреждане на спорове, при условие, че и двете страни са кръводарители. Тоест ако имаш сифилис или туберкулоза, не можеш да участваш в дуели, защото не можеш да си кръводарител, което звучи като добро извинение. Който победи, дава кръв. (Не съм сигурна, че го разбирам правилно, но все ми се струва, че това май е тъпо).

Аржентина – името на тази доста забързана и модерна страна идва от химичният елемент сребро Argentum (Ag). В миналото е имало много залежи, но в наши дни почти нищо не е останало. Освен, че придава приятен цвят и гланц на медицинските инструменти и монетите, среброто се използва при филтрирането на вода за питейни нужди и при направата на соларни панели. Страната инвестира много в новите технологии като не забравя да се налива с мате и да тренира танго. Всички четиридесет и пет милиона души знаят какво е мате – местна кофеинова напитка, заместител на кафето, която се приготвя по стандартен начин и се пие в компания. Любопитен е начина, по който местните го пият – в идеалния случай използват сребърна сламка, която изглежда по-аристократично от пластмасовата. Чакайте малко! Среброто не беше ли най-проводимият метал в Менделеевата таблица, което значи, че сламката става гореща? Човек може лесно да предположи, че повечето пиячи на мате пренебрегват това неудобство заради удоволствието да изглеждат по-баровски напалапи сребърна сламка. Защо не, колко манекенки по подиумите сме виждали да падат от обувките си и после да бъдат откарани в спешното? Суетата е необяснимо човешко качество.

Колумбия не е място, което свързваме с теменужките, но това не би трябвало да е така. Тук всеки заинтересован може да намери всяко растение, ама абсолютно всяко, включително палавите. Страната е втората в света с най-богато биоразнообразие след Бразилия. Търгуващите със зеленчуци нямат големи проблеми, но тези, които продават или купуват „специалните растения“ често могат да бъдат видени натръшкани по горещата земя. Дори Колумбия не е открила кафе, което да съживява потни мъже които не са се споразумели за цената на коката, марихуаната и хероина и са били претрепани. Въпреки високата престъпност и многото проблеми в страната, има и добри новини. Град Меделин, например, не е толкова опасен, колкото е бил преди, и през 2013 г. градът е бил номиниран за „най-иновативния град в Колумбия“ от Urban Land Institute. Благодарение на помощта от ЕС, САЩ и „План Колумбия“ най-лошите престъпни дейности като убийства, отвличания, производство и трафик на наркотици изглежда значително са намалели.

Днес страната е известна със своята добре развита пластична хирургия, извършваща голям брой операции на гърди, лице, уши и крайници. Неочаквано високите стандарти на болниците и персонала, но преди всичко ниските цени, карат пациенти от целият свят да прииждат тук. Тези от Канада и САЩ са най-много. Разбира се, някой от пациентите са толкова щастливи след операцията, че отиват в най-близкият ресторант отсреща и си поръчват типичната колумбийска закуска, която включва свинска пържола с пръжки, кюфтета от телешка кайма, боб, пюре от местен картоф и пържени мекички. Ако успееш да изядеш всичко това значи си индуцираш доброволна кома, но пък болницата ей къде е...

Единствената страна в света, чието население никога не може да бъде преброено е Мексико. Мексиканците са едни от най-трудолюбивите хора и освен че работят много, са в постоянно движение да пресичат границата със САЩ в двете посоки. Границата между двете държави е най-натоварената в света. Столицата на Мексико, Ню Мексико Сити и Делхи в Индия са два града, които са в яростна надпревара кой от тях има най-голямото задръстване за деня. Ако победиш днес, продължаваш състезанието утре, нищо че си победител. Въпреки задръстванията, които могат да траят много часове, е противозаконно да се бръснете докато шофирате, ако сте на мексиканска територия. Както би се очаквало, раждаемостта в Мексико не е толкова висока, колкото в Нигер, само защото работещите хора губят много време в пътуване до и от работа. След като се върнете у дома, за да не нарушавате брачният договор едно бебе може да бъде направено след четири до шест текили. Правенето на бебета обаче може временно да бъде изоставено като развлекателна дейност, тъй като Ню Мексико Сити потъва с двадесетина сантиметра всяка година, което създава тревога. Под града има езеро и то се изпразва от вода поради високата консумация. Налага се да направиш избор дали да пиеш вода или да имаш жилище отгоре на езерото.

Малката държавица Коста Рика има площ от само 51 кв. километра и както още двадесетина други държави в света, няма въоръжени сили. На испански името на тази държава с висок коефициент на човешко развитие значи „богат бряг“, което е първото нещо, което испанските завоеватели забелязали. Златните накити, които местното население носело блестяли много на силното слънце и затова се наложило да бъдат конфискувани от конкистадор еди кой си. Следват три века на крайна бедност, но в наши времена Коста Рика е зона за свободна търговия, която отделя значително повече пари от бюджета (от средните за света) за образование. Населението е високо образовано, говори английски и е екологично отговорно. Това е единствената държава, която отговаря на всички пет критерия за еко устойчивост.

Законодателната власт принадлежи на законодателната асамблея съставена от само 57 депутати (населението на Коста Рика е около 5 милиона). Може би изненадващо за някой, тази малка държава е най-стабилната демокрация в Южна Америка. Тема за размисъл на българският парламент?

Съмнителният шедьовър на природата

Нали всички знаем какви са последствията от хвърлянето на ези / тура за това кой да ражда бебетата за бъдещите поколения от „божията“ ръка, ей там в началото на всички начала? Което още от сега започва да не ми харесва, защото само „Той“ е видял как е паднало камъчето. Това е фундаментално човешко несъвършенство – някой да може да взема големи решения без никой да го контролира. Не може да знаем дали докато е докладвал „резултата“ не е кихнал и вместо „мъж“ се е чуло „жена“ и така е било записано в невидимите анали на човешката история. Но да не задълбавам.

И така жените, очевидно „печелим“ назначението. Ако погледнем една жена от страни, веднага се вижда, че тя е с едни гърди напред и като затворим учебника по анатомия вече знаем, че тя има и подходяща апаратура инсталирана нарочно за горната цел. Модифицираната легенда гласи, че преките потомци на Ева, които са били преждевременно сексуално осъзнати, не са се интересували от нищо друго а само от това да работят неуморно, като на конвейер за да населят земята с хора. Въпреки многовековно повтаряната практика е изненадващо, че в наши дни все още могат да се намерят недостатъчно осведомени млади жени, които използват Гугъла да питат неща като „Колко лесно е да се забременее?“ или „След аборт ставам ли пак девствена?“. Какъвто и да е отговорът на тези въпрос, жените би трябвало да получат дълги и нестихващи аплодисменти тук за желанието си да преминат през този, много често болничен ад в името на живота.

След като вече сме наясно на кого трябва да се кланяме (повече) затова че сме се родили, е добре да подсетим човечеството, че „Одата за жената“ би трябвало да е дебела книга, по-дебела от „Хари Потър“, която да обяснява, че никой няма две майки. Веселата част е, че в много случаи е трудно да се каже кой е бащата.

Поставянето на жените на пиедестал вероятно е било правилна практика и подобаващ ритуал при зараждането на мормонизма през осемнадесети век. Мормоните са се сетили да си позволят да притежават поне по две съпруги и смирено да поискат от останалият цивилизован свят да не ги съди твърде строго. Мормонизмът в много африкански държави все още е религия позволяваща полигамията, но в Танзания жените изглежда да са били по-ценни от където и да било другаде по света. Било е обичайно силният пол да цени присъствието на жените си, защото кой друг да се грижи за кравите? Златното правило било, че главната съпруга трябва да гледа кравите, а допълнителните да работят платена работа и да печелят пари, за да се купят повече крави. „Мозъкът“ на тази семейна операция имал най-трудната работа - да намери правилният баланс между всички съпруги, тъй като каквато и да е ревност или друго между тях би повлияло отрицателно кравешкото настроение. Спорадични издънки на съпруга в този аспект неизбежно са водели до цупене и пресолени манджи, както и до логично намаляване на законно разрешените семейни удоволствия.

След като сме тръгнали по света, не можем да подминем онези британски момичета, които бяха най-голямата заплаха за нас по черноморските плажове, когато

бях в пъпковидната възраст. Без да правят никакво усилие те се превръщаха във вдъхновение за всеки мераклия от мъжки пол с хубав тен по плажа. Начинът за забиване на млада британка бе традиционен и с нищо не се отличаваше от този да впечатлиш пияна шведка, само трябваше да я накараш да те фокусира. Смешно и лесно! Разбира се със следващите хватки, или по-често какафония от неуместно жестикулиране и къси международни думи като „дарлинг“ ще се наложи да и обясниш, че ти си Жоро, нейният спасител. Сега се налага да преместиш слънцето в най-добрата позиция да те огрее под най-добрият ъгъл като междуременно се почесваш около банския преди да и обясниш, че ти ще си този, който ще я гледа в очите всеки път, когато тя успее да ги отвори. Препоръчително е да имаш отговор на въпроса „Знаеш ли какво са диаманти?“ за да се дариш с такъв пиян, но пък вносен трофей.

Ако допуснем, че в останалата част на света, жените се нареждат на второ място по важност след домашните любимци, мнението им как да бъдат „употребявани“ би трябвало поне да е чуваемо. Едно от предимствата, или в много случаи недостатък е способността на жените да говорят. При речи от сорта, че „...собственото ми тяло е моя собственост, не е на децата докато сучат, не е твое докато ме ползваш за развлечение“ и т.н.“ само си представете реакциите на слушащите...

Скъпи жени, никога не се правете, че сте чули леко заядливото изречение, с което мъжете ни забиват – „Има ли жена композитор?“. В техния свят изглежда невъзможно човек да бъде и жена, и композитор едновременно. Разбира се, това е реторичен въпрос и не се отговаря. Както всички знаем, във всяка професия има жени, дори при пиратите, професионалните играчи на покер и укротителите на тигри, но композиторките Фани Менделсон, Еми Бах, Клара Шуман и Етъл Смит са все имена, които не съм измислила. Просто жените, композиторки или други, са по-малко ценени. Вероятно не много съвременни мъже биха задали такъв нелеп въпрос по начало, но пък може все пак да се пръкне някакъв наследник на Гестапо и да те кара да се червиш и да споменаваш името на Валентина Терешкова ни в клин, ни в ръкав, а в по-нови времена на Бийонсе и Тейлър Суифт.

Борбата за надмощие и надприказване между половете е вековна и едва ли някога ще приключи и даже би могла да продължи с довода, че жените са много по-толерантни, по-дискретни и съчувствени. Те са тези, които дискретно слагат между дрехите в куфара на съпрузите си „Наръчник за гладене на шорти на дясно коляно“ и двата тома на „Как да сваляме блондинки за начинаещи“ (с няколко липсващи страници) подготвяйки ги за командировка. Цитираното по-горе ръководство, за съжаление, вече е изчерпано и няма да се преиздава. Според д-р Люински от Йейлския университет генът на руса коса при жените е рецесивен и ще изчезне след няколко десетилетия. Ако това се окаже истина, няма да е добра новина за любителите на блондинки и след като те се изчерпят ще започнат нас, брюнетките, да ни курдисват в тъпите вицове.

Колкото и да сме страхотни, майката природа май ни се сърди за нещо и често ни поставя в много неизгодна позиция. Когато става въпрос за жени „Божият компютърен софтуер“ понякога се дъни. Сега сериозно! Благодарение на китайската политика да имаш само едно дете в годините между 1980 до 2016, и практиката да се „елиминират“ новородените момиченца, в страната се стига до състояние да има поне

34 милиона повече мъже отколкото жени. Това прави жените в Китай сега много търсени и се налага да бъдат „внесяни“ от съседни държави, но едва ли цивилизован човек би оценил това като правилно. А „елиминирани“ значи, че новородените деца от женски пол не са били регистрирани при раждане, което значи че не могат да посещават лекар при нужда или да си намерят работа, наред с много други неща, които са позволени на момчетата. Освен това родителите на новородените момиченца са били глобявани или принудени да правят аборт ако се знае, че ще имат дъщеря.

В Германия мъж убива жена всеки трети ден, което е практика по света и цифрата се смята за стандартна. Повечето жени осъзнават, че нямат пълна свобода над живота си, дори в области, които са чисто женски като проституцията например. Мъжете са тези, които поставят условия как да си ползваш собственото тяло. Каква мислите е истинската мотивация на лекар, мъж да стане гинеколог? Мъжете гинеколози пак са доктори, ама са хванали по кривия път – гласи един анекдот. Във всяка държава по новините се чува от време на време, че някой е убил жена при семейна свада, но това винаги е между другото. Не жените са тези, които се хващат за кобура при най-малкото несъгласие с партньора си. Напоследък даже се появи и нова дума за този ужасен феномен - „фемцид“. Нищо от това не звучи добре и този „мъжки софтуер“ наистина трябва да се коригира.

Съвременната жена е сложен индивид, който се е усложнил допълнително от безмилостната и неизбежна вулканизация, на която е трябвало да се подложи по-късно в живота. Без значение какво живота и сервира, тя все още търси партньор или сродна душа, с която да се смее, да разговаря и да яде пуканки - някой, върху когото да приложи запомнените движения от минали сексуални връзки. Разбира се, от нас зависи да направим този процес възможно най-сложен, но в края на краищата е напълно възможно да си намериш половинката, която ще изпива само по половин литър водка на вечеря. От биологична гледна точка търсенето на „моя човек“ е безусловен рефлекс, който свети у нас, жените по-силно отколкото у мъжете и бракът е нещо, което много хора опитват. Като цигарите е, на някой им харесва на други не. Пакистанците са го измислили – родителите избират съпругите на синовете си, защото ги обичат и остава само младите да се заобичат. Това винаги е придружено с размяна на крави, кой на кого, нямам представа. Изненадващото е, че тези бракове са по-често успешни.

Веднъж влезе ли ти муха в главата да се жениш, кръчмата в 11 часа преди обяд в понеделник не е първото място, където започваш да ходиш. Има и по-откачени начини да си намериш съпруг, отиваш в библиотеката и намираш нещо от Фройд, за да разбереш какви са ценностите на мъжете. Той обаче обърква не само себе си, а и останалите. Друг начин е да започнеш да садиш мушката около блока, градинарите веднага ще накачат, ако и да не са най-големите свалячи на света. Ако и двамата сте срамежливи и се чудите как да завържете разговор, започнете с ползите на оборския тор върху растенията и после превключете на друго. Разира се, че на ТИР-аджиите никой не може да им отнеме първото място като става въпрос за свалки и можеш да удариш джакпота дори само ако живееш на магистрала. Друг вариант да привлечеш нечие внимание е да започнеш да разтопяваш леда пред къщи с дългокабелен сушоар. Все някой фертилен ще се спре да те пита защо правиш това, а след като се интересува от отговора на такова откачено нещо, нищо чудно да се окаже твоя човек и след няколко срещи да чуеш рефрена „През копривата минавам само да те притежавам“.

Познавах една двойка, чийто брак беше започнал по времето на Пиночет. Това е вид висша дипломация, която само някой я могат, но идеята да се ожениш може да се появи и внезапно в името на току-що приключилия секс, ако няма да потретваме.

Като се стигне до момента на уточняване на датата за колективното слушане на Менделсон, в Китай например, жената започва да реве в знак на радост. Традицията повелява това, като 10 дни преди сватбата в реването се включва и майката. В Шотландия, според традицията върху младоженците се хвърля кал като коварно предупреждение какво да очакват от брака. Испанските думи за съпруга и белезници са идентични, а думата на английски за съпруг означава още и цизия. Предупредени сте, но ако още не ви стига сега ще ви превода изразът, който французите използват за ергенско парти – „погребение на живота на жената и мъжа“. Въпреки всичко това както изглежда първите сведения за организиране на сватби датират отпреди 4350 години, което значи че много хора не разбират от дума или намеци. Пускай Менделсон сега!

Теориите за оцеляването на брака са много, но повечето започват със следното основно правило: „Никога не си сушете чорапите в микровълновата повече от две минути“. Настъпват необратими промени в структурата им, разпльокват се и найлона се разтапя като оставя черно петно на чинията, което не се изчопля. В случай, че брачната дипломация не е на ниво, ето какво следва:

- За единайсети път – никога повече не го прави! Вече си на 42, очаквам да имаш дългосрочна памет, синът ти го запомни на осмия път. Освен това сушенето на дрехи е по-лесно от прането, а ти си ги изпрал... Едни чорапи не можеш да изсушиш. Чудя се дали можеш да изрежеш ноктите на сина ни без да ходим до Спешното, и тъй нататък...

По генетични причини подобна сценка не би могла да се развие между англичани, но ако все пак се случи тя би била много по-кратка и кратка. Той казва „сори“, тя се навива и край. Като много по-сдържани, те определено се справят по-добре в подобни ситуации и са в последните редици на тези с оскубаните скалпове.

След няколко години на безмерно щастие и появата на деца, което често е пакетна услуга, нещата влизат в релси. Децата, най-голямата радост или автогол! Ако ви се случи да родите генийче, всичко е страшно, защото това съвпада с плана ви. Но ако усетите, че няма да е, го давате за осиновяване още преди да се роди и пак продължавате да го обичате. Дори майката на Ал Капоне, Тереза, когато го е посещавала в затвора е казвала, че той бил „добро момче“. В наши дни децата тръгват по психолози още в ученическите години и винаги са най-голямата жертва при развод. Не така обаче стои въпросът с браковете между хомосексуалните. Едва ли щях да имам мнение по въпроса ако не бях живяла в Обединеното Кралство толкова дълго. Има изследвания по темата, които водят до извода, че този тип връзки са по-откровенни, двойките са по-склонни да анализират различията си и много по-често да приемат проблемите с чувство за хумор. Разводите при тях са значително по-малко, което може да накара два пъти разведените, които се канят пак да се женят да се замислят.

В наши времена бракът не трае вечно, продължава средно 5-10 години дори и още да не сте изплатили заема за сватбата. Щом тъмните облаци над него започват да се застояват, това често е времето когато питате Гугъла „Коя марка минерална вода е най-добра за реване?“. На другия ден тръгвате за работа и без да сте планирали да се заяждате изстрелвате едно яко изречение на мъжа до вас в метрото „Защо не си сложиш маската? Не си ли чувал за Ковид?“ И той отвърща: „Я си гледай работата“. Точно преди офиса, се облещвате на друг нищо неподозиращ мъж, който току що се е изплюл пред обувката ви „ Стига си плюл, бе! Я пробвай да ходиш по улиците без да плюеш. Може и да можеш, пробвал ли си?

Започнало е началото на края.

Нещото, заради което мъжете биха ни кремирали с най-модерни средства е таланта ни да ги ползваме за прасенца-касички, което си ни е генетично и за радост никак не се лекува. И да ни разхождат с коли напред назад без да очакват да им готвим, което може и да е малко прекалено, но си струва. Неслучайно писателят Норман Мейлър веднъж е казал: „Уважавам жените. Ето защо се ожених за няколко от тях.“ (За протокола той се е женил шест пъти.) Кой Норман Мейлър е казал това за мъжете?